SARAH HARRISON

O femeie liberă

„Formidabil... plin de satisfacții... te ține cu sufletul la gură."

EDITURA MIRON

Sarah Harrison

O femeie liberă

A Flower That's Free

by Sarah Harrison

Sarah Harrison

O femeie liberă

Traducere de Corina Grigore - Pintilie

ISBN 973-95058-8-2

Partea întîi
1936

1

La şase fără un minut, în dimineaţa zilei de 14 iunie 1936, soneria ceasului lui Kate Kingsley începu să sune.

E ultima mea zi aici, se gîndi Kate, întinzînd mîna să oprească ceasul. Voia să plece de acolo, dar fără să-i părăsească. Deja se acomodase cu ambele hotărîri, aparent conflictuale. Ştia foarte bine că, odată ce va porni la drum, cea de-a doua hotărîre va păli, în detrimentul celei dintîi. Kate Kingsley, la douăzeci de ani, era o tînără femeie, foarte optimistă.

Se întinse, cu mîinile deasupra capului. Deasupra Africii de Est, soarele strălucea deja, trimiţîndu-şi razele aurii spre fereastra ei. Kate se uită prin cameră, conştientizînd deja procesul de separare, care mîine, pe vremea asta, se va fi terminat. Începu să facă o trecere în revistă a lucrurilor ei: gramofonul şi teancul de discuri de pe măsuţa de lîngă el; raftul cu cărţi, ce-i reflecta gusturile: de la Kate Greenaway la Huxley; scrinul cu o mulţime de sertare; garderobul cu o mulţime de haine cu care-i făcea plăcere să se îmbrace şi cu altele care nu-i plăceau deloc; biroul şi scaunul din faţa lui, măsuţa

de lîngă pat, pe care Joe o făcuse la cercul de tîmplărie, unde trona ceasul, pe care, bineînţeles, îl va lua cu ea.

Hotărîtă, Kate dădu cearceaful la o parte şi coborî din pat, cu picioarele goale pe podeaua lustruită. Auzea de pe verandă un zgomot ritmic – băiatul în casă fredona o melodie. Undeva, într-un tufiş nu prea îndepărtat, o pasăre ciripea un trist şi repetitiv „oo-oo-oo“, din ce în ce mai stins.

Îşi scoase cămaşa de noapte – care de fapt era o cămaşă mai veche de-a tatălui ei – căreia îi tăiase mînecile şi se îndreptă, goală, către dulapuri. Silueta subţire, albă, şi coama de păr roşu i se reflectară cîteva momente în oglinda de pe uşa garderobului. Fără să stea pe gînduri, îşi alese o pereche de pantaloni tociţi, din doc, şi o bluză albă de la care scosese demult gulerul tip Peter Pan. La acestea adăugă o centură de elastic cu cataramă de metal, un colier maroniu, lucrat din seminţe, şi o eşarfă roşu cu alb, pe care o împături în două şi o puse pe frunte, o legă la spate, prinzîndu-şi părul în coadă. În cele din urmă, încălţă o pereche de tenişi şi, fără să arunce măcar o privire în oglindă, deschise uşa şi ieşi pe verandă.

Meru era în partea cealaltă, cîntînd. Cînd o văzu, dădu din cap a salut şi rînji fericit.

– Jambo, domnişoară Kate.

– Jambo, Meru.

Kate se gîndi să se ducă să vadă căţeluşii pe care-i născuse în urmă cu patru zile căţeaua lui Thea. La ferma Kingsley erau în total opt cîini. Trei de pază, doi din rasa Rhodesian şi un lup alsacian, doi de companie, care aveau voie în casă şi care erau ai lui Thea, un bull-terrier, Cornet şi Dora, o achiziţie mai recentă. Dora

era o încrucişare de labrador cu cocker spaniel, cu o expresie inteligentă şi un apetit sexual de necontrolat.

În dimineaţa aceea, căţeluşii erau liniştiţi, se gîndi Kate, sărind direct în iarbă de pe cele două trepte de lemn. Apoi văzu primul trup mititel, stînd întins în soare. Se gîndi că doarme, dar observă rana enormă şi sîngele. Deodată, liniştea din căsuţa căţeilor deveni brusc sinistră. Se aplecă peste căţel. Era mort, iar căpşorul îi era aproape retezat de trup.

Masacrul era total. Ceva mai încolo zăceau întinse trupul Dorei şi al celorlalţi căţeluşi. Sîngele băltea peste tot.

Kate nu plînse: văzuse lucruri şi mai rele, dar rar ceva care să o enerveze atît de tare. Nu mai rămăsese nimic din căldura şi viaţa ce fuseseră cu o zi înainte.

Dădu capul puţin pe spate şi luă trupul primului căţel, ducîndu-l lîngă ceilalţi. Apoi rămase nemişcată cîteva secunde.

Abia atunci avu puternic senzaţia că e urmărită.

Nu trebui să aştepte prea mult. Ceva mai încolo, între tufişurile de flori ale lui Thea, apăru vizitatorul. Ieşi dintre flori ca un dictator dintr-un grup de admiratori, păşind maiestuos pe iarbă.

Era un babuin uriaş, bătrîn şi urît. Avea ochii apropiaţi şi mici, plini de ură, iar pe chip i se citea o expresie de ostilitate.

Kate văzu negru înaintea ochilor. Babuinii erau animale sociabile, care de obicei se deplasau în grupuri mari şi dispuse ierarhic. Dar acesta era singur. Probabil că fusese exclus, pentru că era prea bătrîn. Nu avea nici o îndoială că el era ucigaşul.

– Ucigaşule! ţipă Kate. Fir-ai al dracului de ucigaş

nenorocit şi laş.

Babuinul se uită la ea, arătîndu-şi dinţii galbeni, înfricoşat, dar furios. Kate nu era prea departe de el. Ştia ce să facă – mai avuseseră necazuri cu babuinii ce furau tot feluri de lucruri de la fermă. Nu le plăcea zgomotul sau atacul direct. Luă unul din beţele de crichet din apropiere şi-l aruncă în el.

– Ucigaş nenorocit, urlă Kate, obsedată de imaginea dinţilor galbeni înfipţi în gîtlejurile căţeluşilor.

Luă un alt băţ, apoi un al treilea, lovind direct la ţintă. Babuinul începu să se dea înapoi, mîrîind, cu ochi reci şi plini de ură. În spatele lui Kate apărură toţi ai casei, alertaţi de zgomot, dar ea nu le dădu nici o atenţie. Luă o piatră şi o aruncă cu siguranţă în animalul ce se retrăgea. Îl nimeri pe babuin în ceafă, iar acesta urlă de durere. Apoi aruncă cu o mulţime de pietre după el, scoasă din minţi de furie.

– Nenorocitule! Nenorocitule, brută urîtă ce eşti!

Respirînd greoi, se întoarse şi se uită la restul familiei care se adunase la faţa locului. Imediat în spate, era fratele ei de doisprezece ani, care o privea cu uimire şi amuzament. Puţin mai în spate, stătea Jack Kingsley, drept şi inchizitorial. Thea era pe verandă, îmbrăcată cu un halat de baie şi avînd în picioare papuci de casă. În colţul casei erau Meru şi bucătăreasa kikuyu, Jela, cu doi copii cu ochii mari după ea.

– Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă Jack. Era îmbrăcat şi proaspăt bărbierit şi probabil luase deja micul dejun.

– Un babuin mare şi obraznic, spuse Kate. Nu l-ai văzut?

– Nu, nu l-am văzut. Unde s-a dus?

– Acolo, arătă ea. L-am lovit cu pietre.

– Bravo. Dar măcar l-ai nimerit cum trebuie?

– Absolut.

– Se va întoarce. Jack se uită la fiica lui adoptivă de sus pînă jos, admirativ. Ai ceva împotrivă dacă mă duc să-mi termin micul dejun?

– Bineînţeles că nu.

– Mulţumesc. Se îndreptă înapoi către casă.

Joe veni la Kate.

– Kate Kingsley, vînătorul alb, murmură el, apoi se feri de bobîrnacul pe care i-l pregătise sora lui şi adăugă. Dar aş fi curios să ştiu unde sînt beţele mele de cricket?

– Oh, îmi pare rău, am aruncat cu ele în babuin. Sînt pe undeva, pe-acolo.

– Drăguţ din partea ta că mi-ai spus... bombăni puştiul, îndreptîndu-se în direcţia arătată. Servitorii se întoarseră la lucru, odată ce drama se sfîrşise. Acum Thea era în mijlocul pajiştii. Bull-terrierul Cornet ţopăia pe lîngă ea, cu limba atîrnîndu-i. Deodată începu să strănute, apoi o luă înapoi la fugă către verandă.

– Cornet! îl strigă Kate, dar cîinele era inflexibil. Thea dădu să-l urmeze. Thea, nu.

– Bună, draga mea. Dumnezeule, ce început de zi

– Nici să nu te gîndeşti să te duci acolo.

– Dar vreau să văd căţeluşii. Cornet începu să latre şi să schelălăie.

– Babuinul a omorît-o pe Dora, cu tot cu căţei. Lipsa totală de diplomaţie era unul dintre defectele lui Kate. Thea se albi la faţă.

– Poftim?

– I-am găsit acum o jumătate de oră. De aceea am

făcut asemenea tărăboi cu babuinul.

– Oh, Dumnezeule. Thea mări pasul, îndreptîndu-se către locul unde erau căţeii. Kate o prinse de mînecă.

– N-aş face-o, dacă aş fi în locul tău.

– Prostii. Dacă-i lăsăm acolo, o să-i invadeze muştele, zise Thea, întorcîndu-i spatele, dar Kate apucă să-i vadă lacrimile din ochi.

O lăsă în pace şi se aşeză pe scări. Acum era cald.

Cornet veni primul înapoi şi se aşeză gemînd la picioarele ei, cu botul pe labe. Apoi se aşeză şi Thea pe scări, lîngă Kate. Mirosea a pudră de talc, iar pe papucul drept avea o pată de sînge. Kate nu se uită la ea, dar îi puse o mînă pe genunchi şi o mîngîie.

Thea acoperi mîna fetei cu a ei.

– Sărăcuţa, sărăcuţa Dora, zise ea. Trebuie să mă duc să chem pe cineva să facă ceva cu dezastrul de acolo.

– Mă duc eu, spuse Kate, nu eşti îmbrăcată.

– Da, ai dreptate. Îşi trecu degetele prin părul negru. Optsprezece ani de muncă grea în Africa schimbaseră, dar nu distruseseră frumuseţea lui Thea. Pielea bronzată de pe braţe şi de pe glezne era plină de cicatrice micuţe de la muşcături şi zgîrieturi, accidente de zi cu zi, şi în jurul ochilor apăruseră numeroase riduri fine. Dar la patruzeci şi patru de ani, părul avea aceeaşi strălucire negru-albăstruie, silueta ei înaltă era la fel de dreaptă şi felul de a fi, la fel de vesel şi plin de optimism. Deşi nu se farda şi hainele ei erau vechi şi demodate, ar fi cules priviri admirative în orice oraş civilizat din Europa. Şi marea ei calitate era că nu ar fi interesat-o absolut deloc. Kate deveni brusc conştientă de cît de dor îi va fi de ea.

– Pe cine să chem? spuse ea, ridicîndu-se brusc în picioare.

Thea îşi puse mîna streaşină la ochi.

– Oh, Doamne, nu ştiu...ce naiba o fi făcînd Joe în florile mele? Joe!

– Caută beţele de cricket. Pe cine?

– Ăăă... Thea reveni asupra problemei. Nu pe Meru – e teribil de fricos. Roagă-l pe Jim. Jim era grădinarul. Să-i ia şi să-i îngroape undeva.

– Am înţeles.

Thea zîmbi, privindu-şi fiica adoptivă. Strălucind în soare, părul lui Kate avea ceva sălbatic, dîndu-i un aspect de înger excentric.

– Kate, îţi mulţumesc, zise Thea. Ce-o să mă fac fără tine?

– Multe, cred. Du-te şi te îmbracă. De restul mă ocup eu.

Kate dădu colţul casei, îndreptîndu-se către uşa bucătăriei. Acolo stăteau Meru şi Jela, bîrfind.

– Unde e Jim? întrebă Kate. Meru, du-te şi cheamă-l, te rog.

– Udă, spuse Jela. Aroma de friptură din bucătărie îi gîdila nările. Jela era un exponent de primă-clasă, specialist în mîncăruri englezeşti clasice, de la ouă cu şuncă, la budinci răcoritoare de vară.

– Asante.

Kate auzi un zgomot în spate şi se întoarse.

– Hai, Jim, vino la mine. Hai că avem treabă. Niciodată nu-şi dăduse seama cîtă engleză înţelegea Jim, dar răspundea în funcţie de tonul vocii. Veni lîngă Kate, ca o marionetă de abanos.

– Vino cu mine. Îl duse pînă în partea cealaltă a

casei şi-i arătă trupurile inerte ale căţeilor, care acum începuseră să miroasă puternic.

– Aaaah... Animat dintr-o dată, se aplecă spre ei. Nu-i plăceau cîinii şi probabil era încîntat, se gîndi Kate.

– Ai nevoie de un sac şi să te duci să-i îngropi undeva – zise Kate, adăugînd gesturile de rigoare. Ai înţeles?

Jim se îndreptă de spate şi făcu un semn cum că ar fi înţeles. Acum că-i cîştigase interesul, era sigură că va face treaba.

Kate se întoarse, intrînd în casă. În salon o aşteptau şunca şi ouăle. Se aşeză la masă şi se servi singură. Imediat apăru Jela, cu pîinea prăjită şi unsă cu unt şi cu cafeaua. Apoi rămase în picioare lîngă ea, foindu-se şi balansîndu-se de pe un picior pe celălalt.

– Musuri, Jela.

El ieşi din încăpere, închizînd încet uşa. Kate mîncă cu poftă. O văzu pe Thea trecînd pe lîngă geam, cu Joe, apoi auzi voci în bucătărie şi replicile cu adiere de incantaţie ale lui Jela.

Îşi termină micul dejun şi se duse în camera ei să se schimbe şi să termine de împachetat. Meru era în atelierul de desen, lustruind pianul şi ştergînd praful de pe fotografiile de familie înrămate.

Odată ajunsă, îşi turnă apă într-un lighean, îşi scoase cămaşa şi se spălă. Apoi se schimbă de lenjeria intimă, de pantaloni şi de cămaşă, aruncîndu-le pe cele murdare în coşul de după uşă. În cele din urmă îşi rearanjă bentiţa şi se uită, în sfîrşit, în oglindă.

Nu avea pretenţia de a fi frumoasă. Cei de la şcoala din Nairobi o strigau Kate Roşcovana. Nu dădea nici o atenţie fizicului ei, dar cînd o făcea se simţea satis-

făcută. Era înaltă şi subţire – slăbănoagă ar fi fost cuvîntul folosit de ea. Părul, din punctul ei de vedere, îşi justifica porecla; deşi, oricine ar fi întors capul după el, şi nu numai odată. Cînd se uită în oglindă, surprinse o privire atentă şi alertată.

Era o fire singuratică. În ciuda invitaţiilor repetate ale lui Thea, nu adusese acasă, în vacanţa de vară, nici o prietenă de la şcoală, preferînd să se plimbe, să călărească sau să meargă cu Jack cu camioneta, decît să se angajeze la treburi femeieşti. Nu arătase nici cel mai mic interes faţă de treburile şi ocupaţiile aşa-zis feminine. La începutul adolescenţei, cînd majoritatea amicilor ei jucau tenis pentru că era la modă, ea juca pentru a cîştiga. Se îmbrăca numai confortabil şi, culmea, arăta bine, indiferent ce punea pe ea, făcîndu-le astfel să sufere pe fetele care pierdeau mult timp în faţa oglinzii şi la croitoreasă. Le eclipsa fără efort şi, bineînţeles, fără nici o intenţie.

Din fericire pentru ea, Kate nu era îndepărtată şi nici renegată pentru că avea asemenea personalitate, ba era chiar admirată. Nu-şi făcuse nici o prietenă mai apropiată, pentru că nu părea să aibă nevoie, dar era populară şi respectată pentru felul ei de a fi.

În ceea ce privea sexul opus, Kate era indiferentă, o femeie pe care frumuseţea nu o deranja, dar care făcea impresie puternică asupra bărbaţilor. Thea era neliniştită din cauza faptului că fiica ei adoptivă nu dădea nici o atenţie mondenităţilor şi pretendenţilor care îşi adunau tot curajul şi toată temeritatea şi care, în cele din urmă, nu se puteau simţi în largul lor cu această fată acerbă, cu privire ascuţită şi haine amuzante.

Totuşi Thea ştia că Kate era departe de a fi rece. Din

cînd în cînd, avea izbucniri ce-i dezvăluiau temperamentul – un temperament de care Thea se temea.

Pentru Kate trecutul îndepărtat era tulbure. Îi rămăseseră imagini clare despre primii cinci ani ai vieţii, petrecuţi la Paris, deşi multe dintre ele erau şterse de procesul selectiv al memoriei. Îşi amintea apartamentul micuţ, unde fusese adusă de o femeie cunoscută ca fiind Tanty – probabil o adaptare brută de la franţuzescul „tante". Tanty fusese o femeie strictă şi conştiincioasă. Avusese grijă de Kate, însă fără a-i arăta nici cel mai mic semn de afecţiune, faţă de ea, ca persoană.

Copil fiind, fusese singuratică, dar niciodată singură. Nu se jucase niciodată cu un alt copil. Nu fuseseră decît ea şi Tanty, cu viaţa lor liniştită, curată şi ordonată. Kate nu cunoscuse încîntarea sau bucuria, dar, de asemenea, nici mizeria sau frica. Asta în ciuda faptului că amintirile ei cele mai clare erau zgomotoase, amintiri în care oamenii vorbeau despre faptul că va fi război. O făceau cu oroare, de parcă războiul ar fi însemnat ceva îngrozitor, dar, dacă se întîmplase ceva îngrozitor, Kate nu ştiuse. Nu ştiuse decît că pe stradă erau soldaţi, că magazinele se închiseseră şi că Tanty se văicărea mereu că ba nu găseşte nu ştiu ce, ba nu poate face nu ştiu ce.

Tanty era franţuzoaică, dar lucrase pentru o familie de englezi, în Wimbledon şi vorbea engleza cu accent calm, provincial. Îi povestea lui Kate că Madame ţinea la

ea ca la un membru al familiei şi că plînsese cînd ea, Tanty, plecase.

Pe la patru ani, Kate începuse să simtă unele lucruri. Deşi amîndouă o duceau bine în micul lor apartament şi erau în siguranţă, pentru că războiul luase sfîrşit, ceva lipsea, cel puţin din partea lui Tanty. Nu ştia prea bine ce, dar mai apoi realizase că, odată ce nu era nimeni care să o vadă şi să o complimenteze pentru ceea ce făcea, Tanty avea impresia că munceşte în zadar. Din cînd în cînd îi spunea lui Kate, de parcă ar fi recitat ceva învăţat pe dinafară, că era orfană de război, dar că o „doamnă bună la suflet“ dorea să fie îngrijită şi acesta era motivul pentru care o angajase pe Tanty. Kate ştia că binefăcătoarea ei suna din cînd în cînd, dar asta aşa, doar din întîmplare.

Într-o după-amiază, ea şi Tanty îşi făceau plimbarea obişnuită şi, cînd ajunseră acasă, văzură în faţa clădirii unde locuiau o maşină lungă şi, pe locurile din faţă, aşteptînd un bărbat şi o femeie. În timp ce urcau treptele de la intrare, vocea femeii strigă: „Mademoiselle Paul!“ – numele lui Tanty – iar Tanty se întorsese brusc. Strînse mîna micuţei şi întreg braţul îi deveni foarte rigid, pentru ca Kate să nu se poată întoarce. Apoi Tanty deschise uşa, cu mîini tremurătoare.

– Fugi sus şi o să vin şi eu în cîteva minute. *Dépèches-toi!*

Faptul că vorbise franţuzeşte era un semn sigur că Tanty era răvăşită. De obicei păstra franceza pentru ocazii urgente şi importante. Ajunsă înăuntru, Kate nu se putu abţine să nu se uite pe geam şi o văzu pe Tanty stînd lîngă geamul pasagerului, care fusese lăsat. Persoana mişca repede buzele roşii. Kate nu văzu mai

mult pentru că figura persoanei era acoperită de o voaletă de culoarea vinului roşu. După un schimb scurt de replici, discuţia se sfîrşi, iar Tanty se întoarse atît de repede în casă, încît Kate trebui să o ia la fugă pe scări, ca să nu fie prinsă că spiona.

Cîteva luni mai tîrziu, imediat după cea de a cincea aniversare a zilei de naştere, lui Kate i se spuse că va pleca în Kenya. Acolo va avea un cămin adevărat, *une vraie famille,* ce noroc! Va veni o persoană care o va lua şi o va acompania într-o călătorie lungă, aşa că aveau multe de făcut.

Lui Kate nu-i venea să creadă. La auzul veştii rămase ca lovită de trăsnet. Simplul cuvînt, „Africa" era de ajuns să o îngrozească. În van încercă Tanty să-i citească din cărţi şi din Atlasul lumii. Africa deja exista în minte lui Kate. Era un peisaj uriaş, ostil, populat de hotentoţi însetaţi de sînge şi fiare gigantice. Se imagina trăind într-un cort conic, fără pic de confort, în timp ce părinţii ei adoptivi dansau în cerc, cu oase trecute prin nas, agitînd ameninţător beţe prin aer. Nu-şi împărtăşi temerile lui Tanty decît vag, dar atunci ea începuse să rîdă de imaginaţia fetiţei şi îi explică faptul că noua familie a lui Kate era de origine engleză, prieteni cu doamna cea bună şi că erau absolut civilizaţi.

Persoana care trebuia să o însoţească se dovedi a fi o anume domnişoară Avery. Era una dintre persoanele cele mai deştepte pe care le văzuse Kate, deşi era departe de a fi drăguţă şi era evident că Tanty o considera un model de perfecţiune. Kate o displăcu din momentul în care domnişoara Avery o întrebă ce părere are despre călătoria pe care urmau să o facă, însă fără să stea să-i mai asculte răspunsul. De fapt ascultase

primele cuvinte zîmbindu-i răpitor şi apoi se întorsese brusc spre Tanty care era prin apropiere şi o întrebă: „Nu are cumva pantofi mai buni?“, lăsînd-o pe Kate cu gura căscată şi simţindu-se complet în plus.

Călătoria dură patru săptămîni. Ajunsă la bordul vaporului ce se îndrepta către Mombasa, domnişoara Avery dădu impresia că de o viaţă trăia în felul acela, făcîndu-şi prieteni cu rapiditate uimitoare şi comportîndu-se într-un mod atît energic, cît şi amuzant. Dimineaţa o ducea pe Kate la grădiniţa vaporului, în timp ce ea se plimba pe punte şi se reîmprospăta la salonul clasa întîi.

Următorul stadiu al călătoriei a fost deplasarea cu trenul de la Mombasa la Nairobi, de unde Kate a fost preluată de domnul Kingsley.

Kate îşi închise valiza. Probabil că acum Jack era la el în birou – scriind, telefonînd, achitînd facturi, dar, cel mai mult, făcîndu-şi griji. De la început încercase să fie bun cu ea, nu putea suporta să o vadă supărată, dar, de atunci, deşi era foarte mică, simţise că era pur şi simplu blocat – nu o putea accepta şi nici nu se putea controla în privinţa asta. Oare nu dorise deloc copii? Sau nu dorise o fată? Sau din cauza faptului că era europeană? Cînd venise la fermă, el şi Thea erau cetăţeni kenyeni, însă locuiau acolo doar de trei ani. Atitudinea lui nu o mai nelinişte de mult, însă era curioasă.

Un zgomot de voci ajunse la ea, zgomot ce venea din spatele casei. Era ora Theei de medicină. Întotdeauna îşi îngrijise personalul angajat la fermă, înlocuind pansamente, îngrijind tăieturi şi muşcături, distribuind chinină şi aspirine, admirînd şi examinînd copii.

Îşi aminti de discurile pe care nu le putea lua cu ea. Se îndreptă către gramofon şi răscoli teancul de discuri. Alese cîteva şi îşi puse muzică.

„Ce-o să fac, cînd vei fi plecată

Şi voi fi trist

Ce-o să fac? “ cînta vocea dulce, melancolică.

Kate se aşeză pe podea şi-şi luă genunchii în braţe, strîngîndu-i şi lipindu-şi fruntea de ei. Se gîndi la Anglia, unde, odată ce-şi va fi făcut datoria faţă de familia Tennant, va fi o femeie pe picioarele ei. Acolo nu va mai trebui să se prefacă – nu era responsabilă de comportamentul ei în faţa nimănui. Nu avea nici o ambiţie specială, aspiraţiile ei aveau o formă mai degrabă generală, decît particulară. Era plină de energie şi nu avea nici o îndoială că, odată ce va fi singură, se va descurca. Calificarea în domeniul secretariatului – cursuri pe care le făcuse pentru a le face plăcerea părinţilor ei şi despre care Thea vorbea cu multă mîndrie – nu figura în planurile ei. Nu se vedea în pielea unei asistente eficiente, pe post de mînă dreaptă a cine ştie cărui om de afaceri sau editor. Nu, Kate dorea autonomie, din toate punctele de vedere. Lipsa de pregătire pe care o avea o stimula. Va fi o oportunistă şi va trăi după bunul ei plac. Abia aştepta călătoria spre Anglia. Nu mai era fetiţa insulară, speriată, care se îmbarcase către Mombasa în urmă cu şaisprezece ani...

Discul se terminase demult şi continuase să se ro-

tească un timp înainte de a se opri. Kate se ridică, pentru că cineva bătuse la uşă. Thea intră în camera ei – probabil că ora de medicină se terminase.

– Gata pentru azi. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc. Am strîns aproape tot, afară de lucrurile pe care le voi folosi mîine dimineaţă.

– Eşti atît de eficientă... Thea intră, închizînd uşa după ea. Dar pentru Joe îmi fac griji. Joe pleca cu Kate. Urmau să petreacă două-trei săptămîni de vacanţă cu tatăl lui Thea, după care Joe trebuia să meargă la şcoală, iar Kate la slujba pe care spera să şi-o găsească la Londra.

Kate ridică din umeri.

– Nu-ţi face griji pentru el.

Ştia că nu e atît de amabilă pe cît ar trebui. Era greu pentru Joe şi pentru Thea, care îşi pierdeau jumătate din familie dintr-o lovitură. Dar şi Kate trecuse prin această stare, de la o vîrstă foarte fragedă şi nimeni nu-i arătase înţelegere sau bunăvoinţă, ceea ce nu putea uita niciodată. Pentru Joe era un pas mare, dar va fi cu el, îl va îngriji şi îl va înconjura cu afecţiune.

Parcă citindu-i gîndurile, Thea veni lîngă ea şi o luă pe după mijloc.

– Bineînţeles, te va avea pe tine acolo.

Apoi îşi retrase braţul, ştiind că lui Kate îi displăceau scenele emoţionale şi se îndreptă către garderobul ce era încă plin.

– Dumnezeule, draga mea, eşti sigură că ai luat tot ce-ţi trebuie?

– Da, bineînţeles, dar, oricum, va mai trebui să-mi cumpăr o mulţime de lucruri.

– Şi acolo e vară, nu uita.

– Da, dar nu ca aici.

– Nu, asta e adevărat. Thea se îndreptă către uşa ce dădea spre verandă, cu braţele încrucişate pe piept.

– Şi la Londra va fi foarte cald, dar clima e ceva mai umedă, din cauza ploilor.

– Anglia are cea mai bună climă din lume, zise Thea.

– Şi cea mai îngrozitoare vreme, răspunse Kate şi apoi se uitară una la cealaltă, pufnind în rîs.

– Oh, uite! strigă Thea deodată. Uite bestia!

Kate veni lîngă ea. Printre tufele de flori se vedea silueta babuinului, la o depărtare de vreo treizeci de metri de casă.

– Aha! Mă duc să-l sperii, zise Kate, deschizînd uşa, dar Thea o prinse de umăr.

– Nu, lasă-l, va pleca singur.

– Nu va pleca. De ce-ar face-o? Nu-l vezi că n-are astîmpăr?

– Ei, lasă-l, poate că după-amiază se ocupă Jack de el, dacă se mai învîrte pe-aici.

– Poate.

Ambele femei se întoarseră în cameră. Thea îşi dădu seama că iritarea pe care i-o provoca plecarea copiilor se transforma în îngăduinţă pentru un animal periculos. Kate ştia asta şi, pentru acelaşi motiv, devenise arţăgoasă şi urîcioasă. Amîndouă se simţeau singure, amîndouă erau inhibate de sentimentele ce le copleşeau.

În seara aceea, după cină, rămaseră pe verandă să-şi facă siesta. Kate puse puţină muzică.

Joe stătea pe trepte, cu genunchii strînşi la piept şi ţinînd în mîini o carte căreia nu-i dădea prea mare atenţie; Kate admira peisajul; Thea şi Jack stăteau de o parte şi de cealaltă a mesei de lemn. Pe masă era tot felul de obiecte, care mai de care mai puţin asortate: paharul de whisky al lui Jack, un vas chinezesc, farfurii colorate, o carte de grădinărit a Theei, deschisă, pe care se odihneau o pereche de ochelari; un platou cu biscuiţi *Huntley şi Palmer,* şi un suport de douăsprezece linguriţe.

Din tavan atîrna o lampă, înconjurată de un nor de insecte şi fluturi de noapte. Pe cerul senin, negru, luna părea o a doua lampă. Era linişte, iar în depărtare se auzeau tot felul de zgomote, ce dovedeau existenţa vieţii nocturne.

Thea se întoarse către Kate.

– Ne va fi foarte dor de tine, spuse ea.

Kate zîmbi, jenată. Cornet, înţelegînd starea stăpînei sale, veni lîngă Kate, făcînd tot felul de giumbuşlucuri şi încercînd să o înveselească.

– N-o să uiţi să-mi trimiţi fotografiile acelea, nu? întrebă Joe.

– Bineînţeles că nu.

– Şi cu cealaltă jachetă pe care trebuia să o am cum rămîne?

– E comandată de la magazinul lui Daniel Neal, dragul meu. Ar trebui să o primeşti imediat ce ajungi la şcoală.

– Principalul e să nu uitaţi că mergeţi să vă petreceţi o vacanţă, spuse Jack, puţin forţat, încercînd să mai

destindă atmosfera. tensionată. Să vă distraţi.

– Abia aştept, spuse Kate, deşi vacanţa o interesa mai puţin. Va fi grozav, sînt sigură.

Se uită la Joe.

Urmă o pauză lungă.

– Apropo, ar trebui să plecăm la cinci, zise Jack.

– Vom fi gata.

Lui Kate îi părea rău pentru ei şi încercă din nou să redevină acea fetiţă intransigentă şi hotărîtă care sosise în casa lor în urmă cu cincisprezece ani. Nu le aparţinea cu adevărat, sîngele lor nu era şi al ei şi acum era hotărîtă să-şi amintească asta, pentru a fi tare pentru ea însăşi şi pentru Joe.

Pe verandă apăru Meru.

– Ceai, Bibi? I se adresase lui Thea.

– Vrea cineva ceai...? Nu, mulţumim Meru.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, cu puţin înainte de cinci, se pregătiră de plecare. Afară era rece, iar lumina era gri. Curînd urma să apară soarele deasupra orizontului.

Thea stătea lîngă camion, cu braţele încrucişate. În spate, era plin de genţi, valize, şi de bagajele de mînă ale lui Kate şi Joe.

Despărţirea a fost scurtă. Nici unul dintre ei nu-şi găsea cuvintele potrivite, aşa că rămaseră tăcuţi. Kate se aşeză în faţă, iar Joe intră între ea şi Jack, care şofa.

Thea le făcu semne cu mîna şi zîmbi, cu lacrimile

curgîndu-i pe obraji. Apoi se îndreptă către casă şi se aşeză pe scaunul de pe verandă, pe care stătuse şi cu o seară înainte. Cornet veni şi se aşeză la picioarele ei. Gemu, cuprins de aceeaşi stare. Lacrimile continuară să curgă, udîndu-i fusta de bumbac. Peste puţin timp soarele apăru la orizont şi, peste o oră, fusta i se uscase, iar ea intră în casă pentru a-şi începe munca de zi cu zi.

2

– Celine!

Dulcie Tennant, sora mai mică a Theei, îmbrăcată cu un negligée din dantelă şi satin eau-de-Nil, deschise uşa dormitorului.

– Celine! *Viens ici, s'il te plait.*

Se îndreptă către toaleta plină de sticluţe şi borcănaşe şi se uită în oglindă, admirîndu-se mulţumită şi aşezîndu-se pe scaun.

Pisica ei persană, Fondant, îi sări în poală.

– Hei! strigă Dulcie încetişor, dar îl mîngîie sub bărbie, înainte de a-l pune jos.

– *Madame?* Camerista de origine franceză a lui Dulcie, Celine, apăru în pragul uşii, îmbrăcată cu o uniformă bleumarin, cu guler şi manşete albe.

– Celine, fii tu un înger şi vezi dacă rochia albă e pregătită pentru seara asta – cred că era puţin desprinsă la umăr.

– Bineînţeles, *madame*. Vine prietena dumneavoastră la ceai?

– Da! Dulcie zîmbi strălucitor prin oglindă cameristei, aplecîndu-şi capul într-o parte, pentru a-şi pune cerceii

micuţi de aur. Era extrem de binedispusă. Între cele două femei era un contrast interesant. În iunie 1936, Dulcie se apropia de vîrsta de patruzeci şi unu de ani, iar camerista ei era cu un an mai mică. Dar în timp ce Dulcie nu părea să aibă mai mult de treizeci, Celine îşi arăta vîrsta. Şi în timp ce Dulcie era blondă, cu pielea albă, Celine era brună şi arăta ca o ţărăncuţă corsicană, cu buza de sus umbrită de un puf negru ce în curînd urma să devină o adevărată mustaţă. O servea de mai mult de douăzeci de ani pe mademoiselle Tennant.

Dulcie se ridică şi se îmbrăcă cu o rochie de interior ce o aştepta întinsă pe pat.

– La ce oră va suna domnul Donati? întrebă Celine, în timp ce scotea din garderob rochia albă.

– Oh...pe la opt.

– Atunci voi duce rochia în camera mea, spuse Celine. Serviciul de ceai e pregătit în bucătărie.

– Bine, atunci – *allons-y!* zise Dulcie, bătînd din palme, cu un aer vesel.

În acest weekend avea două angajamente ceva mai ieşite din comun. În după-amiaza aceea o prietenă sosea la ceai. Mîine, duminică, urma să se ducă în zona de sud a rîului, pentru a-şi petrece ziua cu fratele şi tatăl ei, în Lewisham. Pe primul dintre ele abia îl aştepta; pe al doilea nu-l putea suferi. Ambele făceau parte din viaţa ei secretă, pe care multe dintre cunoştinţele ei ar fi găsit-o curioasă. Dulcie era o femeie cu o mulţime de secrete şi păstrarea lor reprezenta o a doua natură pentru ea.

Îşi scoase din minte ziua de mîine şi se duse în cealaltă cameră, a cărei vedere dădea către stradă. Apartamentul ei era la al doilea etaj al unei clădiri crem

din Belgravia, a cărei poartă cu colonade şi intrare spaţioasă nu dădea impresia că nu ar fi ceva de anvergura clădirilor învecinate, deşi proprietarii aveau venituri ceva mai modeste. Lui Dulcie îi plăcea adresa ei. Pentru ea însemna mult să fie înconjurată de unii dintre cei mai puternici şi influenţi oameni ai înaltei societăţi londoneze. Numai anul trecut Sir Henry Channon cumpărase o casă magnifică în vecinătate şi deşi Dulcie nici nu se aştepta să fie invitată, îi plăcea să se gîndească la faptul că amiralul Cunard, von Ribbentropp, Diana Cooper şi alţii luau cina în plină splendoare aristocratică şi schimbau vorbe de duh, servind ouă de porumbel.

Rămase la fereastră şi privi strada, aşteptîndu-şi musafira.

Cînd pendula bătu de patru ori, o văzu urcînd treptele din faţa clădirii. Peste cîteva momente uşa încăperii se deschise.

– Eşti atît de punctuală, Primmy, zise Dulcie, strălucitoare.

– Mă străduiesc, răspunse Primrose Dilkes. Cum o mai duci? adăugă ea, în timp ce Dulcie închise uşa.

– Extrem de bine, zise Dulcie, luînd pardesiul demodat al prietenei ei şi punîndu-l în cuier. Tu?

– Ca de obicei, zise Primmy, aranjîndu-şi bluza.

Problema era că Dulcie nu era sigură că o cunoştea cîtuşi de puţin pe Primmy. Era soră medicală la spitalul St. George, situat nu departe de locuinţa lui Dulcie. Era anul 1922 şi Dulcie revenise în Londra doar de cîteva luni şi locuia într-un apartament al unui prieten, Simon Garrick, învîrtindu-se printre sticle de şampanie roz, haine de înaltă clasă, ţigarete ruseşti şi multe altele de genul ăsta. Tocmai sosise de la Paris şi o luase valul de

tineri bine şi persoane al căror unic scop era de a fi homosexuali, moderni şi amuzanţi pînă la patru, cinci dimineaţa.

Astfel, într-o noapte, Dulcie căzuse pur şi simplu – sau cel puţin aşa îi plăcea să creadă – dintr-un MG decapotabil şi se rănise. Ajunse Dumnezeu ştie cum la spital, îmbrăcată toată în argintiu şi arătînd ca o zînă, însă beată ca un domn ce se respectă. De acolo o luă în primire îngerul ei păzitor, ferm, eficient şi dezaprobator – Primmy. De atunci rămăseseră prietene.

Primmy făcu ceaiul, îl turnă în ceşti şi scoase dintr-un pachet frumos cîteva brioşe.

– Spune-mi despre noul tău apartament, zise ea, eşti mulţumită de el? Ştia că Primmy achiziţionase un mic apartament în Benthal Green.

– Nu e rău deloc, răspunse Primmy, luînd o gură de ceai şi o brioşă, deşi, după părerea mea...şi se lansă într-o adevărată poveste despre curăţenia de primăvară, zugrăveli, seturi de scaune şi mobilă de mîna a doua, pe care Dulcie o ascultă fascinată.

În timp ce o urmărea pe Primmy, luă o prăjitură şi i-o dădu lui Fondant, care stătea la picioarele ei. Primmy făcu o pauză pentru a ţîţîi dezaprobator din buze.

– Ştii, nu le-am cumpărat pentru el. O să se îngraşe

– Cum poţi să spui asta! Întotdeauna mănîncă tot ce servesc şi eu. Lui Dulcie îi plăcea să o provoace pe Primmy din cînd în cînd.

Primmy pufni.

– Niciodată nu mi s-a părut că pisicile ar fi animale prietenoase.

– Oh, dar este. De fiecare dată cînd sosesc acasă, vine în întîmpinarea mea.

– Mai bine zis ştie cine-i dă să mănînce.

– Celine! rîse Dulcie. Dar tot pe mine mă iubeşte.

– Mda, bine.

Conversară în continuare despre tot felul de fleacuri. Ambele femei erau, fiecare în felul ei, solitare – Primmy pentru că aşa vroia, Dulcie pentru că era constrînsă să-şi păstreze secretele, chiar şi faţă de familia ei.

Apoi, la cinci şi jumătate Primmy plecă.

În dormitorul lui Dulcie, Celine aranjase rochia albă pe umeraş, pantofii şi poşeta micuţă, ambele de culoare argintie. Dulcie se îmbrăca mult în alb, pentru că îi venea bine, ceea ce nu se putea spune despre multe dintre femeile de vîrsta ei.

– Celine, eşti un înger, strigă ea. Apoi se dezbrăcă şi luă pe ea un halat alb şi pufos.

Imediat ce intră în baie şi închise uşa după ea, sună telefonul.

– Fii drăguţă şi răspunde.

Se admiră în oglindă, ascultînd vocea îndepărtată a lui Celine; paşi pe hol; un ciocănit la uşă.

– Da?

– Era domnul Donati, *madame.*

Dulcie închise ochii.

– Ies imediat.

– Nu, *madame,* a lăsat un mesaj.

Dulcie deschise ochii şi se uită la aburul parfumat ce se ridica sub formă de nori.

– *Madame...?*

– Da, continuă, Celine.

– Doreşte ca mai întîi să mergeţi la o petrecere-cocktail, în Cadogan Square. Vă roagă să fiţi gata la şase şi jumătate.

– Mulţumesc, Celine.

Dulcie îşi scoase halatul şi intră în apă, întinzîndu-se toată şi uitîndu-se în tavan. Baia reflecta stilul lui Rex, era modernă, costisitoare, dar ciudat de lipsită de lux. Tavanul la care Dulcie se uita acum, era pictat cu forme geometrice maron, negre şi crem. Acum, se gîndi ea, va trebui să mă grăbesc şi totuşi să am o apariţie calmă în clipa în care va sosi. Era posibil să apară înainte de a-şi fi terminat toaleta şi să strige la ea de după uşa dormitorului, un obicei pe care îl detesta, dar pe care trebuia să-l îndure de dragul unei vieţi liniştite. Cît de mult îl reprezenta obiceiul de a lăsa mesaje şi de a-şi închipui că ea li se va conforma.

La şase şi un sfert, cînd îşi încălţa pantofii, auzi cheia în broască şi felul entuziast în care Celine îl primi. Rex i se părea minunat şi pînă şi accentul i se schimba de cîte ori dădea cu ochii de el. Ascultînd-o, Dulcie îşi aranjă ciorapii.

Imediat ce ieşi din dormitor, Rex veni la ea şi o îmbrăţişă, cu aerul de proprietar pe care îl detesta atît de mult. În acelaşi timp, îmbrăţişarea lui îi reaminti că el avea numai douăzeci şi patru de ani, că era subţire şi viguros şi lipsit de scrupule, aşa cum puteau fi numai cei foarte tineri şi foarte bogaţi.

– Arăţi pur şi simplu minunat, spuse el. O sărută. Ca întotdeauna.

– Mulţumesc! Îi mîngîie obrazul cu degetele, ca o mamă, pentru a-l mai calma puţin. Am timp să beau ceva înainte de a pleca?

El îşi goli paharul.

– Nu te-aş putea refuza.

Îi turnă un Martini, apoi îşi prepară un gin.

– Ştii, zise el, oferindu-i paharul, familia Roth-Veseys îşi cumpără o casă nouă.

– Înţeleg.

– Sînt mai mult decît sigur că bătrînul Percy mă va ruga pe mine să i-o decorez. Şi în seara asta vreau să mă asigur că aşa va fi.

– Oh, absolut.

Deci era vorba de afaceri, se gîndi Dulcie, şi vrea să-mi spună să mă comport cum pot mai bine. Dar oare nu sînt aşa mereu cu Rex?

Rex Donati, deşi avea o avere substanţială, conducea o afacere, ocupîndu-se de design interior. Nu avea cine ştie ce talent, în schimb avea o mulţime de relaţii şi o vanitate colosală.

Lui Dulcie i-ar fi plăcut să discute despre munca lui. Stăpînea subiectul, dar Rex credea că are lînă în loc de creier şi nu o consulta niciodată. Regreta uneori că nu profitase de valul anilor '20, cînd multe femei întreprinzătoare îşi deschideau boutique-uri şi magazine de pălării, sau se ocupau de decorarea caselor, sau alte îndeletniciri artistice. Dar atunci unica ei preocupare era de a se distra şi de a încerca să-şi uite trecutul.

– Dragul meu, îţi promit că vei fi foarte mulţumit de mine.

La petrecerea-cocktail, Dulcie trecea de la un grup la celălalt, uneori însoţită de Rex, alteori nu. Discuta cu oameni, pe care abia dacă-i cunoştea, în mod automat,

şi era fermecătoare, dînd impresia că persoana ei însemna mult mai mult decît în realitate. Cînd Rex nu era lîngă ea, îl localiza imediat după felul în care rîdea, sau după capul blond ce se vedea pe deasupra tuturor. Dar nu-l căuta şi nici nu se simţea abandonată cînd nu era lîngă ea. Era accesoriul lui, îi completa imaginea. Arăta lumii că e un tip care îşi poate permite să aibă o femeie mai în vîrstă, experimentată şi frumoasă pe post de distracţie. Şi o trata ca pe un accesoriu – nu rău, dar nici bine. Nu avea voie să comenteze nici măcar dacă întrerupea brusc discuţia cu ea, pentru a vorbi cu altă femeie şi a uita să se mai întoarcă.

Gazdele lor, ce locuiau în Cadogan Square, Percy Roth-Vesey şi soţia lui de origine americană, Una, erau mai bogaţi decît imaginaţia oricărui avar. Dulcie avea obiceiul de a se referi la ei ca la nişte prieteni, deşi ştia că nu erau mai mult decît simple cunoştinţe.

Una o întîmpină.

– Dulcie, draga mea!

– Bună, Una.

– Arăţi răpitor. Fiecare petrecere ar trebui să aibă cel puţin o femeie cu stilul tău. Eşti încîntătoare. Cum reuşeşti?

– Din reflex, cred, răspunse Dulcie.

Una hohoti de rîs. Rîdea într-un mod foarte personal, uşor de recunoscut oriunde s-ar fi aflat. Era o femeie deşteaptă şi încrezătoare în sine, ale cărei plimbări zilnice era însoţite de obicei de o flotilă de chihuahua hipertiroidică.

—..şi albul e atît de greu de purtat, spunea ea acum. Întotdeauna am admirat femeile mature care pot purta alb... Ei, acum unde o fi frumosul de Rex?

Rex era ocupat cu Percy – discutau afaceri. Dulcie îşi dădu seama că-şi atinsese scopul după felul în care gesticula, după rîsul frecvent şi după privirile aprobatoare ale lui Percy.

Din grup făcea parte, de asemenea, Louis Avery. Louis fusese unul dintre leii tineri ai guvernului de imediat de după război, dar se lăsase de politică şi-şi deschisese o agenţie publicitatară de unde obţinea profituri uriaşe. Lîngă el stătea soţia lui, Andrea, o veche prietenă a surorii lui Dulcie, Thea, care era plină de calităţi, atît intelectuale, cît şi sociale.

– Ne-ai adus-o pe Dulcie, ce drăguţ! exclamă Percy, probabil bucuros să scape de sub ochiul vigilent al lui Rex.

Dulcie zîmbi, îmbrăţişîndu-l.

– Arăţi ca o zînă, adăugă Louis, înconjurînd cu un braţ umerii goi ai lui Dulcie, pentru că ştia că asta-l enervează pe Rex.

– Nu prea sînt sigură cum să interpretez asta, zise Dulcie.

– Tocmai îi spuneam lui Percy, interveni Rex, că abia aştept să mă ocup de casa lui. Gîndeşte-te cît de uimitor va fi totul în alb, dar cu materiale diferite: mătase, catifea, satin, brocart. Sînt sigur că Una va adora ideea.

– Şi eu la fel, zise Dulcie.

– Cum o mai duci, Dulcie, întrebă Andrea. Nici nu mai ţin minte de cînd nu te-am mai văzut.

– Da, cam demult, o aprobă Dulcie, deşi braţul lui Louis era încă fierbonte şi greu peste umerii ei. Duc aceeaşi viaţă, cum o ştii, cam roz, dar idilică. În orice caz, nu ca tine, care eşti ocupată în fiecare clipă. Cu ce te mai ocupi momentan? Nu că o interesa foarte mult,

dar prefera să discute despre asta, decît să i se tot pună întrebări despre viaţa ei.

– Deocamdată mă ocup de noua noastră locuinţă, răspunse Andrea, stingîndu-şi brusc şi cam dur ţigara în scrumiera în formă de Cadillac, pe care o primise de la tatăl ei. Ar trebui să treci şi tu pe acolo, din cînd în cînd, adăugă ea, ai fi binevenită.

– Oh, nu aş vrea să te deranjez, zise ea. Nu cred că ţi-ar plăcea ca oameni ca mine, fără nici o calificare, să te stingherească.

– Cine a spus că mă vei stingheri? se miră Andrea ridicînd din sprîncene. Te asigur că sînt o mulţime de făcut.

– O să mă mai gîndesc. Apoi, deodată, îl zări lîngă uşă pe Giles Huxley. Bucuroasă, îi făcu semn cu mîna.

– Giles!

Percy îi urmări privirea.

– Cineva cunoscut?

– Da, Giles Huxley.

– Habar n-am cine e – o fi prieten cu Una?

– Oh, probabil. Apoi se uită la Percy. Te superi dacă mă duc să-l întîmpin?

Percy rîse încetişor.

– Deloc, draga mea, du-te şi simte-te bine. Îşi făcu drum spre Giles, luînd cu ea două pahare de şampanie.

– Dumnezeule, ce bine-mi pare să te văd, Giles.

– Chiar aşa? Îi sărută mîna şi apoi şi-o lipi de obraz, într-un moment de tandreţe.

– Cînd te-am sunat în după-amiaza asta nu ştiam că vei fi aici. Nu te-aş mai fi deranjat, adăugă el, zîmbindu-i.

– Nici eu nu ştiam că voi veni. Rex m-a sunat şi mi-a spus că trebuie să apărem, pentru că vrea să se ocupe

de noul conac al lui Percy.

– De fapt, telefonul tău a fost binevenit.

Conversară prieteneşte un timp, rîzînd veseli.

Giles Huxley fusese student la Cambridge, apoi profesor şi acum scriitor de succes – scria piese de teatru, ce aveau succes şi tratau teme politice şi filozofice. Ultima lui creaţie, „Cuibul de viespi", s-a bucurat de o largă audienţă la Haymarket. Subiectul piesei era despre efectul unei persoane fermecătoare, a unui profesor marxist ce preda la o şcoală publică engleză. Era cea mai neagră dintre comediile negre şi lui Dulcie, care se dusese la premieră fără Rex, la invitaţia lui Giles, i se păruse magnifică. Şi Giles i se părea magnific. Era de înălţime medie, grizonat şi se îngrăşase puţin, ca toţi bărbaţii care au fost odată musculoşi şi au ajuns la vîrsta a doua. Vocea lui era adîncă şi intensă, de actor, de parcă ar fi cumpănit fiecare cuvînt rostit, pentru a fi cît mai corect. Era aproape perfect în toate privinţele.

Dar Giles Huxley era homosexual. Oamenii ştiau, bineînţeles, şi luau asta ca făcînd parte din personalitatea lui artistică. Deci Giles, un om de perspectivă, integritate şi umor, era obligat să ducă o viaţă dublă, pentru că homosexualitatea era ilegală.

După un timp, Dulcie îl observă pe Rex cum o caută din priviri. Îi prinse privirea şi ridică o mînă.

– Cred că trebuie să plec. Ieşim să luăm cina.

– Atunci, la revedere. Şi o seară plăcută.

– Cred că va fi la fel ca de obicei.

– Capul sus. Ridică paharul către ea, în semn de salut.

Rex fierbea.

– Ce-ai discutat cu Huxley de te amuzai aşa?

– Despre alţi oameni, zise ea, sinceră. Sînt atît de amuzanţi.

– El e amuzant. Mi se face rău cînd îl văd.

– Bine, bine. În fond, este prietenul meu. Hai, nu fi aşa de încăpăţînat, zise ea, sărutîndu-l pe obraz. Cum ţi-a mers cu Percy?

– Nu prea rău, spuse Rex, luminîndu-se la faţă. Cred că l-am prins. De fapt, Una e aceea care va cumpăra tot ce-i voi spune eu, iar el o va lăsa în pace, aşa că treaba e ca şi făcută.

– Splendid, deci mergem să sărbătorim.

În drum spre ieşire se intersectară cu Una, care se îndrepta către ei, cu o expresie atît de îndurerată, de parcă cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă

– Doar nu plecaţi?

– Am rezervat masa, *c'est la vie*. Dar ne-am simţit nemaipomenit.

Rex o luă pe după umeri şi o sărută pe ambii obraji.

– Ne vedem în curînd.

– Oh, sînt sigură. Îl privi cu subînţeles.

Undeva, înăuntrul lui Dulcie, un şarpe al geloziei se revoltă, gata-gata să izbucnească.

Cina intimă de la restaurantul franţuzesc nu-i făcu cine ştie ce plăcere. Poate că o petrecere ar fi mers, dar, după trei ore, moralul ei era la pămînt. Încercă din greu să-şi revină.

– Ce dracu' se întîmplă cu tine? întrebă Rex nervos,

în timp ce se îndreptau către casă în *Daimler Dart*-ul lui.

– Nimic! De ce?

– Ştii al naibii de bine de ce. Nu mă deranjează cînd alţi bărbaţi flirtează cu tine. Dar mă deranjează cînt te porţi ca o stricată.

Dulcie nu făcu altceva decît să-şi strîngă mîinile în poală şi să se uite pe fereastră.

–...în timp ce probabil ştiai că eu discut despre afaceri cu Percy... Rex continuă, enervîndu-se din ce în ce mai tare. Şi în două minute ai atras atenţia tuturor asupra ta, ba chiar şi pe a lui Percy. Zău, Dulcie, uneori comportamentul tău copilăresc mă lasă fără grai.

Ea rîse încetişor şi isteric, apoi tuşi.

– Îmi pare rău, zău.

– Hm.

Tăcură amîndoi.

Dulcie rămase pe gînduri, analizîndu-se. Avea o anumită vîrstă, era o femeie din clasa socială mijlocie, cu un trecut dubios, cu o educaţie foarte formală şi cu un singur talent care nu putea decît să se deterioreze. Poziţia ei era precară.

Pe de altă parte era o femeie întreţinută. De mică îşi dorise asta – rămînea închisă în cameră, liberă să viseze, în timp ce Thea şi Aubrey călăreau, înotau sau se plimbau prin sat. Bineînţeles, la Paris fusese altceva, dar apoi, încetul cu încetul, independenţa ei devenise ca şi inexistentă.

Ajunseră acasă. Rex opri motorul.

– Hei, gata, înveseleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, zise el. Era un ordin. Niciodată nu se gîndea că ar fi putut-o răni sau că ar face-o nefericită.

Fondant îi întîmpină torcînd. Se încolăci pe după

gleznele lui Dulcie, apoi pe după ale lui Rex, care-i dădu un picior şi apoi îşi şterse pantalonii de firele de păr ale pisicii.

Intrară în salon. Celine lăsase totul ca de obicei, pregătit şi primitor. Dulcie aprinse cele două lămpi, care erau bucuria şi mîndria ei; le cumpărase de la Paris – probabil că erau singurele lucruri personale. Restul erau cumpărate de Rex, după gustul ei, bineînţeles.

Se dezbrăcă de haina roşie, îşi dădu jos mănuşile, pe care le aruncă împreună cu poşeta de seară pe un scaun. Apoi se îndreptă către colţul unde-şi aranjase un aşa-zis bar, unde Celine lăsase pregătite, pahare, cuburi de gheaţă şi măsline. Tot acolo era o scrisoare de la Thea. Dulcie se uită la ea şi o puse deoparte.

– Ce e?

– O scrisoare de la sora mea din Kenya.

– Nu o citeşti?

– Nu acum. E enorm de lungă. Am tot timpul.

Îşi turnă un Martini şi îi pregăti lui Rex un whisky cu sifon. Cînd se întoarse cu faţa, el se întinsese pe canapeaua de catifea de culoarea şampaniei.

Dulcie îi dădu paharul şi se aşeză pe podea, în faţa lui. Se întinse şi luă o ţigară din cutia de onix de pe măsuţă şi-i aprinse una lui Rex. Apoi îşi aprinse şi ea una.

Rex îşi goli paharul şi i-l dădu lui Dulcie să-l pună pe masă. Apoi întinse mîna şi-i făcu semn.

– Vino încoace.

Înaintea ei ajunse Fondant şi se frecă de palma lui.

– Ce pisică infernală.

Dulcie, bucuroasă de diversiune, rîse şi luă pisica în braţe.

Rex se gîndi la cum arăta, pe covor, ca o fată tînără, mîngîind nenorocita aia de pisică. Nu era prea decent pentru o femeie de vîrsta ei. Credea că nu are mai mult de treizeci şi patru de ani şi făcea pe tinerica. Uneori îşi spunea că ar fi timpul să scape de ea, să-şi găsească o femeie tînără, cu relaţii, cu care părinţii lui să fie de acord şi cu care să se însoare, în loc să-şi piardă timpul şi banii cu Dulcie Tennant. Dar apoi se uita mai bine la ea, fascinat de cît era de frumoasă, de elegantă şi rafinată şi mai amîna hotărîrea cu o zi.

– Vino încoace odată. Întinse din nou mîna. Şi scapă de animalul ăla.

Dulcie veni lîngă el. Îşi coborî faţa către a lui, iar mîinile lui Rex se încleştară pe umerii ei goi. În cealaltă parte a camerei, Fondant se aşeză pe fotoliu şi-i privi cu indiferenţă.

Dulcie se trezi a doua zi cu o durere teribilă de cap. Cînd Celine aduse la ora nouă ceaiul şi farfuria cu croissants, îi făcu semn cu mîna, arătîndu-i măsuţa şi zise:

– Pune-le acolo, Celine, nu pot să văd nimic în faţa ochilor.

Rămase întinsă, ascultînd mişcările lui Celine care se mişca prin cameră, strîngînd lucrurile rămase de seara trecută, adunînd cu tact paharele murdare şi trăgînd draperiile.

– Cum e afară?

– *Il fait très beau, madame.*

– *Merde.* Dulcie trase pătura mai sus. O zi încîntătoare şi ea se ducea tocmai pînă în Levisham să-şi facă datoria faţă de familie. Se întoarse cu faţa la pernă şi închise ochii, hotărîtă să adoarmă. Jumătate de oră mai tîrziu o trezi telefonul. Răspunse Celine, care apoi îi aduse telefonul lîngă pat, şoptind:

– E domnul Donati. Să-i spun că...?

– Nu, nu, dă-mi-l.

Se ridică din pat, îşi luă halatul alb de baie pe ea şi răspunse.

– Ai văzut ce frumos e afară? se auzi vocea lui Rex. Dulcie se întinse.

– Nu prea.

– Bine, atunci să-ţi dau o veste bună. L-am sunat azi dimineaţă pe Percy şi mi-a spus să merg pe la el, să văd casa... ceea ce, evident, înseamnă că am intrat în afacere... Ce părere ai?

I se strînse inima.

– Rex, dragul meu, ţi-am spus, azi trebuie să mă duc în vizită la familia mea.

– Anulează. Ne-am putea plimba de-a lungul rîului, apoi vom mînca la *Skindles*, nu am mai făcut-o demult.

– Nu pot! Nu-i văd prea des, şi-apoi data a fost fixată.

Se lăsă tăcerea.

– Doar nu vrei să-mi spui că într-o asemenea zi superbă preferi să te duci să stai cu ai tăi?

– Nu prefer, bineînţeles, dar e de datoria mea.

– Dar cu datoria faţă de mine cum rămîne? Tonul lui era glumeţ, dar ea ştia că problema era serioasă. I se făcu frică.

– Tu nu eşti o datorie, eşti o plăcere.

Rex rîse în hohote. Dulcie se simţi mai uşurată.

– Foarte bine, abandonează-mă. Zboară la familia ta plictisitoare, dar măcar, dă-mi voie să te conduc pînă acolo.

– Mulţumesc. Ar fi preferat să se ducă singură, dar asta ar fi însemnat să-şi forţeze norocul. Trebuie să ajung acolo la prînz.

– Atunci ne vedem la ora douăsprezece.

O conduse cu maşina. Aubrey îi aştepta pe scări. Ridică mîna către el, în semn de salut.

– Hai, du-te, ştiu că nu sînt binevenit.

Dulcie îşi sărută fratele, care se uita suspicios după maşină.

– Cum de ai răspuns tu la uşă? Unde e servitoarea?

– Nu am răspuns la uşă. Am auzit maşina lui Donati şi am venit să văd despre ce e vorba. Doreen e liberă.

Deschise uşa la salon şi intră în cameră înaintea ei, îndreptîndu-se direct către şemineu să-şi ia pipa.

– A venit Dulcie.

Ralph Tennant stătea pe un scaun în faţa focului, cu picioarele depărtate şi cu un ziar pe faţă. Îl îndepărtă şi se uită la fiica lui.

– Ai întîrziat.

Dulcie îşi consultă ceasul micuţ.

– Nu prea mult.

– Ca de obicei, o acuză Ralph, trîntind ziarul pe o măsuţă.

– Îmi pare rău. Dulcie acceptă un pahar de sherry de la Aubrey. Hei, v-am adus ceva. Le dădu la fiecare cîte un pachet cu prăjituri franţuzeşti.

– Ce drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc.

– Dar să nu le mîncaţi înainte de prînz, îi admonestă

ea. Apoi vizita continuă după ritualurile dintotdeauna, pînă cînd Aubrey deschise subiectul.

– Ieri am primit o scrisoare de la Thea. De fapt am înţeles că şi ţie ţi-a scris în acelaşi timp.

– Ce spunea, că eu nu am citit-o pe a mea.

– Ca de obicei...că nu plouă îndeajuns...probleme ale fermei...şi despre copii, despre Kate şi Joe.

– Ce e cu ei? Dulcie luă o ţigară şi şi-o aprinse.

– Vin încoace, în sfîrşit, zise Aubrey. De fapt, l-au înscris pe puşti la şcoală, în Sussex, iar Kate îl însoţeşte. Se pare că vrea să rămînă aici şi să-şi găsească o slujbă. Cam atît.

Dulcie îşi lipi picioarele încălţate în sandale bleumarin cu toc înalt, pentru a nu se vedea că începuseră să-i tremure. Apoi, cu grijă, îşi netezi ciorapii, încercînd să se calmeze. Faţa i se răcise, iar trupul i se îngreunase. Venea Kate...nimic altceva. Închise ochii o secundă, încercînd să-şi revină.

Se ridică şi-şi luă paharul, întrebînd:

– Şi cu vacanţele cum e? Unde vor locui? Adică – totul mi se pare cam brusc. Şi eu, se gîndi ea, vorbesc de parcă aş fi nerăbdătoare şi bucuroasă de veste. Dar adăugă: Ce drăguţ!

– Hm. Aubrey se uită la ea. Nu e nici o problemă. La început vor veni aici, să-şi petreacă cele cîteva zile de vacanţă.

– Cînd? Iar vorbea răstit. Mai luă o gură de sherry. Cînd va fi asta?

Aubrey arătă către scrisoare.

– Thea spune că speră să ajungă pe la jumătatea lunii viitoare.

– Atît de curînd! Ce drăguţ.

– Haideţi să mîncăm, strigă Ralph, sărind brusc în picioare. Aubrey luă paharul lui Dulcie şi-l puse ceremonios pe şemineu. Dulcie se ridică nesigură pe picioare. I se răciseră şi mîinile şi faţa. Se simţea îngrozitor. Dumnezeule, te rog, ajută-mă să trec şi de asta, se rugă ea, fără să-şi facă prea mari speranţe că dorinţa i se va îndeplini.

Ralph se uită fix la ea.

– Ce s-a întîmplat cu tine? Eşti mai palidă ca de obicei.

– Nimic, nimic. Zîmbi şi-l urmă în încăperea unde serveau masa de obicei.

După ceaiul pe care-l serviră în enorma grădină din spatele casei, Dulcie declară că trebuie să plece, iar Aubrey se duse în casă să cheme un taxi.

– Asta în cazul în care nu vine Donati să te ia.

– Nu vine.

Se ridică şi se uită la tatăl ei care moţăia în soare. Îi puse mîna pe genunchi cu un gest de afecţiune.

– Ce e? Se trezi, uitîndu-se ameţit de jur împrejur.

– Am plecat, tată. Nu te deranja. Şi-ţi mulţumesc pentru ziua asta frumoasă.

– Bine. O să trec şi eu pe la tine. O sărută pe obraz. Să ai grijă de tine.

– O să încerc.

Cînd ajunse acasă, îl găsi pe Rex citind ziarul de duminică şi servind gin roz, cu buna dispoziţie se pare nealterată de faptul că petrecuse o zi fără ea. Îl prinsese soarele şi arăta bronzat şi sănătos.

– Surpriză!

– Chiar că sînt surprinsă.

Se îndreptă către bar şi îşi turnă un Martini.

– Odată ce eşti atît de drăguţă să mă întrebi, zise Rex, te anunţ că sînt însărcinat cu aranjarea casei familiei Roth-Vesey.

– Ei bine, dar asta e chiar minunat, spuse ea, încercînd să zîmbească. Deci ai avut o zi bună?

– Una dintre cele mai bune.

– Îmi pare rău că nu am putut fi acolo.

– Asta e, nu s-a putut. Deşi, trebuie să-ţi spun, mai am o surpriză pentru tine.

Lui Dulcie îi tresări inima.

– Zău? Azi eşti plin de surprize.

– Ce părere ai de o croazieră pe marea Mediterană?

– Nu înţeleg... Rex pleca mereu în străinătate, la Veneţia, Monte Carlo, Le Touquet, dar nu o invitase niciodată cu el.

– E foarte simplu, fetiţo. Momentan sînt preferatul lui RV, aşa că ne-a invitat pe amîndoi să-i fim musafiri pe iaht pentru cîteva săptămîni, pentru a cimenta contractul şi aşa mai departe. Ştii că Percy te place şi nici nu concepe să fie refuzat.

Acum Dulcie îşi dădu seama că era din nou vorba despre afaceri.

– Nu fi aşa îngrijorată, o să mergem şi-o să ne cumpărăm cele mai şocante costume de baie şi...

Ea se gîndi: e cu douăzeci de ani mai mic decît mine şi, exact ca Aubrey, mă tratează ca pe un copil.

– Nu, du-te tu, spuse ea, nu ai chiar aşa mare nevoie de mine.

– Nu mai încerca să pescuieşti complimente, nu e genul tău. Apăruse norul pe cerul bunei-dispoziţii. Oricum, ce naiba ai de nu mergi? Credeam că o să sari în sus de bucurie la auzul veştii de a te plimba în croa-

zieră, pe cheltuiala lui Percy.

Trei săptămîni. Deodată, mintea lui Dulcie începu să funcţioneze rapid, să facă calcule şi să întrevadă posibilităţi. I se deschisese o cale de scăpare, însorită şi distractivă.

– Ai dreptate, zise ea. Problema e că în seara asta sînt obosită. Bineînţeles că abia aştept să merg cu tine.

– Ce mai fată am eu! O ridică şi o aşeză deasupra lui. Ştiam că vei veni.

– Te iubesc, şopti ea.

Nu rămase peste noapte – oricum, o făcea rareori şi niciodată duminica. La ora zece Dulcie desfăcu scrisoarea de la Thea. În ciuda felului subtil în care sora ei scrisese scrisoarea, era evident că misiva era delicată. Dulcie reţinu cîteva fraze. „Întotdeauna s-a simţit atrasă de Anglia... nu am putut-o opri, chiar dacă aş fi vrut... sînt sigură că toţi o veţi iubi... dragă, dragă Dulcie, am fost atît de norocoşi şi mă gîndesc atît de mult la tine... cîndva trebuia să se întîmple..."

Dulcie lăsă scrisoarea jos. Propriul chip reflectat în oglindă o uimi. O fiinţă atît de mică, cu o faţă atît de albă cu braţe şi gît subţiri, cu ochi atît de ficşi, umbriţi de prea multele nopţi pierdute. O cuprinse un sentiment de lipsă a realităţii. La Mapleton Road simţise că adevărata ei identitate era Rex. Aici, singură, părea să facă mai mult ca niciodată parte din familia ei. Adevărul era

că, se gîndi ea, nu era nimeni şi nimic. Întreaga ei viaţă era bazată pe minciună. Îl lăsa pe Rex să creadă ce vroia el, orice, numai adevărul nu. Nici Primmy nu ştia nimic. Iar pe cei din familia ei îi minţise atît de mult timp – pe toţi, afară de Thea – încît acum nu putea decît să facă rău spunînd adevărul. În viaţa ei nu existase decît un adevăr, o unică realitate pe care alesese să o nege.

Dar în curînd – vacanţa nu făcea decît să o amîne – urma să se confrunte cu realitatea. Se temea că va fi prea mult pentru ea. Îşi netezi părul cu palmele, lăsîndu-şi liber chipul mic şi înfricoşat.

– Uită-te la tine, zise ea cu amărăciune. Nu eşti făcută să fii mamă.

3

Pentru a se întîlni cu nepotul şi nepoata lui la Tilbury, Aubrey Tennant plecă cu o oră şi jumătate mai devreme decît era necesar şi se îmbrăcă cu cel mai bun costum al lui şi cu cea mai elegantă pălărie. Deşi era o după-amiază de mijloc de iulie, afară nu era cald, ba dimpotrivă, se înnorase şi ameninţa să plouă. Îşi luase şi umbrela.

Ajunse în port şi rămase să aştepte vasul Balmoral cu care veneau copiii, scrutînd mulţimea ce forfotea de colo-colo.

Oare ce li se spusese copiilor, se întrebă el, oare la ce se aşteptau? I-ar fi plăcut să fi fost caracterizat ca fiind un om de afaceri de succes.

Aubrey, deşi dintr-o bucată, era un om bun. Suferea pentru cei care rămîneau fără muncă. Dar, înainte de toate, avea datorii faţă de familie, faţă de afacerile familiei. Lucra în domeniul industriei şi era extrem de bun în ceea ce făcea.

Oftă. Indiferent de talentul lui ca om de afaceri – şi era admirat şi plăcut atît de angajaţi cît şi de şefii companiilor cu care colabora – avea îndoieli faţă de

felul în care îl descrisese Thea.

Dar făcuse tot ce putuse. Se consultase cu Doreen pentru a înfrumuseţa camerele lui Kate şi Joe.

– Unchiule Aubrey? Aubrey Tennant?

Erau lîngă el. Se uită, încă confuz.

– Da, eu sînt. O fată înaltă, cu păr roşu.

– Sînt Kate Kingsley, îmi pare bine. Iar el e Joe.

– Bună ziua, domnule. Puştiul era mai liniştit, mai puţin emfatic.

– Ei, bine aţi venit! Rămase puţin pe gînduri, întrebîndu-se pe care să-l îmbrăţişeze primul. Se hotărî să le strîngă mîinile. De unde aţi ştiut că eu sînt?

– Printr-un simplu proces de eliminare, zise fata. Aubrey se întrebă din nou ce le spusese Thea.

– Mergem? Maşina e parcată acolo.

Ajunşi pe Mapleton Road, Ralph nu apăruse încă, aşa că Aubrey le arătă copiilor camerele, spunîndu-le apoi că ceaiul se va servi peste jumătate de oră, în salon. Kate nu era sigură ce să facă. I se spusese că o anumită Doreen va despacheta pentru ea. Aşa că nu desfăcu decît valiza cea mică, punîndu-şi cămaşa de noapte sub pernă, ceasul pe noptieră, împreună cu cartea de nuvele a lui Scott Fitzgerald.

Apoi se auzi un ciocănit în uşă.

– Da?

Capul lui Joe apăru de după uşă.

– Eu sînt.

– Văd. Hai, intră.

Se duse pînă lîngă pat, unde se trînti, întinsă, cu degetele împletite la ceafă şi cu gleznele încrucişate. Joe intră şi închise uşa încetişor. Politeţea lui o înfurie brusc.

– Nu e nevoie să te strecori de parcă ai intra în biserică, zise ea tare. Joe se aşeză pe marginea patului, privind-o. Poate că vroia să-i ghcească ceva semne de slăbiciune. Se îmbărbătă singură.

– Ce mai faci? întrebă ea, ceva mai veselă. Îţi place camera?

– Da, e bună. Cam întunecată...

– Ştiu. Întinse mîna şi-l bătu uşurel pe braţ. Hei! Se uită la el. Capul sus, va fi bine. Hai jos, poate găsim nişte ceai. Mor de foame.

– Tată, zise Aubrey, întîmpinîndu-l, îmi pare rău că nu ne-am putut întoarce înainte să te duci la culcare.

– Nici o problemă. Ralph trecu pe lîngă fiul lui, ajungînd în mijlocul camerei. Hei, dar ce-avem aici?

Joe stătea pe sofa, cu un album de fotografii de familie pe genunchi. Fata era lîngă fereastră.

– El e Joe.

Băiatul se ridică şi avansă politicos, cu mîna întinsă.

– Bună ziua, bunicule.

Pentru Ralph a fost un moment capital. Strînse mîna subţire şi maronie şi studie cu atenţie chipul copilului.

– Bună ziua, tinere.

– Iar ea e Kate.

– Bună ziua.

Fata îi întinse la rîndul ei mîna, iar Ralph i-o luă, i-o sărută, apoi o sărută şi pe obraji. Faţa fetei era deosebită de tot restul familiei, însă atît de cunoscută. O simpatiză dintr-un instinct prea primitiv pentru a putea fi denumit afecţiune, dar extrem de puternic.

– Dragii mei, îmi pare rău că nu am fost aici pentru a vă întîmpina.

Fata ridică din umeri.

– Nu mi se pare chiar aşa important.

– Spune-mi, zise el, luînd-o de braţ, temperamentul tău se asortează cu culoarea părului.

– Bineînţeles că nu.

– Da, aşa este.

Kate şi Joe răspunseră în acelaşi timp şi toţi patru izbucniră în rîs, bucuroşi că s-a spart gheaţa. Ralph se aşeză pe scaunul lui.

– Cred, spuse el, rezemîndu-şi obrazul în palmă, că de data asta o să-mi cred nepotul.

Se auzi un ciocănit, iar Aubrey deschise uşa pentru a-i face loc lui Doreen să intre cu serviciul de ceai. Ralph îşi frecă mîinile fericit.

– Aha! Prăjitură de ciocolată, fursecuri – observi, Aubrey, ce înseamnă să ai rude tinere. Se apleacă conspirativ către Joe. Mi se spune că mănînc prea multe dulciuri, dar crezi că mai contează la vîrsta mea?

– Bineînţeles că nu.

– Eram sigur!

Aubrey turnă ceaiul. Ralph făcu semn către albumul care rămăsese lîngă scaunul lui Joe şi zise între două înghiţituri:

– Văd că ai luat la cunoştinţă care ne sînt rudele.

– Da.

– Ce părere ai? Nu arată chiar rău, nu? Mama ta a fost cea mai frumoasă – semăna cu mine, bineînţeles.

– Dar mătuşa Dulcie cu cine seamănă? întrebă Kate.

– Cu soţia mea, răspunse Ralph scurt.

– Locuieşte la Londra? continuă Kate. Aproape că mă aşteptam să o văd azi, aici.

– Nu, nu, nu, clătină Aubrey din cap. Nici noi nu o vedem prea des. De fapt, poimîine avem cîţiva invitaţi la cină, inclusiv părinţii tatălui vostru şi sperasem că va putea veni şi ea. Dar a fost invitată să-şi petreacă vacanţa pe iahtul unui prieten şi presupun că nu va putea rezista unei asemenea tentaţii. Se va întoarce peste cîteva săptămîni.

– Aceasta este, zise Ralph cu sarcasm, preocuparea principală a mătuşii voastre. Să se distreze.

Kate îşi dădu seama în curînd că trebuia să-şi găsească o ocupaţie. Nu era o persoană căreia să-i placă lenea. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să fie independentă, dar acum era în vacanţă, aşa că nu avea ce face. Era clar că Joe nu avea dificultăţi de adaptabilitate. Mai ales pentru că îşi găsise puncte comune cu unchiul lui – un conservatorism înnăscut, o pasiune pentru crichet, un interes deosebit faţă de tot ceea ce însemna familie.

Kate nu era atît de norocoasă. Nu părea să împăr-

tăşească gustul pentru nici o preocupare masculină şi, în acelaşi timp, era de părere că Ralph şi Aubrey nu erau pregătiţi să le accepte pe ale ei.

A doua zi dimineaţă se trezi neştiind ce să facă. Aubrey era la lucru, Joe dispăruse. Se duse în camera ei pentru a scrie o scrisoare lungă, în care să se plîngă celor de acasă cît e Anglia de îngrozitoare.

Cel mai mult o deprima grădina ce se vedea de la ferestrele calerei sale. După prînz, pentru care Joe reapăruse brusc, Ralph, care simţea că-şi neglijase îndatoririle, remarcă:

– Hai afară să-ţi arăt trandafirii noştri. Sînt foarte mîndru de ei.

Ea se uită pe geam. Nu mai ploua şi apăruse soarele.

– Mulţumesc, cu plăcere.

Coborîră scările.

– Hai, ia-o înainte, zise Ralph, eu sînt ceva mai greoi. Ajunşi în cealaltă parte a grădinii, el se opri şi se aşeză pe un scaun vopsit în verde, întinzînd un picior.

– Asta este.

Kate îl lăsă acolo şi se plimbă singură.

– Pariez că v-aş putea aranja grădina, spuse ea.

Ralph se foi pe scaun, puţin jenat.

Kate continuă, fără să se uite la el:

– Acasă o ajutam mult pe Thea în grădină. Aş putea să o fac şi aici.

– Sînt convins. Dar nu mi pare un mod prea potrivit de a-mi distra nepoata.

Surprinsă şi amuzată, se întoarse să se uite la el, dar bătrînul privea în altă parte.

– Nu vreau să fiu „distrată“, dacă despre asta e

vorba, spuse ea. Doar sîntem în familie, nu? Trebuie să ne implicăm cît se poate.

– Ai un mod foarte ciudat de a vedea lucrurile. Însă mi-e teamă că uneltele nu sînt din cele mai bune.

– Mă descurc.

Aubrey se întoarse acasă mai devreme ca de obicei, purtat de aripile entuziasmului şi se dezumflă puţin cînd găsi casa goală. Doreen tocmai punea masa cînd el băgăî capul pe uşă.

– Doreen, unde e toată lumea?

– Domnul Tennant e sus, se schimbă, tînărul e la plimbare şi revine la cinci şi jumătate, iar domnişoara Kate e afară, în grădină.

– În grădină?

– Grădinăreşte.

– Oh, înţeleg. De fapt nu înţelegea nimic. Mă duc să văd ce face.

Îşi lăsă servieta în hol şi ieşi în grădină. Nepoata lui stătea în genunchi, scormonind cu mîinile în pămînt şi străduindu-se să pună un răsad. În jurul ei tot pămîntul era răscolit, de parcă grădina ar fi fost invadată de o armată de cîrtiţe. Era îmbrăcată cu pantaloni, strînşi la glezne şi vîrîţi în ghete, cu o cămaşă cu mînecile ridicate şi cu un fel de eşarfă legată pe frunte, care-i ţinea părul să nu-i intre în ochi. În spatele ei era o cutie cu răsaduri. Părea complet absorbită de ceea ce făcea.

– Hei, acolo, salut!

Ea se uită în sus şi făcu un semn către el.

– Ce-ai de gînd? întrebă Aubrey, începînd să coboare scările.

– Să mă simt bine.

Veni pînă lîngă ea. Era o după-amiază frumoasă, soarele strălucea, iar aerul era greu din cauza mirosului ierbii umede.

– Da' munceşti, nu te joci, remarcă el.

– Îmi place să am mereu ceva de făcut, spuse ea, ridicîndu-se şi ştergîndu-şi mîinile de pantaloni. Nu purta mănuşi şi pe faţă era mînjită de noroi, probabil de cînd îşi dăduse părul de pe faţă cu dosul palmei. Aubrey îşi dădu seama că grădinăritul îi făcuse bine, avea ochii strălucitori şi era mai relaxată şi încîntată de munca ei.

– Ai făcut minuni, zise el. N-ai vrea ceva rece de băut? Probabil că eşti epuizată.

– Da, imediat, mai am puţin aici. Apoi cred că o să fac o baie.

Era încîntat că fata vorbeşte atît de liber şi că se simte mai acasă decît ar fi putut el spera vreodată. Zîmbi şi apoi îşi aminti de planul lui.

– Cînd vom fi împreună cu toţii, am de făcut un anunţ.

– Ce palpitant! Îl tachina, dar Aubrey descoperi că nu-l deranjează, ba dimpotrivă.

– Da, cred că da.

Rămaseră o clipă unul lîngă celălalt şi apoi el spuse:

– Bine, atunci mă duc să văd ce face tata.

– Vin şi eu imediat, strigă Kate după el, în timp ce el urca scările şi-i făcu semn cu mîna. Se simţea fericit.

Cînd se adunară cu toţii în salon la şapte fără un

sfert, el avansă propunerea de a face o excursie pînă la Berlin. În cele cîteva clipe de dinainte de a rosti propunerea avusese trac. Dacă rîdeau de el, dacă se amuzau de propunerea lui? Dar nu fusese cazul să-şi facă griji.

– Deci, sînteţi cu toţii de acord? întrebă Aubrey, strălucind de fericire şi turnîndu-şi încă un pahar de amontillado.

– Cred că e absolut nemaipomenit, zise Kate.

Aubrey îi zîmbi cu gura pînă la urechi. Ridică paharul, toastînd:

– Pentru Berlin!

Iar Kate îi răspunse:

– Pentru aventură.

Pînă seara următoare, cînd urma să aibă loc cina cu invitaţi, excursia deja fusese aranjată. Aubrey era încă sub influenţa stării de satisfacţie, pe care nu o mai cunoscuse de ani de zile. Era sigur că excursia îi va uni. Se simţea ca un adevărat unchi pentru cei doi copii ai lui Thea şi era sigur de acelaşi lucru din partea lor. Era convins că şi tatăl lui va fi mulţumit de schimbare.

Dar rămăsese cina, pentru care Kate şi Joe îşi făceau griji.

Mai aveau o oră pînă să se schimbe, iar Joe ceru ajutorul surorii lui.

– Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac?

Ea îl privi exasperată.

– Încearcă pantaloni, o haină şi o cămaşă.

– Da, merci. Vroiam să ştiu dacă e bine cu guler moale sau nu!

– Dumnezeule, dar eu de unde să ştiu? întrebă ea, exasperată. Pasiunea lui Joe pentru corectitudine era una dintre cele mai enervante calităţi ale lui. Kate stătea în vîrful patului, continuînd scrisoarea către Thea. Văzîndu-l cît e de neliniştit, lăsă stiloul jos.

– Uite ce e, nu e vorba decît de o masă, cu ceilalţi bunici, cu această familie Avery – nu-i cine ştie ce. Nu trebuie decît să fii curat şi să arăţi decent – ce-ar mai putea cere cineva?

Puştiul continuă să o privească cu îndoială.

– Tu cu ce te îmbraci?

Kate oftă şi închise ochii.

– Taie-o pînă nu mă enervezi. Dar Joe nu zîmbi. Uite ce e, dacă nu te-am convins, du-te şi întreabă-l pe unchiul.

– M-aş simţi groaznic. Se uită la ea şi observă că deja îl priveşte ameninţător. O.K., sînt sigur că ai dreptate.

Din nefericire, instinctul lui Joe fusese mai bun decît al ei. Cînd coborîră în salon, la ora şapte, nici unul dintre ei nu era îmbrăcat potrivit. Kate îşi puses o rochie albă, sport, cu buzunare, iar Joe, ceva mai bine, dar tot neadecvat.

Kate evită să se uite la fratele ei şi trecu direct la subiect.

– Îmi pare rău, nu sîntem îmbrăcaţi potrivit, dar ne ducem sus şi ne schimbăm înainte să sosească musafirii.

Aubrey şi Ralph săriră în acelaşi timp.

– Prostii, prostii, sînteţi foarte bine, nu vă mai faceţi

probleme, zise Aubrey primul. El însuşi s-ar fi simţit mai bine într-un sacou sport, dar pentru Ralph cina din această seară era o ocazie importantă.

– Lasă-i să se schimbe, dacă vor, interveni Ralph, după ce se mai gîndi puţin. Poate că ar fi mai bine.

Dar în acel moment se auzi soneria.

– Nu mai e timp. Lasă-i că arată foarte bine.

Aşa că trebuiră să îndure situaţia cauzată de lipsa de interes pe care o dăduseră ocaziei. Amîndoi observară momentul de surpriză pe care-l provocară cînd apărură în faţa bunicilor dinspre tată. Robert şi Daphne erau îmbrăcaţi aproape grandios, el cu smoking, arătînd ca un păsăroi bătrîn, iar ea cu o rochie lungă de brocart.

Ceilalţi oaspeţi întîrziau. Cînd soneria se auzi, în sfîrşit, Kate recunoscu imediat vocea animată, rîsul plin de viaţă şi vocea Andreei Avery. Cînd intră în cameră, Kate avu impresia că nu trecuseră mai mult de cîteva zile, în loc de cincisprezece ani. Era aceeaşi femeie – cu excepţia faptului că moda era alta – directă, veselă, cu chip inteligent, cu părul subţire, de culoarea nisipului, proaspăt coafat, cu haine scumpe şi elegante, dar discrete.

Îi salută pe toţi, se scuză graţios, acceptă un pahar de sherry şi veni glonţ la Kate.

– Kate! Lasă-mă să te privesc. Nu-mi vine să cred. Unde e fetiţa aceea solemnă de care eram atît de speriată.

Kate nu se putu abţine să nu pufnească în rîs.

– Speriată?

– Bineînţeles. Nu eram obişnuită cu copiii, zise ea, adresîndu-i-se lui Daphne, ţi-aminteşti? Tot nu sînt, dar

asta nu mai are importanţă. Erai o enigmă completă pentru mine, Kate, nu aveam nici cea mai mică idee despre cum să mă port cu tine.

– Da, eram mai ciudată, zise Kate, pusă în gardă. Aproape o bestie.

– Aproape? Erai feroce.

– Nu mă puteam abţine.

– Spune-mi, am greşit cu ceva atunci?

Kate se uită în ochii mari ai Andreei.

– Aproape tot.

– Eram sigură. Şi de atunci m-ai urît.

– Nu m-am gîndit chiar aşa mult la dumneavoastră.

– Ha! Lîngă ele veni soţul Andreei. Mi se pare mie sau pe-aici demonul urîcios al sincerităţii îşi arată colţii?

Andrea, rîzînd, se întoarse cu faţa la Louis.

– Ea e Kate, dragule. cea despre care ţi-am povestit atît de mult. Kate, el e soţul meu, Louis.

După un timp se aşezară la masă, unde Kate făcu o mulţime de boacăne, dintre care cea mai mare fusese atunci cînd vărsase supa pe ea. Noroc că manierele musafirilor erau perfecte.

Imediat după petrecere, Ralph şi Joe se duseră la culcare. Ea se trînti epuizată pe canapea şi-şi aruncă cît colo pantofli din picioare. Se frecă la ochi pînă văzu stele verzi. Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Aubrey stînd în faţa ei, cu un pahar în mînă.

Se uită la el.

– Ce e asta?

– Whisky.

Luă paharul.

– N-am băut în viaţa mea aşa ceva.

– Nici nu încerc să te conving să o faci. Dar mă gîndeam că poate ai nevoie de un stimulent.

– Mulţumesc.

Luă o gură. Aubrey îşi puse paharul pe marginea şemineului şi începu să-şi umple pipa.

– Îmi pare rău, zise ea, clătinînd din cap. Am fost un dezastru.

El ridică din sprîncene.

– Nu am mai auzit niciodată asemenea prostie.

– Să vărs toată supa aia...

– Oh, rîse el. Exact de asta era nevoie pentru petrecere.

Kate zîmbi.

– Vrei să fiu sinceră?

– Nu mi te pot imagina altfel.

– A fost din cauza lui Louis Avery. M-a împins şi din cauza lui m-am dezechilibrat.

– Nu mă mir. Nu pot să-l sufăr pe tip.

Îl privi încîntată.

– Nici eu.

– Hei, ce-ar fi să te duci la culcare? Arăţi ca naiba de obosită.

– De obicei nu sînt atît de patetică. Nu ştiu ce e cu mine.

– Păi cum ce? Ai venit din cealaltă parte a lumii să dai de nişte tipi de care nu ştii sigur dacă-ţi place. Asta s-a întîmplat.

– Să nu crezi că sînt nerecunoscătoare.

– Nu are nimic de-a face cu recunoştinţa. Eşti o rudă, faci parte din familie.

Ea se ridică, înaltă şi subţire, cu pantofii atîrnîndu-i

într-o mînă. Avea un trup atletic şi, deşi nu era frumoasă, atrăgea.

– Atunci, noapte bună.

– Noapte bună. Şi, apropo...

Ea se întorse din prag.

– Te-ai descurcat splendid, zise el.

Uşa se închise după ea, iar Aubrey îi auzi paşii pe scara de lemn şi se întrebă din nou de unde venea acest copil provocator al surorii lui.

4

Dulcie şi Rex reveniră la Londra în timpul ultimei săptămîni din iulie, numai cu patru zile înainte ca restul familiei să plece la Berlin.

Vacanţa nu fusese un succes. Dulcie nu avusese nici un avantaj din faptul că se plimbase pe marea Mediterană cu un iaht. Era vremea femeilor moderne care erau active şi sportive, capabile să se descurce pe terenul de golf şi pe cel de tenis, să înoate şi să călărească. De asemenea, atît timp cît a călători însemna să ai un cont solid în bancă şi timp liber, era foarte şic să fii bronzat. Biata Dulcie nu avea ochi buni pentru mingile de golf, îi era frică de cai şi nu ştia să înoate. Pielea ei era palidă şi delicată, iar cei cîţiva pistrui pe care-i avea veneau bine unei puştoaice de optsprezece ani – unei femei de patruzeci de ani nu făceau decît să-i accentueze vîrsta. Pe de altă parte, Una Roth-Vesey era bronzată ca un indian şi înota ca un peşte. Juca golf şi tenis excelent. Nu-i lăsase lui Dulcie nici o altă alternativă, decît de a fi un spectator.

Mîncau tot felul de specialităţi marine: creveţi, languste, scoici. Nu avea altceva de făcut decît să se retragă în cabină şi să apară mult mai tîrziu. Ştia că-l

dezamăgeşte pe Rex cu slăbiciunile ei, dar îşi suporta umilirea cu graţie şi jura din cinci în cinci minute că nu se va mai duce niciodată pe mare. Îşi petrecea majoritatea timpului cu Percy şi accepta de la el cocktail după cocktail.

În ciuda vacanţei nesatisfăcătoare, sau poate chiar din cauza asta, Dulcie se hotărî să ia legătura cu familia ei imediat după întoarcere.

Ralph răspunse la telefon.

– Bună, tată, sînt Dulcie.

– Ce pot face pentru tine? Maniera lui de a vorbi la telefon nu se îmbunătăţise cu vîrsta.

– Copiii sînt cu tine?

– Momentan, nu, dacă la asta te referi. Aubrey s-a dus cu cel mic la un meci de crichet, iar tînăra e la galeria Tate.

– Nu mă refeream la acest moment. Cum sînt?

– El e ca vărul tău, Maurice, iar ea e înaltă, suplă şi roşcată.

– Oh... Detaliile o aduseră pe Dulcie cu picioarele pe pămînt. Mi-ar plăcea să-i cunosc.

– Evident. Oare detectase o undă de sarcasm?

– Bine, atunci poate că după-amiază o să mă sune Kate. O să-i spun că ai căutat-o.

– Sau crezi că ar trebui să sun din nou, mai ales că nu mă cunoaşte?

Urmă o pauză scurtă. Îl pusese în încurcătură.

– Nu cred că ar ţine cont de asta.

– Bine, atunci roag-o să mă sune. Apoi poate vin amîndoi în oraş să ia masa cu mine.

– Probabil. Le voi transmite mesajul.

Dulcie descoperi că tremura de frustrare, în timp ce

puse receptorul în furcă. Nimeni nu o înţelegea, nimeni nu venea să o întîlnească, întotdeauna înota contra mareei. Ştia că fusese vina ei, că ajunsese aşa din cauza ei şi asta o înfuria şi mai rău. Îl sună pe Giles Huxley la Albany. În acel moment lucra şi i se păru puţin distant în clipa în care răspunse.

– Huxley.

– Giles, îmi pare rău, erai ocupat?

– Nu atît ocupat ca să nu vorbesc cu tine, draga mea.

– Eşti liber la prînz?

– Pot fi.

– Te rog, nu amîna nimic important din cauza mea.

– Ştii foarte bine că aş amîna orice pentru tine. Nu aveam nimic important. Numai spune-mi unde şi cînd.

Cînd Dulcie ajunse la *Savoy Grill,* la unu şi cinci, Giles era deja acolo şi stătea la o masă, citind o carte, cu un pahar de sifon cu gheaţă în faţă. Avea ulcer şi era obligat să fie atent cu băutura şi mîncarea. Ea se strecură lîngă el şi luă meniul.

– Bună! O sărută pe obraz şi închise cartea, punînd un semn între pagini. Cum a fost pe iaht?

– *Très sportif,* zise Dulcie. M-am simţit groaznic.

– Ce să-ţi fac dacă te amesteci cu tot felul de oameni?

– Nu începe. Îl mîngîie cu palma pe obraz. Hai să comandăm, am de gînd să mă fac cît o purcică. Zîmbi

fermecător chelnerului şi făcură comanda.

După ce Dulcie termină primul Martini şi chelnerul plecă, Giles zise:

– Îmi pare bine să te am înapoi, mi-a fost dor de tine.

– Nu fi prostuţ, şi-aşa ne vedem foarte rar.

– Contează calitatea, nu cantitatea. Te văd foarte puţin, dar îmi plac grozav întîlnirile cu tine. Cît despre tine şi Rex...

– Giles, nu vreau să vorbim despre Rex.

– Nici eu.

– E vorba de Kate. E aici, acum.

Giles se rezemă de spătarul canapelei, încrucişîndu-şi braţele.

– Continuă.

– Mă va suna în seara asta. Îşi fixă prietenul cu o privire atît de disperată, încît el îi acoperi mîna cu a lui, aproape izbucnind în rîs.

– Trebuia să se întîmple odată şi-odată.

– Dar... îşi luă mîna de sub a lui, începînd să cotrobăie prin geantă după ţigări şi brichetă... Ce Dumnezeu să fac?

– Nimic, fii tu însăţi, poartă-te natural...

– Natural! Dumnezeule!

– Vorbesc serios. Probabil că fata nu se aşteaptă la o dramă, aşa că nu-i oferi una. Fii mătuşa Dulcie, fii prietena ei, probabil că te va adora pentru asta.

– Oh, Giles, ajută-mă!

Sosi mîncarea, dar nici unul nu se atinse de ea.

– În primul rînd, zise Giles, trebuie să încetezi să te porţi de parcă ar fi un dragon. Aminteşte-ţi că tu ai hotărît cursul acestei acţiuni şi că totul a mers perfect. Toată lumea e fericită. Bucură-te de compania fetei.

– Dar mi-e atît de frică şi faptul că nu ştie nimeni mă omoară.

– Doar nu vrei să-i spui, nu?

– Nu, dar asta e altceva.

– Nu cred. Nu ştiu decît eu. Şi despre asta poţi vorbi întotdeauna cu mine.

– Eşti un sfînt. Ce să-i sugerez cînd mă va suna?

– La ce te-ai gîndit?

– Păi... să mergem să luăm masa undeva, nu prea select. Ştii, acolo va fi şi Joe. Credeam că dacă ne întîlnim pe teren neutru, ca să spun aşa...

– Iar începi să foloseşti terminologie belicoasă. Cine te aude ar spune că discutăm despre tactică de bătălie, nu despreun prînz cu nişte tineri. Ce părere ai dacă aş veni şi eu cu tine? Dacă-mi spui unde te duci, aş putea trece întîmplător şi aş încerca să te ajut. Ce zici? Fără să mai spun că-mi place compania celor tineri, adăugă el.

– Eşti un dulce, spuse Dulcie, impresionată. Dar nu, mulţumesc. Trebuie să o fac singură.

În seara aceea telefonul sună la şase, în timp ce Dulcie îşi turna ceva de băut. Rex trebuia să vină din clipă în clipă şi se simţea nepregătită. Lăsă băutura şi fugi la telefon, luînd receptorul din mîna lui Celine.

– Alo?

– Sînteţi Belgravia 2639?

– Da Katie, tu eşti?

– Mătuşa Dulcie?

Dulcie avu un şoc cînd îşi auzi numele împreună cu un titlu atît de puţin august, pronunţat cu un ton atît de rece de străina aceasta tînără.

– Asta mă face să mă simt bătrînă, spuse ea şi se gîndi: „Şi ASTA mă face să mă simt tîmpită".

– Mi s-a spus că m-ai rugat să te sun.

Kate dădea impresia că nu ar fi sunat dacă „ei" nu i-ar fi spus că trebuie să o facă. Dulcie se simţi dezavantajată.

– Alo? Mai eşti acolo?

– Îmi pare rău, zise Dulcie, mă uitam în agendă. A minţi era pentru ea ceva atît de natural, încît o făcu fără să-şi dea seama. Draga mea, mă întrebam dacă tu şi Joe vreţi să fiţi invitaţii mei într-o după-amiază, să luăm prînzul împreună.

– Vineri plecăm la Berlin.

– Berlin? Dulcie era luată prin surprindere. Dumnezeule! Atunci ce părere ai de miercuri?

– Bine, o să mă mai gîndesc.

– E bine la *Fortnum & Mason*, în Piccadilly?

– De ce nu? Ton rece, politicos.

– Pe la unu?

– O să notez.

Urmă o pauză, timp în care Rex veni încet, pe la spatele ei, şi cînd o atinse pe umăr, Dulcie sări în sus, speriată.

– Cu cine vorbeşti? întrebă, cu buzele lipite de gîtul ei.

– Şşşt. Probleme de familie.

– Bine, mă duc să beau ceva. Plecă, iar Kate reveni la telefon.

– Îmi pare rău, nu am găsit nimic de scris. Atunci ne

vedem miercuri, la *Fortnum.*

– Ştii cum să ajungi acolo?

– Da.

– Atunci aşa rămîne.

– La revedere.

Dulcie puse receptorul în furcă şi-şi goli paharul. Îi era ruşine pentru că descoperise că mîna cu care ţinea receptorul îi transpirase şi că începuse să o doară capul. Se duse în salon, unde o aştepta Rex.

Miercuri, Dulcie se uită pe fereastră şi se hotărî să rămînă în pat pînă în ultimul moment posibil. Oricum, vroia să amîne cît mai mult gîndul la întîlnirea cu Kate. Însă nu prea reuşea. Întinsă în pat, savurînd cafeaua, cu Fondant torcînd lîngă ea, cu ploaia ce-i bătea la geam, realiză că gîndurile îi zburau la Via Dolorosa. Văzu Casse-Croute, unde cinase deseori cu Simon Garrick şi cu David Reed. Auzea pianul, vedea lumina fină, roşie, şi mesele rotunde cu feţe de masă roz, lungi. Mirosea a mîncare franţuzească şi simţea mîna lui David pe a ei, întotdeauna atît de nerăbdător, fierbinte şi pasional. Şi cum adora să-l facă să aştepte! Fusese favoritul ei, deşi pe vremea aceea pretindea că nu are favoriţi. Îi iubise aroganţa, faptul că era sigur că şi ea poate tînji după el, nu numai el după ea, trupul lui alb şi subţire, care era atît de puternic şi de suplu, hotărîrea lui, sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea. Dar ea îl tachinase întotdeauna, o fată trebuie să-şi cîştige existenţa, spunea

ea, şi rîdea cînd îl vedea furios. Apoi, într-o seară, după ce se simţise şase săptămîni rău, îşi dădu seama că e însărcinată; îi spusese, iar el fusese triumfător. „E al meu, bineînţeles“, zisese, iar ea ţipase la el, spunîndu-i că tatăl putea fi oricine dintr-o duzină de inşi şi apoi urlă s-o lase în pace. O lăsase. Şi peste cîteva săptămîni murise la Passchendaele.

Se gîndise serios să scape de copil, dar era o problemă: îi era groază de durere. Îi venea rău numai cînd se tăia la deget. Aşa că merse înainte, pînă cînd nu s-a mai putut face nimic. Se plînse lui Simon Garrick, care o ajută din toate puterile.

Pînă în ultimele luni de sarcină, trăise total izolată, îngrăşîndu-se şi primind bilete de încurajare şi cadouri; nu o uitase nimeni. Dar refuzase complet să primească pe cineva – nu o voia decît pe Celine.

În cele din urmă copilul sosi şi cînd i-l puseseră la sîn, fusese mai îngrozitor decît îşi putuse imaginase vreodată. Era scîrbită de copil, de părul roşu al fetiţei, de ţipetele ei şi de pumnişorii care o loveau.

Nu primi copilul, în schimb începu să plîngă şi plînse pînă adormi.

Tot Simon a fost cel care a ajutat-o mai tîrziu, găsindu-i o doică perfectă, care se ocupă foarte bine de fetiţă. Însă copilul creştea, trebuia educat, trebuia să aibă nişte părinţi. Îi scrise lui Thea, comunicîndu-i pe ocolite că avea un copil, că nu-l putea creşte, că era disperată şi că se gîndise la ea, care deja pierduse două sarcini etc., etc...

Răspunsul îl primi de la Jack, rece şi la obiect: erau de acord. Urma să vorbească cu o prietenă, Andreea Avery, ce urma să o însoţească pe fetiţă, pe Kate, de-a

lungul întregului drum.

Totul se aranjase splendid. Cînd, la sfîrşitul săptămînii, Simon Garrick veni la ea, îi povesti tot, descriindu-i pe Kingsley ca fiind nişte prieteni din Kenya.

O privea solemn, văzînd-o cît e de entuziasmată.

– Sper că nu vei suferi, zise el, în cele din urmă.

– Să sufăr? Dragul meu Simon, dar sînt în extaz!

– Deci aşa, remarcă el. Îi amintea de Aubrey. Şi reacţionă faţă de el la fel cum făcea cu fratele ei cînd era sceptic.

– Nu fi urîcios! Sînt veşti bune şi cred că e un motiv ca să sărbătorim.

– Cum doreşti.

Dulcie era în faţa uşii restaurantului *Fortnum*, ascunsă sub umbrelă. Venise mai devreme, pentru că era nervoasă şi trebuia să experimenteze ciudata stare de aşteptare. Nu voia să fie luată prin surprindere, aşa că scruta cu atenţie fiecare femeie în parte. Voia să vadă, înainte să fie văzută. Se agitase foarte mult, pînă să se hotărască cu ce să se îmbrace. Tocmai ea, pentru care arta de a-şi face apariţii deosebite era floare la ureche!

Şi pentru ce? se întrebă ea, schimbîndu-şi pentru a treia oară bluza. Pentru o fată de douăzeci de ani din Styx, care abia dacă avea simţ estetic în materie de îmbrăcăminte şi pe care nu trebuia s-o impresioneze.

Se uită în sus şi în jos pe stradă. Pe trotuarul opus, un vînzător îşi făcea reclamă la ziare, ţipînd despre

războiul din Spania. Primmy avusese dreptate, vor avea război. Oftă. Primul război trecuse uşor pentru ea, dar ştia că asta nu se va mai întîmpla. Spera să nu mai fie încă unul. Simţea că începe să o doară capul.

La unu şi cinci, Kate ieşi val-vîrtej din magazinul *Swan & Edgar* cu două sacoşe enorme şi-şi dădu seama că va întîrzia şi se va face şi fleaşcă. Nu avea umbrelă – oricum, avea mîinile ocupate – şi nici nu voia să ia un taxi pentru cei cîţiva metri care mai erau pînă la *Fortnum.* Rămase cîteva clipe pe scări, sperînd să se oprească ploaia. Portarul veni spre ea.

– Un taxi, domnişoară?

– Nu, mulţumesc, nu merg prea departe.

– Nici nu trebuie să fie prea departe pentru asemenea vreme.

Kate se uită la el, din cap pînă-n picioare, observînd cît e de mîndru de el în uniforma aceea.

– O s-o iau la fugă, declară ea, zbughind-o.

Dulcie o văzu pe tînăra de pe partea cealaltă, aşteptînd nerăbdătoare să treacă maşinile pentru a putea traversa strada, lăsîndu-şi jos sacoşele pentru un moment şi dîndu-şi la o parte părul de pe faţă.

Dulcie o observă pentru că era înaltă şi alerga ca

cineva obişnuit să alerge. Se murdărise pe picioare şi căra două sacoşe de la *Swan & Edgar,* ambele arhipline – colţul uneia chiar se spărsese. Dulcie se întrebă dacă fata ştia. Dar în secunda următoare sacoşa se rupse şi conţinutul căzu în noroi. Fata era la jumătatea străzii şi cîteva taxiuri şi maşini opriră.

Fata era mai mult furioasă decît jenată şi-şi aduna bombănind lucrurile, luîndu-le sub braţ. Dulcie admira oamenii care erau atît de degajaţi, după un asemenea dezastru. Dar unde erau Kate şi Joe?

Se uita în josul străzii cînd auzi o voce:

– Vă numiţi cumva Dulcie Tennant?

Kate o zărise pe mătuşa ei dinainte de a traversa. Femeia elegantă care o aştepta în ploaie nu putea fi decît ea. Şi-apoi era uşor de recunoscut din poze – subţire, blondă, frumoasă şi aparent dăruită cu calitatea de a fi veşnic tînără.

– Da, eu sînt. Dulcie se întoarse şi o văzu pe fata la care se uitase cu atîta atenţie puţin mai înainte.

– Eu sînt Kate. Îmi pare bine.

Mîna lui Dulcie era strînsă ferm şi cu încredere, deşi era rece şi udă. Se aplecă puţin în faţă şi o sărută pe obraji. Trebui să se ridice puţin pe vîrfuri, pentru că fata era mai înaltă ca ea.

– Bună, Kate.

– Doamne, oare cum arăt? Pot intra aşa?

– Bineînţeles! Dulcie era bucuroasă că ploua, pentru că era sigură că lacrimile îi curgeau pe obraji. Întîlnirea aceasta era îndelung aşteptată şi totuşi atît de diferită de tot ce-şi imaginase. Roşcata aceasta înaltă, curajoasă, udă pînă la piele, cu o ţinută atît de mîndră a capului, era fiica ei, micuţa Kate cea abandonată. Fiica

lui Dulcie. Era atît de minunată, încît i se tăiase respiraţia. O luă de braţ şi o conduse pînă spre uşă.

– Biata de tine. Mi-era atît de milă de tine cînd ai scăpat totul pe jos, dar nu mi-am dat seama că tu eşti. Mai ales că mă uitam şi după Joe. Nu e cu tine?

– Nu a putut veni, a răcit. Trebuie să stea cîteva zile în pat.

– Oh, îmi pare atît de rău. Era numai cu Kate şi nu ştia dacă va face faţă. Îşi dorea să fi ascultat propunerea lui Giles de a veni şi el. Dar continuă: Uite, draga mea, hai să-ţi arăt unde e garderoba, să-ţi laşi acolo cumpărăturile şi haina asta care e atît de udă, apoi mergem să cumpărăm ciorapi, pentru că ăştia sînt uzi. O să-ţi cumpăr eu – cadou de la mătuşa ta.

– Nu pot primi.

– Prostii, îmi face mare plăcere.

Îi cumpără lui Kate ciorapi Kayser Bondor de mătase, în ciuda protestelor fetei, apoi o duse la toaletă, pentru a se putea aranja.

Kate ieşi numai după cîteva minute, cu părul periat, cu hainele cît de cît aranjate, dar cu rochia şifonată. Hainele ei aveau ceva de nevastă rodată, nepotrivindu-se deloc cu stilul fetei. Era toată David Reed.

– Hai să mergem să găsim ceva de mîncare. Îmi pare atît de bine să te văd...

Mergînd împreună, Dulcie era copleşită de prezenţa lui Kate, de puterea pe care o degaja. Aceasta era creatura la care nici nu dorise să se uite? Oh, dacă ar fi ştiu, dacă măcar ar fi presimţit cum va fi! Nici în cele mai frumoase visuri ale ei nu-şi imaginase că dăduse naştere unei fiinţe atît de minunate.

Se aşezară şi comandară.

Kate, la rîndul ei, era nepregătită pentru frumuseţea lui Dulcie. Felul în care vorbiseră Jack şi Thea despre ea lăsase impresia că e artificială, dar nu era deloc aşa. Dulcie Tennant era o femeie frumoasă, o femeie care, în ciuda vîrstei, îşi păstrase aspectul încîntător şi strălucitor, nuanţele acelea de auriu şi argintiu, silueta fină şi graţioasă, despre care Thea îi spusese că o făcuseră celebră. Kate presupunea că existenţa ei nu putea fi comparată cu cea a altor femei; Duclie era o răsfăţată, flatată şi întreţinută de „prietenii" ei, despre care Aubrey nu vroia să vorbească niciodată.

– Cum te înţelegi cu Ralph şi Aubrey? întrebă Dulcie.

– Sînt drăguţi, şi cu noi au fost foarte amabili.

– Kate, dar nu e cazul să te miri! Sîntem o familie. Pînă acum nu v-am putut ajuta cu nimic, iar acum, te asigur că e o mare plăcere. Şi merită. Sînt sigură că Aubrey e încîntat. Îşi luă o scamă imaginară de pe bluză. Cred că ai observat că se străduiesc foarte mult.

Kate se uită la supa-cremă pe care chelneriţa i-o pusese în faţă, apoi iar la Dulcie. Zîmbetul ei o ameţea.

– Era cît pe ce să spun că nu e aşa. Bunicul şi cu mine, se pare că ne enervăm unul pe celălalt.

– Vai de mine! rîse Dulcie. Asta probabil pentru că îi lipseşte foarte mult Thea.

– Posibil. Dar, oricum, atitudinea asta din partea bunicului e un compliment. Nu-şi bate capul cu oricine.

– Mda, încerc să fiu de acord cu tine.

Dulcie mîncă cu greu jumătate din supă, timp în care Kate o şi terminase pe a ei. Observă expresia aproape critică de pe chipul lui Kate. Se uită prin restaurant şi îl văzu prin prisma fetei: majoritatea erau, la fel ca ea, femei exagerat şi prostesc de moderne, care nu aveau

nimic mai bun de făcut decît să-şi cheltuie banii pe o mîncare ce nici măcar nu le plăcea. Trebuia să vorbească, să menţină atmosfera de bună-dispoziţie, să nu o lase pe fiica ei să-şi facă o impresie prea proastă.

– Ce-ai cumpărat, o întrebă ea, după ce veni felul doi, peştele.

Kate se strîmbă.

– Aveam nevoie de nişte haine ceva mai groase.

– Probabil că după Africa e îngrozitor să vii aici. Nu ai îngheţat la Mapleton Road? Ştii, cei doi au o mulţime de bani, dar sînt cam strînşi la pungă.

– Nu mi-a fost frig. Kate îşi dădu seama că fusese din nou prea bruscă şi adăugă: bunicul mi-a spus să-mi cumpăr ceva frumos, cadou din partea lui, ceea ce mi s-a părut un gest foarte frumos.

– Oh, bine.

– Mi-am cumpărat un deux-pièces şi o rochie din stofă, un pardesiu şi o bluză. Am cheltuit douăzeci de lire.

Dulcie era pe teritoriul ei.

– Ai făcut foarte bine că ai cheltuit puţin. În ziua de azi găseşti în magazine o mulţime de haine frumoase de gata, din America, încît nu trebuie să cheltuieşti o avere. Kate o privea cu atenţie. Cum e costumul? Spune-mi.

– Oh, nu ştiu, nu am mai avut unul pînă acum şi credeam că trebuie să... E un fel de... Kate făcu un gest care arăta ceva în clini, nu e genul meu, nu mă prea îmbrac cu aşa ceva, dar mă gîndeam că e bun să mă duc cu el, în septembrie, la Joe la şcoală... Ştiu că e gri.

– Sînt sigură că-ţi vine bine, zise Dulcie, deşi Kate era ultima persoană pe care ar fi putut să o vadă în gri.

– De fapt nu-mi plac hainele noi, spuse Kate, de

parcă ar fi vrut să se scuze, sînt prea ţepene. Îmi plac lucrurile mai vechi, cu personalitate şi confortabile. Dar nu cred că aici va merge să mă îmbrac aşa.

Dulcie rezemă cuţitul şi furculiţa de farfurie şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Ştii ce cred? întrebă ea, fermecătoare. Cred că stilul e lucrul cel mai important. Iar tu, Kate, ai aşa ceva, ai un stil natural, numai al tău. Dacă aş fi fost în locul tău, nici nu m-aş fi gîndit la costume gri, nu trebuie decît să fii tu însăţi şi vei avea un succes nebun.

– Poate că ai dreptate, rîse Kate.

Părul fetei, care se uscase, era o masă de cîrlionţi, iar ochii îi luceau ca ai unei pisici, aurii. Semăna atît de bine cu David, încît Dulcie se văzu nevoită să caute ceva în poşetă. Oare cum putea suporta? Ce făcuse? Ce monstru fusese? Ce ar fi putut s-o facă mai fericită decît fata aceasta tînără şi energică?

Lui Kate îi plăcea prezenţa lui Dulcie. Se simţea bine şi în largul ei. Nu trebuia să se prefacă, deşi erau atît de diferite. De asemenea, Dulcie era amuzantă şi prietenoasă. Un aliat. Acum rămăsese cu ochii privind în gol, într-o aparentă reverie.

– Mătuşă...

– Oh, te rog, zise Dulcie, zîmbindu-i, spune-mi Dulcie.

Ieşiră de la *Fortnum* pe la două şi jumătate şi ploaia se oprise. Cumpărară o cutie de ciocolată pentru Joe.

– Dar să nu-l laşi pe tata să se apropie de ele, o avertiză Dulcie.

– A ieşit soarele pentru tine, remarcă ea, ai observat? Se simţea extrem de fericită, plimbîndu-se de-a lungul străzii Piccadilly, cu fiica ei.

Kate tăcu, aşa că adăugă:

– Numai că-mi pare foarte rău că am fost plecată cînd ai sosit şi că va trebui să pleci în curînd. Poate că aş fi putut să te ajut să ţi se pară altfel aici.

– Oh, mă descurc. Pentru Kate acestea nu erau probleme. În septembrie, cînd Joe va pleca la şcoală, va trebui să-mi găsesc o slujbă.

Cît de capabilă este, se gîndi Dulcie, cît de fermă şi stăpînă pe sine. Niciodată nu va face greşeli teribile, reflectă Dulcie, plină de mîndrie maternă.

– Poate că te-aş putea ajuta? se aventură ea. La ce te-ai gîndit?

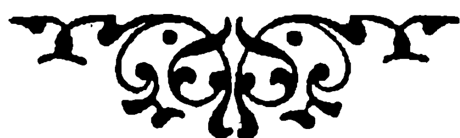
Kate se încruntă.

– Asta e problema, habar n-am. Nici nu sînt în poziţia de a alege, o să ştiu cînd voi găsi!

Dulcie era sigură că şi dacă ar fi sărit la ea şi i-ar fi tras un pumn în nas, tot ar fi ajutat-o.

Ajunse la staţia de metrou, se sărutară pe obraji şi se despărţiră fericite.

În seara aceea, stînd la fereastră şi aşteptîndu-l pe Rex, cu Fondant în braţe, Dulcie se gîndi la Kate ca la o comoară secretă, preţioasă, dar la care nu avea acces. Se privase de la acest drept numai pentru cîţiva ani de distracţie şi de libertate. Şi acum ştia, dacă existase vreo umbră de îndoială în trecut – că secretul va trebui îngropat cît mai adînc posibil.

5

Bill Maguire se plimba încîntat pe Bahnhof Friedrichstrasse, la mijlocul zilei de 31 iulie, şi se simţea precum cineva care a fost transportat nu numai la două mile de la apartamentul lui din Charlottenburg, ci şi înapoi în timp. Vremea era splendidă, cerul însorit, senin, iar Berlinul redevenise oraşul care-l sedusese pe cînd era tînăr. Îşi eliberă cu o mînă nodul de la cravată, pe care apoi o scoase şi o puse în buzunar, apoi se dezbrăcă de sacou şi şi-l puse pe un umăr.

În capătul străzii Friedrich făcu la stînga spre Unter den Linden, îndreptîndu-se spre hotelul Adlon. Aspectul încîntător al celei mai faimoase străzi din Berlin îi încîntă sufletul pentru a nu se ştie cîta oară, dar mai ales acum, cînd era aproape ca pe timpuri.

Ajunse la Adlon. Pe trotuarul celălalt, în faţa intrării hotelului, într-un spaţiu verde, între copaci, se adunase o mică mulţime de curioşi, în jurul unor artişti de stradă. Cîţiva copii se ridicaseră pe vîrfuri pentru a vedea mai bine spectacolul gratuit.

Jocul era reprezentat de un manechin de lemn ce-l reprezenta pe Charlie Chaplin. Fiecare detaliu era complet: pantofii prea mari, hainele prea strîmte, mustaţa,

ochii mari, bastonul. Tot ce lipsea era pălăria. O fată o scoase pe a ei şi o pusese pe capul manechinului, apoi luă dintr-un suport o minge de tenis şi arătă către mulţime cum se proceda. Pălăria trebuia dată jos, aruncînd mingea. Un muzician începu să cînte, apoi se adunară concurenţii. Nu era atît de simplu cum părea la început. Acordeonistul apăsă o pedală de lemn, iar manechinul începu să penduleze de la dreapta la stînga, ritmic.

Mulţimea adunată îl făcu pe Bill să se întrebe dacă nu cumva oamenii se gîndeau la altcineva cînd aruncau cu atîta putere în manechinul cu mustaţă îngustă.

Nu-l nimeri nici unul.

Dintr-o laterală ieşi o tînără. Bărbatul care se ocupa de mingi, îi aruncă una, pe care fata o prinse fără efort. Nimeri pălăria din prima şi după felul în care aruncase, Bill îşi dădu seama că era obişnuită cu aşa ceva. Manechinul se opri din balans, iar mulţimea o aclamă, încîntată. Fata zîmbi şi execută cîteva plecăciuni. Bill se trezi că bate din palme cu frenezie, strigînd „Encore!“, în timp ce fata se întoarse cu faţa la el, înroşindu-se.

Kate se duse la locul ei. Auzise acel „Encore!“ şi se întorsese, văzîndu-l pe bărbatul care strigase. Privindu-l, avusese o experienţă nemaiîntîlnită, un şoc, ceva între recunoaştere şi temere. Ochii aceia, albaştri şi zîmbitori, părură că o privesc pînă în suflet şi pentru cîteva clipe se simţi expusă şi vulnerabilă. Apoi Joe o trase de mînă să-i spună ceva, mulţimea se împrăştie şi bărbatul dispăru.

Bill traversă strada către intrarea în hotel, apoi, înainte de a intra, îşi puse cravata şi sacoul, trecîndu-şi degetele prin păr. Încercă să se lămurească ce găsise atît de atractiv la fată. Zîmbi în sinea lui, amintindu-şi-o, apoi intră în Adlon pentru a se întîlni cu Marty Wiseman.

Boss-ul presei, Wiseman, era afabilitatea personificată. Dar pentru Bill, care era un tip sceptic, această afabilitate era mai mult decît suspicioasă. Dacă un om e întotdeauna strălucitor, zîmbăreţ şi te bate pe umăr, ca un Moş Crăciun, niciodată nu ştii ce are în cap. Jovialitatea lui simplistă, precum trabucul, crea o perdea de fum, ca un ecran. Wiseman era inteligent şi ţinea la ziarul pe care tocmai îl cumpărase, „Herald“. De ani de zile, redacţia avusese oameni inteligenţi, ziarişti adevăraţi, plini de umanitate şi inteligenţă, care circulau liber, fără a fi struniţi decît cînd era cazul, ceea ce se întîmpla foarte rar.

Marty Wiseman nu schimbase nimic din toate astea. Ceea ce făcuse a fost să sublinieze caracterul ziarului, insistînd pe lipsa lui de solemnitate şi pedagogie, amprentă ce se pusese pe „Herald“ prin anii '20 – era un ziar liberal şi informat precum tinerii intelectuali ai anilor '30. Numărul cititorilor lui crescuse, nu atît de mult cît să-i îngrijoreze pe adevăraţii magnaţi, dar cît să cîştige respect. Oamenii inteligenţi, care gîndeau liber, citeau „Herald“.

Bill lucra acolo de opt ani şi era cel mai valoros.

Intră în holul barului hotelului. Era plin de femei bine îmbrăcate şi de bărbaţi ce vorbeau, fumau şi beau cu vivacitate. Bill hoinări printre ei, căutîndu-l pe Marty Wiseman.

Nu era greu de găsit şi deja atrăsese pe cineva să-i ţină companie. Bill se îndreptă către masa din colţ unde stătea el, mare, vesel, în spatele unui pahar de scotch.

– Bill, pistolarule! Marty petrecuse mult timp în Statele Unite şi îi plăcea să-şi afişeze manierele americane.

– Domnule Wiseman.

Marty îi strînse mîna, spunînd:

– Dă-mi voie să-ţi prezint nişte oameni nemaipomeniţi. Domnii sînt Ralph Tennant şi Aubrey Tennant.

– Bună ziua. Nu, vă rog, nu vă ridicaţi. Se aşeză lîngă ei, privindu-i. Tată şi fiu, probabil, se gîndi el. Comandă un whisky cu sifon şi se întoarse cu faţa la bărbatul cel tînăr.

– Aţi venit aici pentru jocurile olimpice?

– Da. Am sosit ieri, adăugă Aubrey Tennant, cu un aer de mîndrie. Nu călătoreşte prea des, se gîndi Bill.

– Călătoria a fost plăcută.

– Excelentă.

– Avionul e un mijloc rapid de transport, dar neconfortabil. Acesta era domnul mai în vîrstă.

Bill zîmbi.

– Aha, zise Marty. Englezii ar merge peste tot pe jos dacă s-ar putea.

– Nu şi eu, zise Aubrey. Nu-mi vine să cred că ieri pe vremea asta eram la Victoria Terminus şi la ora şase stăteam în barul acestui hotel, degustînd un cocktail. Se întoarse către Bill. Ne-am hotărît abia acum cîteva săptămîni să plecăm.

– Aşa e în ziua de azi – oamenii sînt mai impulsivi.

Marty se apleacă în faţă.

– Dacă vreţi să aflaţi tot ce se poate despre Berlin, atunci Bill e omul vostru. Cunoaşte oraşul ca-n palmă.

– Da? întrebă Aubrey. Sînteţi aici de mult timp, nu?

– De cîţiva ani. Dar, în tinereţe am stat mai mult pe-aici.

– Aceasta este nepoata mea, Kate Kingsley, zise Aubrey, mîndru, şi nepotul meu, Joe.

– Încîntat! spuse Marty. Îşi strînseră cu toţii mîinile. Fata avea o privire directă şi o strîngere fermă de mînă.

– Felicitări pentru siguranţa aruncării, zise Bill.

– Mi-am dat seama că tu eşti, răspunse ea. Era mai degrabă palidă, dar avea ochi extraordinar de strălucitori. Bill îi reţinu un moment mîna rece, iar fata astfel rămase în picioare, în timp ce ceilalţi se aşezară.

– Sper că-ţi dai seama că ai atras toate privirile.

– Dumnezeule – îşi trase mîna ferm şi fără să se simtă jenată – nu asta a fost intenţia mea.

Era amuzat de tonul ei. Fata îi zîmbi, cu ochii îngustaţi. Bill gustă din băutură, privind-o cu interes nedeghizat. Se imagina cu ea în pat şi poate că gîndul lui era uşor de citit, pentru că fata pufni dispreţuitor pe nas şi-şi ridică obrazul, intrînd în conversaţie.

– V-aţi cunoscut deja? o întrebă Marty pe Kate.

– N-aş putea spune. Dură şi acră, ca o lămîie.

– Mai degrabă ne-am privit admirativ, adăugă Bill, ştiind că remarca o va enerva.

– Se poate să beau şi eu ceva? întrebă fata, uitîndu-se de jur împrejur.

– Vai de mine, domnişoară! Bill o privea încîntat, în timp ce Marty, cerîndu-şi scuze galant, pocni din

degete, chemîndu-l pe chelner şi comandă limonadă pentru Joe şi un sherry sec pentru Kate, apoi încă un rînd pentru toţi ceilalţi. Între timp, Bill se apleacă spre Aubrey, gata să pună în aplicare un plan rapid, adresîndu-i-se:

– Ştii, dacă vrei să mergi într-un loc anume, aş fi bucuros să te ajut. Cunosc foarte bine oraşul.

– Eşti foarte amabil! Aubrey era fericit că se descurca deja atît de bine, observă Bill. Bineînţeles, mîine vom fi pe stadion, pentru a vedea ceremonia de deschidere şi după aceea...

– Dar în seara asta? Aveţi vreun plan?

– Hei, Bill! Vezi unde-i duci pe oamenii aceştia. Măcar o seară lasă cîrciumile la o parte.

Bill ridică din umeri, jignit, parcă spunînd „cum, eu?"

– Nu am aranjat nimic, zise Aubrey. Ar fi o mare plăcere pentru noi. Se uită la Kate care-l privea pe Bill peste pahar.

– Se pare că sîntem în mîinile tale, comentă ea, mai degrabă acid.

– Splendid. Atunci mergem undeva să cinăm, apoi la un club. Voi fi aici la opt.

– Hm, zise Marty. Vezi să găseşti ceva cît mai englezesc. Se ridică de pe scaun ca un cactus. Cred că mai bine am merge undeva să luăm prînzul şi să lăsăm oamenii în pace, continuă el, cu tonul unui părinte care mustra un copil neascultător. Se opri lîngă Kate şi-i puse o mînă pe umăr. Îmi pare rău că trebuie să plec tocmai la sosirea unei domnişoare atît de atrăgătoare, dar asta e povestea vieţii mele. Lui Bill îi păru rău că Marty nu poate vedea chipul fetei, care exprima un dispreţ profund.

– Atunci ne vedem diseară.

La masa de prînz, înainte de a comanda meniul, Marty remarcă:

– Ciudată fata aceea!

– Crezi?

– Osoasă şi rigidă ca o crosă de hochei.

– Ah, dar ai observat-o.

– Păi cum să nu?

– Mie mi s-a părut atrăgătoare.

– Mă miram eu să faci degeaba pe ghidul altruist. Hei, Bill, fii atent cu ei, ai văzut că sînt inocenţi în ale străinătăţurilor.

Kate, intrînd în restaurantul hotelului împreună cu familia ei, îi zări la una din mese pe Bill Maguire şi pe Marty Wiseman. Între ei trona o sticlă de vin aproape goală şi una plină îi aştepta. Marty vorbea, iar Bill îl asculta, dar cu un aer de detaşare. Brusc se întoarse cu faţa la ea, de parcă ar fi simţit că-l priveşte, apoi ridică paharul, în semn de salut, înclinînd capul uşor şi zîmbind. Marty se uită peste umăr mai degrabă iritat, o ignoră şi-şi continuă discuţia. Bill îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui cu politeţe studiată.

Ospătarul deja trăsese scaunul pentru ea. Kate se aşeză repede. Îşi dădu seama, nu ştia bine dacă cu plăcere, că poziţia mesei îi permitea să-l vadă pe Bill Maguire. Ceea ce vedea o afecta într-un mod nu prea familiar. Cu siguranţă, nu era o frumuseţe. Precum hai-

nele, care erau cam şifonate, întreaga lui înfăţişare emana un aer de dezordine. Chipul lui era dominat de o pereche de ochi albaştri, ce priveau părînd că analizează tot timpul, cu perspicacitate, şi un nas rupt. Maxilarul era proeminent, dar atenuat de o gură senzuală, cu buze pline. Părul îi era grizonat prematur, dar des, ondulat şi destul de lung. Nodul de la cravată părea făcut fără ajutorul oglinzii. Se gîndi că nu părea să-l intereseze ce impresie face asupra celorlalţi. Şi îl plăcu pentru asta.

Mai mult decît orice, îşi aminti felul în care o privise, de parcă ar fi spus: pe mine nu mă păcăleşti. Şi îşi dădu seama, spre surprinderea ei, că era încîntată să fie văzută aşa cum era, unică şi întotdeauna ea însăşi.

Aubrey lăsă meniul pe masă şi o privi pe deasupra ochelarilor.

– Şi acum, dacă Kate va fi atît de amabilă să-şi ia ochii de la gentlemanul de la a treia masă, poate că ne va spune ce vrea să mănînce.

– Pînă atunci, spuse Ralph, eu anunţ că aş dori salată de heringi cu sos şi apoi o friptură de porc la grătar. Şi dacă insistaţi aşa, voi lua şi un ştrudel cu cireşe negre. Însoţit de o sticlă de Piesporter, bineînţeles. Îşi linse buzele zgomotos.

– Şi apoi o să te plîngi toată după-amiaza că te doare stomacul, fără îndoială, zise Aubrey, amuzat.

– Pentru mine comandaţi ce vreţi... zise Kate, care numai la mîncare nu se gîndea.

– Ha! Ralph părea satisfăcut de ceva. Muşcă dintr-o chiflă cu unt de pe masă şi zise, între două înghiţituri:

– Sper că vă distraţi bine în seara asta. Cît despre mine, vă asigur!

La două şi un sfert, Bill îl lăsă pe Marty şi se îndreptă către vechea clădire din centrul Berlinului, acum transformată în cartier general al presei, pe perioada Jocurilor Olimpice. Cel de-al treilea Reich era foarte atent cu presa, aşa că echipase clădirea cu trei sute de birouri, articole de birotică, secretare şi asistente. Mai era o zi pînă la ceremonie şi oamenii de presă din întreaga lume zumzăiau şi alergau de colo-colo.

Bill luă de pe o masă programul zilei următoare şi o hartă care arăta ruta procesiunii şi felul în care era redirecţionat traficul. Cînd să iasă, se întîlni cu Les Smedley, şeful departamentului sport de la Herald. Les era subţire, morocănos, puţin cocoşat de atîţia ani de stat prin tribune şi în plină criză de depresie, pentru că se lăsase şi de fumat şi de băut. Dar lui Bill îi plăcea umorul lui negru şi felul lui de a fi.

– Cum merge? întrebă el. Ţi-ai făcut rost de invitaţie?

– În cele din urmă şi cu dificultate. Cred că eşti cel mai fericit că nu trebuie să te duci zi de zi, timp de două săptămîni, la chestia asta.

– Da' de unde. Mor de invidie. Ce poate fi mai plăcut?

– Ah... Les îl privi cu simpatie. Am impresia că ai stat de vorbă cu Wiseman.

– Ai ghicit.

– Aşa păţesc toţi. Dar le trece repede.

În ciuda remarcilor lui Les, Bill abia aştepta să-şi înceapă treaba. Fiind corespondent în Berlin, avea o

viziune a lui, cu totul specială. Acum că trebuia să înceapă Olimpiada, ştirile cu conţinut sportiv nu erau specialitatea lui. În timp ce oameni ca Les stăteau în tribune şi scriau întruna, unul ca el se plimba de colo-colo, prinzînd din zbor bîrfe, noutăţi şi comentarii. Treaba lui era să fie prezent la deschidere şi atît.

Luă autobuzul, apoi merse pe jos din centrul oraşului către nord-est, unde se afla suburbia insalubră în care locuia Ilse Bauer. Mergînd în vizită la ea, îl cuprinse nostalgia. Îşi aminti cum era înainte ca Hitler să cîştige alegerile.

Traversă strada, făcînd un slalom printre maşini, biciclete şi motociclete. Merse încă cincizeci de metri pînă în Baustrasse, apoi făcu la stînga către Metzalee, pentru a intra în altă lume, ce-i era absolut familiară. Se simţea ca acasă pe străduţele înguste şi întortocheate.

Se îndoia că pe-aici ar locui membri ai partidului de guvernămînt. Viaţa era prea grea pentru o ideologie care afirma că „Munca îţi dă libertate". Oamenii de aici munceau ca să existe – libertatea era un concept al oamenilor cu bani. Totuşi Hitler încuraja muncitorii. Chiar şi mamele nemăritate erau încurajate. Ilse Bauer, grăsuţă, pistruiată, de cincizeci de ani, era deodată un fel de eroină cu cei trei copii ai ei din flori. Deşi Bill era mulţumit că nici unul din copii nu era al lui, el rămăsese singurul care o mai vizita pe Ilse. Deşi toţi ar fi trebuit să-i rămînă datori. Fusese atît de minunată, de mare, în toate sensurile, avea loc pentru fiecare în inima ei şi în trupul grăsuţ şi cald. În ciuda promiscuităţii, Bill şi prietenii lui fuseseră nişte tineri ce se temeau de viaţă şi erau îngrijoraţi în legătură cu viitorul lor. Ilse era o alinare. Ajungea la orgasme seismice cu fiecare dintre ei,

indiferent de cîte ori o făcea pe zi. Pe atunci o dispreţuiau puţin; o socoteau ca pe un camarad al lor. Dar de fapt ei erau cei care o urmau, se gîndi Bill, adăpostindu-se la sînul ei imens, cufundîndu-se în carnea caldă precum nişte copii.

Făcu la stînga către o alee ce ducea spre apartamentul lui Ilse. Ştiind că nu ar auzi dacă ar bate la uşă, intră şi, ajuns în salon se opri. Apartamentul avea tavane înalte şi scorojite de timp. Ilse stătea întinsă pe o sofa mică şi ieftină, cu picioarele ridicate pe un scăunel. Părea să se reverse la prima mişcare. Picioarele ei, acum umflate stăteau drepte şi ţepene ca ale unei păpuşi. Auzindu-l cum închide uşa, întoarse faţa pudrată şi îl întîmpină cu un zîmbet strălucitor de bun-venit.

– Willi! Willi, dragule... Dădu să se ridice, dar el îi puse o mînă pe umăr şi o sărută pe frunte. Mirosea a săpun şi a transpiraţie recentă. Deşi era trecută şi grasă, avea ceva ce o femeie căreia îi place sexul nu pierde niciodată.

– Bună, Ilse.

Nu-i dădu drumul la mînă, aşa că Bill lăsă pachetele cu care venise lîngă sofa şi îngenunche în faţa ei. Ilse îi ciufuli părul.

– Ce mai faci, obraznicule, a trecut cam mult timp de cînd nu ai mai venit pe aici.

– Ai dreptate, îmi pare rău. Olimpiada asta îmi răpeşte tot timpul. Îşi dădu seama că nu avea chef să discute despre asta. Uite, ţi-am adus ceva.

– Willi, Willi... Ilse rupse repede ambalajul, emoţionată, de ce eşti întotdeauna atît de bun cu Ilse cea grasă?

Nici nu se plîngea, nici nu aştepta complimente. El

zîmbi, în timp ce femeia rupse ambalajul unei ciocolate şi începu să mănînce. Ştia că o va mînca pe toată, sistematic.

– Vrei?

El dădu din cap.

– Nu, dar aş vrea să-mi fac o cafea.

– Te rog, ştii care e mersul pe-aici.

Bill se îndreptă către bucătărie şi umplu un ibric cu apă, apoi îl puse la fiert.

– Ce mai e pe la muncă? Cum merge? strigă el. Ilse era chelneriţă la o cafenea din Ku'damm, ceea ce nu-i făcea bine la picioarele bolnave.

– Bine, răspunse ea.

– Şi Thomas, ce mai face? Se referea la băiatul ei de cincisprezece ani, singurul copil care mai rămăsese cu ea.

– Thomas e băiat bun şi s-a făcu aşa frumos – va frînge multe inimi.

Bill făcu cafeaua, gîndindu-se la Thomas. Nu îl îngrijora faptul că era frumos, ci modul lui de a gîndi, entuziast adept al nazismului.

– E tot ocupat cu adunările tineretului? Se aşeză pe singurul scaun din încăpere.

– Da, bineînţeles, foarte ocupat. Va fi ales lider.

– Asta e bine. Bill se întrebă cît timp va rămîne această grupare liniştită, cu tineri ca Thomas, agresivi, entuziaşti şi inocenţi din punct de vedere politic. Schimbă subiectul, întrebînd-o de finanţe, de sănătate, de slujbă. La ea totul era O.K. Îi răspundea încîntată, strecurînd cînd şi cînd anecdote şi imagini grafice. După trei sferturi de oră, îşi terminase ciocolata, iar el se ridicase să plece.

– Chiar trebuie să pleci, Willi? Se uită la el cu reproş.

– Îmi pare rău, dar trebuie. O luă de mîini şi o ridică. Oricum, o să ne mai vedem.

Îl conduse. Cînd ajunseră în holul îngust şi întunecat, auziră paşi pe scări. Era Thomas, care se întorsese de la şcoală. Văzîndu-i acolo, îl ignoră pe Bill şi-şi sărută mama pe obraz. Era mai înalt decît amîndoi şi bine făcut, cu umeri laţi şi trăsături regulate, care erau ciudat de blazate şi de lipsite de pasiune şi entuziasm.

– Thomas, ce bine-mi pare să te văd, cum mai e pe la şcoală?

– Bine, mulţumesc. Băiatul abia vorbise. Pe ea o dispreţuieşte, iar pe mine mă urăşte, se gîndi Bill. La o vîrstă la care eu nu mă gîndeam decît la prostii şi la fete, puştiul e un mic nazist.

Thomas se întoarse către Ilse, adresîndu-i-se în germană.

– În seara asta ies. Mi-ai călcat cămaşa?

– Nu încă, dar ţi-o calc într-un minut. Îl mîngîie pe obraz, dar băiatul de trase înapoi, enervat şi scîrbit.

– Mai repede! izbucni el. Apoi se duse în camera lui, trîntind uşa.

– Nu ar trebui să-i permiţi să-ţi vorbească aşa, zise Bill.

– Ah... Tinerii sînt întotdeauna grăbiţi şi nu are nici tată care să-i spună fă aia, sau asta. Führer-ul e tatăl lui. Chicoti, amuzată de ceea ce tocmai spusese. Face atîtea pentru tineri!

– La revedere. Se apleacă să o sărute. Trebuie să mă întorc la treabă.

– Bye, bye, Willi. Îl împinse cu indulgenţă.

– Mă admiră, îl admiră şi pe Thomas, se gîndi Bill. Îi

plac bărbaţii care au slujbe importante şi presupune că toţi sîntem nobili şi merităm mai mult decît ea. Îl nedumerea, dar în cîteva clipe îşi reveni şi, cu pas ceva mai sigur, îşi văzu de drum.

– Îmi permiteţi să o iau înainte? întrebă Bill politicos. Sînt cunoscut pe-aici. Intrînd în localul luminat difuz din Montzsrasse, Bill se trezi prins undeva între trecut şi prezent. „Dalilah“ era unul dintre cluburile care rămăseseră aproape neschimbate încă din anii '20.

Îşi lăsară pardesiele în hol, la garderobă, apoi trecură de nişte draperii, coborîră cîteva scări şi intrară în club, care era de fapt o încăpere mică, cu mese rotunde, ce înconjurau un ring de dans. În aceste timpuri, chiar şi oamenii de aici păreau fantome ale trecutului – feţe palide şi ochi încercănaţi în lumina difuză, ce se întorceau unele la altele, rîdeau, zîmbeau cu vivacitate, acompaniate de clinchetul paharelor şi de ritmul muzicii. Decorul încăperii era aproximativ occidental, dar cu identitate clar berlineză. Chelnerii şi chelneriţele erau îmbrăcaţi la fel, în uniforme identice şi pieptănaţi cu părul pe spate, dat cu briantină, machiaţi cu ruj închis, sprîncene accentuate şi gene false, de păpuşă. Efectul era confuz şi exotic, calculat în aşa fel încît să dezorienteze.

Bill era ca la el acasă, dar musafirii lui păreau impresionaţi – Aubrey căscase ochii ca farfuriile, iar Kate, la fel, însă ceva mai reţinut.

Şeful chelnerilor, Erich, făcu o plecăciune în faţa lor, apărînd ca o fiinţă androgină, îmbrăcat în purpuriu şi auriu, cu mustaţa neagră strălucind şi cu pieptul gol.

– Bine aţi venit! Herr Maguire şi prietenii săi – ce drăguţ!

– Am rezervat o masă.

– Bineînţeles!

Erich îi conduse, urmat de Bill, apoi de Kate, care mergea mîndră, cu capul ridicat şi Aubrey, ce se mai lovea de cîte un scaun. Kate aşteptă puţin pînă cînd Erich se învîrti pe lîngă scaunul ei, apoi se aşeză.

– Şampanie, puişorii mei? întrebă Erich, cu solicitudinea unui vampir, care aşteaptă să sară la gîtul unei vaci grase.

– De ce nu? Era Kate, combativă. Toşi trei bărbaţii se uitară la ea, Erich speculativ, Bill cu interes, iar Aubrey cu emoţie.

– De ce nu? întrebă şi Bill, ca un ecou. Cea mai bună.

– Pentru mine să...zise şi Aubrey, dar fără să fie luat în seamă.

– Cine naiba e tipul ăsta, întrebă Kate, după ce Erich plecă.

– Un fel de eunuc de palat, zise Kate. Bill îşi scoase ţigările, oferi tuturor cîte o ţigară, apoi, refuzat, îşi aprinse una. Aubrey îşi aprinse pipa cu mînă tremurătoare.

Ceilalţi trei se bucuraseră de o cină liniştită şi civilizată, la un restaurant de pe Unter den Linden, nu departe de hotel, iar nota de plată a fost trecută în contul ziarului „Herald", la insistenţele lui Marty Wiseman. Aubrey se străduise să pară obişnuit cu arta de a trăi bine şi băuse cot la cot cu Bill pahar după pahar, pînă

se ameţise. Kate fusese ceva mai circumspectă, dar Bill îşi dăduse seama că şi ea se ameţise puţin.

Sosi Erich cu şampania, le turnă la fiecare în pahare, întrebîndu-i:

– Aţi venit aici pentru Jocurile Olimpice?

– Exact, răspunse Aubrey, mulţumit de subiectul conversaţiei, dar pentru puţin timp.

– Aici găsiţi jocuri mai bune, puişorilor! zise Erich piţigăiat, ciupindu-l pe Aubrey de obraz. Dacă staţi sub aripa unchiului Erich, veţi avea parte de jocuri mult mai amuzante...

Bill stătea rezemat de spătarul scaunului, fumînd, lăsîndu-l pe Aubrey să se descurce. Se uită la Kate care, după părerea lui, era un festin pentru orice privitor, îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicilor, croită în aşa fel încît îi învăluia trupul lung şi subţire ca o cascadă. Purta un colier din ceva ce semăna a fi ambră şi care nu se potrivea deloc cu rochia, dar, în ansamblu, totul arăta superb. Părul proaspăt spălat îi stătea perfect şi Bill se imagină îngropîndu-şi faţa în el, în timp ce dansau, ceva mai tîrziu. Acum stătea dreaptă, ţeapănă, luînd din cînd în cînd cîte o gură de şampanie. Erich plecă valsînd, lăsîndu-l pe Aubrey bombănind.

– Dumnezeule, ai auzit ce spunea tipul?

Bill îşi desprinse cu regret privirea de pe Kate.

– E cam lipicios, nu?

– Cel puţin!

– Şi obraznic.

– Dumnezeule, bombăni Aubrey din nou.

Bill ştia că Aubrey se află într-o dilemă şi nu avea nici o intenţie să-l ajute. Bărbatul trebuie să decidă ce e mai important pentru el, proprietatea sau aventura. La

prînz, la hotel, făcea pe omul de lume. Acum lasă-l să dovedească. Era nedrept, bineînţeles, atît timp cît Aubrey era mult prea bine crescut să refuze un mod de petrecere a serii, atît timp cît era invitat.

Se auzi un răpăit de tobe. Bill îşi termină şampania, ridică paharul gol şi mai ceru un rînd către Erich.

– Gata, petrecerea începe. Îşi stinse ţigara şi căuta alta în pachet. Amusierkabarett!

Clubul Dalilah avea reputaţia de a fi un local ce oferea distracţii aventuroase, iar în seara asta nu se lăsă mai prejos. Pe scenă intrară o duzină de ariene, încîntătoare, aproape goale, ce nu purtau decît măşti de satin pe chipuri şi bikini aproape inexistenţi. În vremurile nu prea îndepărtate, îşi aminti Bill, fetele de la Dalilah erau altfel, mai puţin caste, multe din ele negrese sau mulatre, cu cărnuri de culoarea cafelei, sfîrcuri negre şi fese ademenitoare...oftă el. Asemenea delicatese exotice erau interzise acum, în timpul Berlinului nazist.

Fetele dansau ademenitor. Bill se uită mai întîi la Kate, care avea expresia cuiva care aşteaptă să fie impresionat – ei bine, las-o să aştepte – şi apoi la Aubrey, care acum zîmbea, mult mai degajat faţă de aceste creaturi heterosexuale.

Se aplecă spre el.

– Ce părere ai?

Aubrey chicoti, aşa, ca de la bărbat la bărbat.

– Nu sînt prea îmbrăcate!

Se uită din nou la Kate. Îşi dădu seama că ştia că o inspectează şi era ferm hotărîtă să nu se uite la el.

Tempo-ul muzicii se schimbă. „Intră, Danni", se ruga Bill – era momentul pe care-l aştepta.

Draperiile roşii din dreapta orchestrei se lăsară date

la o parte de mîini nevăzute, pentru a da la iveală starul show-ului, în toată splendoarea. Fetele ce formau corul erau aliniate de o parte şi de cealaltă, pentru a evidenţia viziunea ce emana sexualitate şi erotism, de aproape 1,80 înălţime, cu păr platinat, statuară ca o walkyrie, cu ochi enormi ce scrutau publicul, albă la faţă şi cu buze roşii, moi. Purta mănuşi lungi fără degete, avea unghii lungi, vopsite strălucitor. Umărul stîng era gol. Rochia era lungă şi în partea dreaptă, de la subraţ la gleznă, o porţiune de material era înlocuit cu voal transparent.

În timp ce Danni păşea către ring, se auzeau strigăte de admiraţie de la noii veniţi şi urale de bun-venit de la obişnuiţii localului. Bill îşi puse ţigara între buze şi aplaudă, uitîndu-se prin norul de fum la Kate, pentru a-i vedea reacţia. Şi ea aplauda, zîmbind, impresionată, începînd să se distreze.

Danni începu să cînte cu voce groasă, distinctă, uşor tremurătoare.

„ Ich hab noch Koffer in Berlin..."

Audienţa tăcu, ascultînd cîntecele minunate şi vechi. Da, era adevărat, se gîndi Bill. Toţi cei care iubeau Berlinul adorau aceste cîntece. Rămăseseră cu toţii în trecut, deşi ştiau că trecutul era ireversibil. Poate că, într-o zi, după ce va trece febra acestui socialism naţionalist, totul va reveni la normal. Pentru el, cîntecele aveau ceva picanteresc, pentru că Danni, precum Erich, era de mulţi ani una dintre cele mai apreciate atracţii ale localului. Arăta mult mai tînără decît anii pe care-i avea. Îşi acoperea ridurile cu machiaj, îşi vopsea părul mai des, nu mai purta rochii atît de decoltate la gît, pentru a nu i se vedea pielea lăsată şi menţinea totul numai cu forţa deosebită a personalităţii ei. Cînd îşi termină

cîntecul, toţi izbucniră în aplauze şi începură să arunce pe ring tot felul de cadouri – cravate şi eşarfe, broşe şi ţigări. Ea se înclină graţios şi una dintre fete începu să le adune. Audrey se apleacă spre Bill şi-i zise la ureche:

– Ce voce neobişnuită – femeia pare a fi mai degrabă fascinantă.

– Da, nu-i aşa? Bill întinse mîna şi o puse pe braţul gol al lui Kate. Ea tresări, de parcă abia atunci ar fi revenit cu picioarele pe pămînt.

– Mai vrei şampanie?

– Nu, mulţumesc.

– Îţi place?

– Da. Se uită la el de carcă ar fi vrut să spună mai multe, dar nu adăugă decît: Da, foarte mult.

Muzica se schimbă, devenind mai lentă şi mai ritmată. Pianistul zîmbi, fetele dispărură în spatele scenei, iar Danni coborî printre mese, făcînd turul admiratorilor. Ajunse şi la masa lor.

Bill întinse braţele de bun-venit şi o îmbrăţişă.

– A trecut ceva timp de cînd nu ai mai venit pe-aici, zise ea, cu voce groasă, ciufulindu-i părul.

– Da, dar uite ce am adus. Bill îl arătă pe Aubrey, care zîmbea nervos în spatele pipei, şi pe Kate, care era pusă în gardă.

– Ah... Danni se ondulă, înconjurîndu-l pe Aubrey şi aplecîndu-se către el. Te distrezi bine?

– Da, mulţumesc, zise Aubrey.

– Ce bine. Danni se duse în spatele lui şi îşi plasă un picior magnific pe umărul lui drept. Apoi îi cuprinse obrazul, îi dădu capul pe spate şi-l sărută devorator pe gură. Fără să-l elibereze, îi luă pipa şi pufăi din ea. Abia după aceea îi dădu drumul.

Bill îl bătu pe umăr pe Aubrey, care, roşu ca racul, încerca să-şi aranjeze părul.

– Nu-ţi face griji, fata e la lucru. Nu are nimic personal cu tine.

– Aş putea spune că... Aubrey scoase o batistă mare şi-şi şterse fruntea. Că mai vreau un pahar cu şampanie.

– Aşa te vreau. Bill îi turnă încă un pahar, apoi se uită la Danni, care îşi îndreptase atenţia către Kate. Danni avea întotdeauna ochi pentru o piesă rară şi odată ce ajunse la masa lor, fără să-şi fi executat piesa de rezistenţă, era mai mult decît clar că pe ea o alesese.

– Ce frumuseţe avem aici! zise ea, măsurînd-o pe Kate de la înălţimea ei. Asemenea doamne frumoase nu au ce căuta în acest club.

Bill auzise fraza de zeci de ori, dar tot îi plăcea.

Apoi Danni ridică obrazul fetei cu un deget, pentru a o putea privi mai bine.

– Pe-aici, fetele frumoase sînt mîncate la micul dejun, zise ea, iar cei din sală începură să rîdă. Dar mai întîi aş vrea să-ţi spun un mic secret...

Kate ridică din sprîncene. Pînă acum se descurcă, se gîndi Bill. Cei de la celelalte mese rînjeau şi-şi dădeau coate, curioşi să vadă ce se va întîmpla.

Danni se apropie de faţa ei, într-atît încît genele lungi şi false atinseră obrazul lui Kate.

– Vrei să ştii secretul, fată roşcată? şopti ea.

Kate ridică din umeri, nu clipi şi nu se dădu înapoi.

– Da sau nu? Ja oder nein? O şi ameninţa şi o şi provoca, voia s-o facă pe Kate să vorbească, pentru că o reacţie, oricare, însemna un pas către victorie.

– Cum vrei, zise Kate, cu voce tare şi clară.

– Ahhh! Danni desfăcu braţele, se întoarse către audienţă, apoi iar la Kate, zîmbind. Foarte bine, o să-ţi arăt ce-i place lui Danni. Spunînd asta, îşi dădu la o parte fusta lungă, care era crăpată de la şold la gleznă, luă mîna lui Kate, îndrumîndu-i-o către sex.

Cînd descoperirea se putea citi pe faţa lui Kate, Danni zîmbi larg.

– Asta îmi place...! şopti ea, rotindu-şi coapsele extravagant. Asta îmi place...!

Sub mîna rece şi nemişcată a lui Kate, micul secret al lui Danni pulsa şi devenea din ce în ce mai mare. Era un sex de bărbat. Audienţa aplaudă.

Kate îşi luă mîna. Rămase nemişcată. Apoi, deodată, cum uralele tot nu conteniseră, se ridică şi, în timp ce Danni făcea plecăciuni, îl luă de braţ. Acesta se uită la ea, surprins. Kate îl sărută pe obrazul pudrat.

– Îmi pare rău pentru tine, şopti ea.

Încă zîmbind, privitorii îşi îndreptară atenţia asupra ei, simţind finalul show-ului.

Kate reveni la masă. Aubrey se ridicase, jenat, simţindu-se oribil. Se uită la nepoata lui, care luase sticla de şampanie.

– Vin imediat, zise ea. Încă o clipă. Se uită la Bill. Îmi pare rău pentru el, spuse ea, ridicînd sticla. Dar dumneata m-ai dezamăgit, domnule Maguire.

Spunînd asta, goli sticla cu şampania rămasă în capul lui Bill şi ieşi din încăpere, în aplauzele mulţimii.

A doua zi, stînd laolaltă cu toţi reprezentanţii presei, Bill zîmbea, amintindu-şi. Ce ieşire! Supărarea îi trecuse repede, înlocuită de admiraţie. Stilul ei, elanul, mîna sigură cu care-i turnase şampania – toate acestea depăşiseră aşteptările lui.

Îl făcuse să regrete. Îl citise perfect – încercase să-i facă pe amîndoi să se simtă jenaţi, mai ales pe ea, pentru a vedea cum reacţionează. Acum, după ce ea făcuse faţă mai mult decît magnific, comportamentul lui părea cel puţin pueril. Aubrey era un om decent, un tip civilizat, care însă nu a putut depăşi faza cu atîta naturaleţe precum nepoata lui.

Aşa că, în dimineaţa aceea, în drum spre stadion, Bill trecuse pe la Adlon, lăsîndu-le amîndurora un bilet şi flori lui Kate prin care-şi cerea scuze. Acum încerca fără succes să şi-o scoată din minte, însă nu pentru că rămăsese cu impresia că incidentul îl va despărţi de ea, ci, pentru că abia aştepta s-o vadă. Oraşul era cuprins de febra emoţiei, mulţimile erau uriaşe, iar el va avea de lucru pînă tîrziu, la noapte. Nu, numai cine ştie ce noroc îi va readuce faţă în faţă.

Ar fi vrut să fie oriunde în lume, numai acolo, nu.

Locurile presei erau imediat lîngă tribuna oficială. Bill se uită la mulţimea adunată, admirînd pălăriile elegante, rochiile colorate şi uniformele. Dar primul rînd al tribunei oficiale era tot gol.

Bill simţi o bătaie pe umăr. Era Les Smedley, cu un rînd mai jos, care-l atinsese cu programul făcut sul.

– Eşti gata de asalt?

– Atmosfera e extraordinară.

Les rînji.

– Atmosfera e mai mult domeniul tău, decît al meu.

Mie-mi plac lucrurile reale şi abia aştept să înceapă.

– Cred că nimic nu poate fi mai „adevărat" decît asta.

– Ce anume?

– Tot ce e aici... Les veni cu urechea mai aproape de el. Bill zîmbi. Las-o baltă. Ne vedem mai tîrziu.

Se lăsă pe spate, uitîndu-se la ceas. Trei şi jumătate, mai era încă o jumătate de oră pînă cînd începea ceremonia. Şi totuşi se adunase o mulţime de vreo 110.000 de oameni, iar unii veniseră de dimineaţă, pentru a-şi ocupa locurile. Entuziasmul lor îi făcu să se gîndească la Ilse şi la cît de mult i-ar fi plăcut să fie acolo.

Se uită către cer, apoi iar la public. Nemţii erau morţi după strălucire şi fast.

– Bună, sînt Danny Todd de la „Chicago Clarion", îi întrerupse gîndurile o voce.

– Bună. Bill Maguire, „London Herald". Ai ajuns cu bine aici?

Todd scoase din buzunar o batistă mare şi-şi şterse fruntea.

– Aşa şi-aşa. Dar, hei – făcu un gest larg – ce zici de asta, e ceva, nu?

– Da.

Todd se aşeză lîngă el.

– Ştii, îmi dă o stare de nervozitate.

– Da. Ştiu.

Se apropia ora patru, iar Bill îşi reaminti că trebuia să scrie ceva. Scoase un stilou din buzunar şi un carnet de notiţe gol şi începu să aştearnă cuvinte pe foaia albă.

Stînd la nu mai mult de cincizeci de metri de Bill Maguire, Kate nu se gîndea cu atîta drag la seara tre-

cută, deşi, rupsese un trandafir din buchet şi şi-l pusese în piept. Din momentul în care ajunsese pe stadion, uită de tot şi se lăsă cuprinsă de atmosferă.

Se cutremură. Era grandios. Mai era puţin şi ceremonia începea.

Deodată, cerul păru spintecat de sunetele celor treizeci de trompete ale fanfarei militare. Kate simţi că o trec toate transpiraţiile şi că i se ridică părul pe ceafă. Se uită la Ralph şi văzu că e palid şi tras la faţă. Lîngă el era Jim, cu obrajii roşii, cu ochii mari, emoţionat. Se uită la Aubrey, care îi spuse:

– Uite-l.

Locul lor era în tribuna de lîngă cea a presei. Toată lumea striga:

– Heil Hitler... Heil Hitler... Heil Hitler...

Aubrey îi dădu binoclul:

– Uită-te.

Ea luă binoclul şi focaliză un grup de bărbaţi. Unii erau în uniformă, alţii în costume.

În fruntea lor stătea Hitler, zîmbind, cu mîinile la spate. Părea vesel şi relaxat. Şi era mai înalt decît avusese Kate impresia, poate că mustaţa o făcuse să se gîndească la o figură comică, ce nu putea fi luată prea în serios de englezi. Dar văzu un bărbat bine făcut, înalt, îmbrăcat în aşa fel încît să atragă atenţia asupra lui, plin de încredere în sine.

Îi înapoie binoclul lui Aubrey. Se uită din nou la Ralph şi văzu că ţine ochii închişi. Îi atinse mîna. Era rece. Dar deschise imediat ochii.

– Ţi-e bine? strigă ea.

Dar el rămase uitîndu-se fix la ea, un bătrîn ameţit, asurzit şi neliniştit şi nu putu să-i răspundă.

Îşi reîndreptă atenţia către ceremonie, auzindu-l pe Joe spunînd:

– Mamă, e grozav!

Muzica deveni mai lină, aproape îngerească. Bill simţi cum îi bătea inima, cum îi pulsa sîngele în cap.

E atît de deştept, se gîndi el, a aranjat absolut totul, în aşa fel încît apariţia lui să fie grandioasă. Se prezintă ca fiind un nou Mesia, ce adună naţiunile, într-una singură. Sub o fotografie a lui stătea scris:

„Unesc tineretul laolaltă". Era un citat din Schiller, dar care însemna că el era acela care a adunat, a prezidat, a dat Jocurilor Olimpice noi înţelesuri magnifice. Şi acum, ca un Mesia, se plimba, bine îmbrăcat, lăsîndu-se admirat de supuşii lui.

Se opri. În faţa lui păşi o fetiţă blondă, cu rochiţă albastră şi cu panglică albă în păr. Ezită. Hitler se aplecă spre ea, încurajînd-o. Copilul avansă din nou. Era fetiţa de cinci ani a organizatorului Olimpiadei, doctorul Carl Diem. Hitler luă florile de la ea, le mirosi, se aplecă, sărută fetiţa, apoi o trimise înapoi la locul ei, cu blîndeţe aproape paternă. Mulţimea oftă, impresionată.

– Ce căcănărie, bombăni Todd, iar Bill era total de acord cu el. Îşi întinse gîtul, urmărindu-l să vadă ce va face cu buchetul de flori, pe care acum îl ţinea strîns în mîna stîngă. Hitler se întoarse către silueta mică a lui Goebbels şi i-l pasă. Bill era satisfăcut că-l citise corect. Tipul adora momentele teatrale, dar nu într-atît încît să aibă răbdare să se plimbe cu un buchet de flori în mînă, chiar pînă la locul lui din lojă, care nu era prea departe.

După ce oficialităţile se aşezară la locurile lor, muzica încetă. Deodată, Bill văzu clar detaliile apariţiei lor: faţa cadaverică, cu ochi bulbucaţi a lui Joseph Goeb-

bels, odată fermier, acum îmbrăcat cu costum alb, ca un star de la Hollywood; profilul masiv, cu gît gros de bou al lui Hermann Goering, îmbrăcat cu uniformă albastră, plină de medalii pe care nu le-a cîştigat; alte oficialităţi olimpice şi Hitler, auster şi elevat.

Dan Todd îşi făcea vînt cu programul.

În tăcerea fierbinte şi grea ce se lăsase după ce se terminase muzica, începu să bată un clopot enorm. Ceremonia începuse. Sportivii defilau prin faţa tribunei oficiale, grupaţi pe echipe.

Deodată, Kate nu mai putu să îndure. Se simţea scîrbită şi aproape că-i era rău. Era prea mult pentru ea.

Se uită la Joe şi la Aubrey. Ambii erau cuprinşi de atmosferă. Îl trase pe Ralph de mînecă.

– Bunicule, trebuie să ies. Vii şi tu?

El întoarse capul încet, pentru a o privi. Kate spuse:

– Vrei să te întinzi puţin?

Drept răspuns, bătrînul se ridică de pe bancă.

– Noi ieşim un moment, spuse ea, scurt.

– Dar... stai puţin, unde ne întîlnim?

– Oh, la intrare.

– Foarte bine. Te simţi bine? Tata...?

– Sîntem amîndoi bine.

Şi în timp ce-şi croiau drum către ieşire, nevoia de a scăpa deveni şi mai urgentă. Se uită peste umăr şi văzu propria ei panică oglindită în ochii bătrînului. Îl luă de mînă. Îşi dădu seama, şocată, că îi era teribil de frică.

Bill o văzu. Ieşea împreună cu bătrînul. Era şocat de felul în care se ţineau unul de celălalt, înfricoşaţi. Chipul fetei era alb, iar bătrînul părea un elefant. Îl trăgea de mînă, salvîndu-l.

Se ridică spunîndu-i lui Danny Todd:

– Eu ies pentru o secundă.

– Ţi-e bine?

– Tocmai am văzut pe cineva cunoscut.

Se uită după Kate şi după bătrîn. Îi văzu. Stăteau pe o bancă de piatră, unul lîngă celălalt, fără să se atingă şi, aparent, fără să vorbească.

Uşurat, se duse către ei. Nu sperase să-i mai găsească. Ea purta unul dintre trandafirii galbeni pe care i-i trimisese.

– Din nou bună ziua. E totul în regulă?

Ea îl privi fără ostilitate, dar şi fără surprindere şi zise:

– Dumnezeule, urăsc ceremonia asta.

Bill simţi că-i era frică, dar expresia de pe chipul ei şi tonul exprimau furia. Radia energie nervoasă.

– Dar nu ţi-e rău – nu ţi-a venit să leşini, sau ceva de genul ăsta?

Se uită urît la el.

– Eu nu leşin.

– Dumneavoastră, domnule Tennant? Încercă să-l privească pe bătrîn în ochi. Pot să vă aduc ceva? Se pare că ceremonia v-a copleşit.

– Nici o problemă, zise Ralph.

– În cazul ăsta, eu mă întorc să-mi fac meseria.

– Sînt sigură că asta ar trebui să faci.

– Şi, apropo, îmi cer scuze.

– Da, am reţinut. Nu-i lăsa loc de întors.

– Petrecere frumoasă în continuare. Dădu să plece, dar se pare că această ultimă remarcă a lui o mai înmuie pe Kate.

Se ridică de pe bancă.

– Poate că ne-ar face bine amîndurora ceva rece de băut. Mă duc să văd dacă pot să fac rost, da?

Bătrînul ridică mîna şi apoi o lăsă să-i cadă din nou pe genunchi. Deja arăta mai bine, dar părea profund nefericit. Kate îi puse mîna pe umăr.

– Nu te nelinişti, nu lipsesc decît puţin.

Bill se duse cu ea la standul cu băuturi răcoritoare şi cumpără două sticle de oranjadă. Dar cînd se întoarse spre ea, Kate exclamă:

– Oh, ia uite! şi fugi de lîngă el. Oamenii se uitau la ea – unii se opriseră şi se uitau fără să se ferească. Bill se luă după ea, luînd şi sticlele. Din interiorul stadionului, un ropot de aplauze îi aminti că ar fi trebuit să fie la locul lui.

Apropiindu-se o văzu că se aşază în genunchi şi că ia ceva în mînă. Se ridică, uitîndu-se în continuare la ce ţinea în mînă şi spunînd:

– Bietul de el.

Era un porumbel alb, unul dintre miile care fuseseră eliberaţi în urmă cu nici jumătate de oră. Acum era aproape mort, dar rămăsese la fel de frumos. Stătea întins pe spate în mîinile lui Kate, cu gheruţele strînse şi cu capul căzut pe degetele ei. Bill se trezi transpus complet de imagine: mîinile fetei – lungi, fine – ce cuprindeau trupul mătăsos al porumbelului alb. Imaginea era intens erotică şi cînd Kate mîngîie pieptul porumbelului cu un deget, lui nu-i veni să creadă că nici măcar nu era conştientă de erotismul pe care-l degaja.

Lăsă băuturile jos pe pămînt şi întinse mîinile, acoperindu-le pe ale ei.

– Hei, lasă-mă pe mine...

Într-o fracţiune de secundă, cînd mîna lui o acoperi pe a ei, amîndoi se simţiră cutremuraţi de un fior, ca un curent electric. Apoi ea zise:

– E-n regulă.

Luă o sacoşă de hîrtie, unde puse porumbelul, iar sacoşa o puse deoparte. Pasărea murise.

Bill îi dădu sticlele şi spuse:

– Transmite-i salutări de bine bunicului tău. Poate că ne vom mai întîlni – vreau să spun aici, la Olimpiadă, adăugă el.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

– Mă îndoiesc, hai să fim sinceri.

El rîse şi ridică mîna, cu un gest de capitulare şi salut.

– Auf wiedersehen.

Înainte de a intra pe stadion, se uită înapoi la cei doi, aparent atît de diferiţi, dar atît de asemănători. Şi îşi dădu seama că e gelos pe bătrînul acela bolnav.

6

În după-amiaza zilei de 8 septembrie, după ce-l lăsă pe Joe la şcoală, Kate se duse să se întîlnească cu Andrea Avery. Stabiliseră să ia ceaiul împreună la National Gallery. Acolo, în salonul de ceai, Andrea Avery o aştepta la o masă aşezată într-un colţ. Primul lucru pe care-l observă Kate cînd se aşeză lîngă ea a fost că era trasă la faţă şi arăta obosită.

Li se servi ceaiul, iar Kate începu să mănînce din prăjitură, în timp ce Andrea turnă lichidul fierbinte în ceşti. Andrea se gîndi la Kate, care părea mai tînără decît era, şi căreia nu-i găsea decît un mic defect: lipsa, nu totală, de maniere, de sofisticare. Calităţi avea din abundenţă – încredere în sine, inteligenţă, energie. Ar fi vrut s-o protejeze şi era fericită că avea să-i facă o propunere pozitivă.

– Ce mai face restul familiei? întrebă ea. Eşti prima pe care am văzut-o de cînd v-aţi întors de la Berlin. Bătrînul mîncător de flăcări cum s-a descurcat?

Kate îşi linse zahărul de pe degete.

– A fost splendid. În prima zi s-a simţit cam rău, cred că din cauza oboselii, dar apoi s-a adaptat. E un tip grozav.

– Oh, da, aşa e. Andrea îşi aminti multiplele dueluri verbale pe care le aveau cînd era colega cu codiţe, şosete şi uniformă albastră a Theei.

– Şi v-aţi distrat bine cu toţii?

– Mai mult am fost impresionaţi. A fost palpitant.

Andrea îşi dădu seama că răspunsul lui Kate aproape că implora întrebarea.

– Şi acum ce-o să faci? Vacanţa s-a sfîrşit, Joe e la şcoală, ce planuri ai?

Kate se încruntă.

– Să fiu sinceră, nu ştiu. De cînd am venit aici mă simt atît de inutilă... Vocea i se frînse şi îşi fixă privirea în jos. Problema e că eu am venit aici ca să muncesc şi să-mi fac o viaţă independentă. Ador ferma, dar nu pot să stau pentru totdeauna pe capul lui Thea şi Jack.

Andrea ridică din sprîncene.

– Să stai pe capul lor? Dar eşti fiica lor.

– Nu sînt fiica lor, după cum ştii. Şi să nu spui că nu e nici o diferenţă, pentru că este. Cel puţin, pentru mine.

– Nu ar trebui.

– Nu pot altfel, aşa sînt.

Andrea întinse mîna şi-şi luă geanta, de unde scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Îi oferi una lui Kate, care refuză, apoi îşi aprinse una cu vădită plăcere.

– Oricum, am să-ţi fac o propunere.

– Oh? Kate se puse instantaneu în gardă.

– Da, lasă-mă să-ţi explic. Andrea o privi în ochi. Eu fac muncă voluntară la Institutul Ross, care e ceva mai încolo de Commercial Road, în Whitechapel. Ştii ceva despre asemenea instituţii?

– Mda, că fac bine săracilor şi celor lipsiţi de anu-

mite privilegii, ceva de genul ăsta, zise Kate, nu prea încîntată, fiind influenţată de părerile lui Dulcie, care avea părerile ei despre societăţile de binefacere.

Andrea nu zîmbi.

– Exact. Şi munca e frumoasă, dar şi grea. Ai spus că arăt foarte obosită, ei bine, sînt al naibii de obosită. Dar să nu crezi că mă plîng. Lucrez la Ross pentru că îmi place şi pentru că, la sfîrşitul zilei, cînd mă întorc acasă şi fac pe gazda la cocktail-urile lui Louis, ştiu că am făcut ceva cu adevărat valoros.

– Înţeleg.

– Deci. Aproape toată munca de la institut e voluntară, inclusiv ceea ce fac eu. Bobby Hollis, preotul anglican care îl conduce, e plătit, dar asta e tot. Oricum, e nevoie acută de cineva care să ajute la hîrtii şi, la ultima şedinţă de conducere, am hotărît să găsim pe cineva, pe care să-l plătim. Şi m-am gîndit la tine. Sînt sigură că eşti persoana potrivită, Kate.

Kate se holba la ea. Era copleşită de felul direct în care i se propusese slujba. Şi suspicioasă.

– Nu trebuie să-mi faci nici o favoare, zise ea, rece.

– Dar nici nu-ţi fac.

– Nu am mai lucrat nicăieri, absolut deloc, aşa că de unde ştii că sînt potrivită?

Andrea se aplecă în faţă şi o luă de mînă.

– Mă pricep la oameni, Kate. Cînd am spus că vom plăti persoana potrivită, am ştiut ce vorbesc. Ceea ce dorim e o persoană capabilă, energică, care să aibă cîteva abilităţi de secretariat – astea se pot învăţa repede. Probabil că vei petrece mai mult timp dînd cîte o mînă de ajutor. Va fi extenuant şi haotic, te vei enerva adeseori, dar îţi va place foarte mult. Şi, deşi pînă acum

nu am menţionat, cred că eşti ideală.

– Pot să mă mai gîndesc?

– Nu numai asta, dar poţi veni la Ross să vezi despre ce e vorba. Poate chiar mîine. Şi să ne anunţi. E nevoie de tine acolo, Kate, nu sta mult pe gînduri.

– Promit, zise Kate. De fapt se şi hotărîse. În nici cinci secunde. Cît să se poată pronunţa „e nevoie de tine". Pentru urechile ei sunase ca o muzică. Se va duce la Institutul Ross şi toată lumea se va bucura că ea, Kate Kingsley şi nimeni altcineva, îi va ajuta. Abia aştepta.

Andrea observă chipul acum luminat al fetei.

Conversaţia se mută pe subiecte generale. Kate aproape că-şi terminase prăjiturile, iar Andrea ţigara, cînd un cap se interpuse între ale lor.

– Hei, hei, doamnelor, petrecerile între femei nu sînt sănătoase. Permiteţi unui bărbat amărît să bea un ceai cu voi?

Era Louis. Kate pufni imediat pe nas, enervată, se rezemă de spătarul scaunului şi nu zise nimic.

Andrea răspunse.

– Bună, dragule, şi făcu semn chelneriţei să mai aducă o ceaşcă.

Louis luă un scaun liber de la masa de lîngă a lor şi se aşeză, mai aproape de Kate decît de soţia lui.

– Sper că nu te deranjează prezenţa mea, dar am scăpat mai repede de la birou şi mi-am amintit că Andrea mi-a spus că se întîlneşte cu tine aici. Deci am venit la noroc şi iată-mă! Kate se uită la el – zîmbea ca o pisică, larg, permanent, fără sens, inexpresiv.

– Cred că în cele din urmă, Kate va veni la noi la institut să lucreze.

Louis, care nu-şi luase ochii de pe chipul lui Kate, ridică din sprîncene.

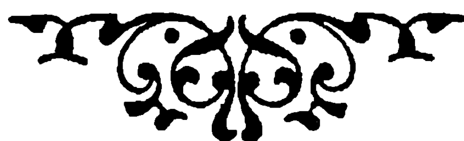
– Splendid! Bineînţeles, Kate, speram ca firma Avery Associates să beneficieze de talentele tale, dar uitasem că munca pentru o cauză bună se moşteneşte la voi în familie.

– Louis, termină, zise Andrea. Bea-ţi ceaiul şi apoi mergem să o ducem pe Kate în staţie.

– Nu e nevoie, spuse Kate.

– Vezi, nu vrea, spuse Louis, luînd un cub de zahăr. Apoi, deodată, se întoarse către soţia lui, pentru prima dată. Cum mai merge treaba, draga mea?

În acel moment, Kate se trezi martoră la un fenomen interesant. Pînă atunci atitudinea Andreei faţă de soţul ei fusese aceea de a fi în gardă şi chiar puţin dezaprobatoare. Dar acum, cînd ochii lui îi priveau faţa şi o înconjurau cu grijă şi atenţie, chiar dacă scurtă şi temporară, femeia înflori. Chipul palid se înroşi, zîmbi şi se lăsă spre el, cu mîna pe braţul lui. Îl iubeşte, se gîndi Kate, nevenindu-i să creadă. Nu-i place ceea ce face, îi dezaprobă manierele şi moralul, dar îl iubeşte şi, nu numai atît, e îndrăgostită de el. Kate regreta acum că fusese atît de nepoliticoasă cu Louis şi îşi promise să se poarte mai bine.

În aceeaşi seară, în timp ce stătea la birou şi îi scria prima scrisoare lui Joe, sună telefonul. Era Andrea, care vroia să-i aranjeze vizita de a doua zi la institut.

A doua zi, ajunsă la Whitechapel, nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să-şi dea seama că era locul ideal unde să lucreze.

Institutul Ross era creaţia filantropică a unui magnat, care dorise să dea un exemplu celorlalţi şi, prin care, erau ajutaţi cei săraci şi cei fără locuinţă. Reprezenta o uşă permanent deschisă celor fără adăpost, un loc creştin, de caritate. Oamenii de acolo erau buni, prietenoşi şi spirituali. Iar Bobby Hollis era un preot modern, al anilor '30, care devenise conştient că oamenii au nevoie de ajutorul lui nu numai pentru salvarea sufletelor, ci şi a trupurilor.

I se arătă lui Kate clădirea, cu numeroase încăperi, oamenii, mini-spitalul, bucătăria, sala de mese, uscătoria, absolut tot.

Ceva mai tîrziu, după ce Kate şi Andrea plecaseră să ia autobuzul din staţia Commercial Road, Ernest Marx merse în Pear Tree Court, pentru a lua acelaşi autobuz. Sacoul de chelner proaspăt curăţat şi pantofii lustruiţi îi ţinea într-o valiză şi mergea repede, pentru că locul lui de muncă din seara asta era în zona Muswell Hill şi pînă acolo era drum lung.

Trecînd pe lîngă Institutul Ross, se uită la geamurile slab luminate ale biroului lui Bobby Hollis. Şi auzi cu scîrbă sunetele un cîntec, un pian dezacordat şi cîteva voci de bătrîni. Ernest ura tot ce ţinea de Institutul Ross: burghezia şi caritatea creştină. Îi venea rău. Şi se

înfuriase grozav cînd mama lui mîncase acolo, speriind-o şi vorbindu-i despre mîndria celor săraci.

Ernest avea douăzeci şi doi de ani, era frumos, inteligent, vanitos şi, pe undeva, lipsit de simţul umorului. Îşi consuma majoritatea energiei năzuind să ajungă mai devreme sau mai tîrziu în înalta societate şi visînd la cum va fi. Deci, dacă privirile puteau ucide, Institutul Ross ar fi devenit cenuşă în cîteva secunde.

Giles Huxley şi Dulcie Tennant nu întîrziaseră atît de mult cum făceau de obicei, la petrecerea „literară" a Clarei Southgate, a cărei reşedinţă se afla în Muswell Hill, pentru că intenţionau să plece mai devreme. În ciuda faptului că Clara nu era prea ospitalieră, erau foarte bine-dispuşi. Giles, pentru că beneficia de încîntătoarea companie a lui Dulcie, iar Dulcie pentru că Rex era plecat la familia Roth-Vesey cu afaceri. De asemenea, înainte de plecare, sunase Kate şi îi spusese totul despre viitorul ei loc de muncă de la Institutul Ross. Numai admiraţia teribilă pe care o nutrea pentru fată îi mai domoli gelozia pe care o simţea faţă de Andrea.

– Fii fericită pentru Kate, îi spusese Giles, ridicînd paharul şi nu-ţi face griji în legătură cu Andrea. Nu eşti în competiţie cu nimeni.

Sunară la uşă, fiind întîmpinaţi cu lătrături isterice. Se auziră cîteva răcnete, apoi lătratul încetă, iar Clara le deschise personal.

– Vai de mine! zise ea. Clara era mare, osoasă, iar

apariţia ei părea întotdeauna puţin scăpată de sub control. Acum era îmbrăcată cu o fustă lungă şi o bluză de dantelă. Părul lung, drept, şaten, şi-l aranjase într-un coc foarte frumos, iar colierul de diamante pe care-l purta la gît se reflecta în raze albe pe tenul ei. Era o femeie care-i trata pe toţi cu căldură.

– În seara asta, zise ea, conducîndu-is spre salon, vreau părerea voastră în legătură cu cartea mea cea nouă.

– Bineînţeles, spuse Giles politicos. Clara nu era, după opinia lui, o scriitoare foarte bună.

– E o carte pentru copii, adăugă ea, cu ilustrate.

– Dar e încîntător! se entuziasmă Dulcie. Tu ai făcut desenele?

– Din păcate nu, răspunse Clara, deschizînd uşa salonului, nu am talent la desen.

La petrecerea familiei Southgate erau multă lume, inclusiv copiii Clarei. Giles le uita mereu numărul, iar ei făceau o gălăgie infernală şi alergau de colo-colo.

– Copiii, copii, mai uşor, îi admonestă Clara, trecînd pe lîngă ei şi întorcîndu-se din nou cu faţa la Giles şi Dulcie, zîmbind strălucitor: Sînt ca nişte căţeluşi, nu?

Giles, căruia îi plăceau copiii şi i-ar fi plăcut să-i aibă pe ai lui, se abţinu de la orice comentariu. Intrară în salon şi majoritatea chipurilor se întoarseră către ei.

– Acum să vedem cine pe cine cunoaşte? zise Clara.

În bucătăria familiei Southgate, Ernest Marx, chelner la Franconi's Superior Catering, analiza condiţiile cu dezgust. Aceşti oameni comandaseră cel mai scump bufet din meniu şi totuşi trăiau ca porcii. Bucătăria era mare şi arăta oricum, numai curată, nu. Menajera era o fată străină, cu ochii roşii şi acnee, care se uita neajutorată la Ernest şi la Mae, colega lui, cum despachetau mîncarea şi o aranjau pe platouri, pregătind-o pentru servit.

Mae se aplecă spre fată.

– Ai putea să ne faci un ceai, iubire? Pune apă în ibric – arătă cu degetul – comprendi?

Fata puse apă în ibric şi-l puse la fiert.

– Cam tîmpită, nu?

– La ce te aşteptai într-un loc ca ăsta?

Milo Franconi intră val-vîrtej.

– Ce faceţi aici, aţi organizat tot? Ernest, ai întîrziat, nu am nevoie de asta. Nu-mi plac cei care întîrzie.

– Nu-ţi face griji, răspunse Ernest. Ştia că e bine apreciat şi nu abuza de asta. Arăta bine şi era amabil, iar cînd servea, vorbea cu accent italian pronunţat – ce mai, ştia să se facă plăcut şi era şi muncitor pe deasupra.

După ce plecă şi fata îi servi pe amîndoi cu ceai, Mae îi zise lui Ernest:

– Eşti prea bun pentru slujba asta. Prea deştept. Zău că nu ştiu ce cauţi aici. Luă o gură de ceai, urmărindu-l.

Ernest scoase din buzunar un pieptăn, îşi aranjă părul, apoi îl puse la loc. Amîndoi o ignorau pe fata străină, care se simţea mizerabil.

– Am şi eu mîndria mea. Nu mai trebuie să-mi spui.

– Oh, mie-mi spui?

Mary era o fată frumuşică, dar Ernest era imun la sex-appeal-ul ei. În general, se înţelegeau bine. Se simţea flatat de felul în care ea îl privea.

– Hei, Valentino, zise ea, într-o seară, cînd se întîlniseră. O privise glacial şi înfocat, în acelaşi timp, dar fata nu era uşor de păcălit. Era un vanitos, plin de sine, de admiraţie faţă de părul lui negru, de chipul palid şi oval, de ochii negri cu pleoape grele şi de buzele senzuale.

Acum îşi coborîse vocea şi începuse să o bîrfească pe menajeră şi pe stăpînii ei.

– Mda, îl aprobă Mae. Probabil că aşa se explică murdăria din bucătăria asta.

Dulcie se uită cu drag la Giles, atît de stilat şi de impecabil, cu vesta lui, cu lanţul de aur al ceasului de buzunar şi cu batista albă de mătase.

Puţin mai tîrziu apăru Clara, împreună cu un oaspete întîrziat.

– Am aici pe cineva pe care trebuie neapărat să-l cunoaşteţi, zise ea. Vi-l prezint pe Bill Maguire de la *Herald.*

Cu toţii murmurară un bun-venit politicos, iar Giles zise:

– De fapt ne cunoaştem, nu?

– Da, într-adevăr, îmi pare bine să vă revăd.

Clara era bucuroasă.

– Excelent. Sînt sigură că aceia dintre noi care au citit ziarul Herald nu au scăpat acel superb articol de-

spre Jocurile Olimpice, semnat de domnul aici de faţă.

– Mulţumesc.

– Acum te las puţin în compania lui Giles. Plecă, lăsîndu-i pe Dulcie şi pe Giles cu Bill Maguire.

– Doamna este o bună şi dragă prietenă, Dulcie Tennant, zise Giles.

Dulcie întinse mîna.

– Veţi mai vorbi cu mine dacă vă voi spune că nu am citit niciodată *Herald?* zise ea, zîmbind răpitor.

Bill se pierdu în galanterii, spunînd că nu-l interesează ce ziare citeşte fiecare, uitîndu-se fascinat la Dulcie Tennant, care i se părea una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse. Şi bănuia de asemenea, că zîmbetul afişat şi felul în care flirta constituiau doar o poză. De ce altceva ar fi bun cu un tip ca Giles, care lui Bill îi plăcea, dar despre care ştia că e homosexual?

Giles îi lăsă împreună şi, cerîndu-şi scuze, plecă, încercînd să găsească ceva de mîncare.

În cealaltă parte a salonului familiei Southgate, un chelner cu păr negru punea masa, aranjînd argintăria. Faţa de masă era albă, de damasc – sigur nu a Clarei – şi mai erau o grămadă de farfurii de toate mărimile.

– Pare apetisant, remarcă Giles.

Chelnerul se întoarse.

– Bună seara, domnule. Da, este unul dintre cele mai bune meniuri ale noastre.

– Locul e plin de animale şi copii, comentă Giles.

– Da, sper să vă simţiţi în siguranţă. Cred că ar trebui să ţin uşile închise, pînă vin musafirii.

– E o idee bună.

Pe hol apăru o fetiţă grăsuţă şi cu păr ondulat, cu un aer precoce pe chip, care arăta cu degetul către masă.

– Ce e acolo? întrebă ea. De ce s-a pus masa? Aceea e camera noastră de joacă.

– Nu şi în seara asta, răspunse chelnerul pe un ton autoritar, ridicîndu-se şi mai mult în ochii lui Giles.

– Vreau să mă duc să văd, spuse Zinnia şi o şi zbughi. Trecu pe lîngă Giles, care se dădu înapoi, ştiind de obicei cînd e învins, dar, înainte de a ajunge la obiectivul propus, chelnerul o prinse din urmă şi, luînd-o de guler, se lăsă pe vine şi zise:

– Hei, domnişoară, sper că nu vrei să strici petrecerea celor mari, nu? Iar eu nu vreau să mă plîng nimănui de tine. Aşa că, du-te sus şi fii cuminte, da?

Vorbise puţin ameninţător şi apoi îi dăduse un ghiont abia simţit, trimiţînd-o la locul ei.

Giles era plin de admiraţie.

– Felicitări. Eu mă cam speriasem.

Chelnerul ridică politicos din sprîncene.

– Mă surprindeţi, domnule.

Spunînd asta îşi ceru scuze şi dispăru la bucătărie. Giles reintră în salon, dar imediat dădu, la propriu, nas în nas cu Clara, care îl anunţă că-l căuta peste tot şi că mai era timp ca, înainte de cină, să-i arate cartea. Aşa că-l luă cu ea în birou.

În salon, stînd pe o sofa împreună cu Bill Maguire, Dulcie era puţin ameţită.

– Cred că m-am ameţit, i se confesă lui Bill.

– Ştiu. Îi îndreptă paharul care se înclinase la patruzeci şi cinci de grade, ameninţînd să se verse.

– Ţi se întîmplă să bei vreodată mai mult decît îţi trebuie? îl întrebă ea.

– Frecvent.

– Nu pot să cred... Uneori cred că toată lumea îşi controlează viaţa, afară de mine.

– Asta e o prostie, sînt sigur. O ţigară?

Ea luă una.

– Mai am unul.

– Ce anume?

– Viciu. Îl privi în ochi, în timp ce-i i-o aprindea.

Bill era obosit să tot răspundă la întrebări despre munca lui, despre ziar şi se refugiase lîngă Dulcie, pe care nu părea s-o intereseze munca şi reputaţia lui.

Apăru Clara, cu braţele desfăcute, ca o femelă-elefant, încîntată de complimentele alese cu grijă de către Giles, în legătură cu cartea.

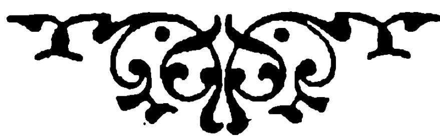
– Masa e servită, poftiţi!

Musafirii se ridicară. Dulcie se clătină puţin, apoi se prinse de mîna lui Bill.

– Te simţi bine?

– Perfect.

Bill zîmbi. O privea, bănuind existenţa unei alte femei în spatele acestei înfăţişări naive, a unei femei mai dure, mai secretoasă şi mai complexă.

Puţin mai tîrziu, în timp ce strîngeau farfuriile la bucătărie, Mae îi dădu un ghiont lui Ernest, spunînd:

– Hei, Valentino, ţi-ai tras un admirator, hai?

Acesta o privi uimit.

– Ce vrei să spui?

Mae îşi linse un deget de cremă, obraznică.

– Tipul ăla, cu voce mişto, ăla mai în vîrstă, te place.

Ernest se răsti la ea.

– Taci din gură, nu vezi că nu ştii ce spui.

Dulcie rămase cu Bill Maguire în maşina lui, în faţa clădirii din Chesham Gardens. Pe Giles îl lăsaseră acasă, în urmă cu o jumătate de oră. Iar Dulcie nu mai era sub influenţa sentimentului de libertate şi de exuberanţă generat de absenţa lui Rex şi din cauza căruia se lăsase şi dusă de efectele şampaniei pe care o băuse la familia Southgate. Ceea ce voia, mai mult decît orice, era să-l invite pe Bill Maguire sus cu ea şi să facă dragoste. Dar trecuse atît de mult timp de cînd dorise, sau îndrăznise, să facă asta cu altcineva decît cu Rex, încît propriile temeri o înfricoşau. Aşa că rămase cu el în întunericul maşinii, neliniştită ca o fată mare, nesigură ce să facă, pusă în situaţia de a fi între ciocan şi nicovală, între dorinţă şi vinovăţie. Şi stătea lîngă el, tăcută, fără să se aştepte la cine ştie ce, dar atentă. Nu însemna nimic dacă stătea acolo, cu el – şi chiar i-ar fi plăcut compania lui, dacă nu l-ar fi dorit atît de mult. Ce ironie, am pierdut toate abilităţile de a uşura asemenea situaţii. Apoi se gîndi, supărată, că e vina lui Rex.

– O ţigară? întrebă el, oferindu-i pachetul.

– Mulţumesc. Luă una, apoi scoase din poşetă un ţigaret micuţ. El scăpără un chibrit şi i-o aprinse, apoi şi-o aprinse şi pe a lui.

– Ai vrea să mergem în altă parte? La un club de noapte, undeva? Sau la o plimbare cu maşina?

– Nu... Probabil că te întrebi de ce mai stau aici.

Bill clătină din cap.

– Nu caut calul de dar la dinţi. Tăcu puţin apoi spuse:

– Asta e prima maşină pe care o am. La Berlin

aveam o motocicletă. Mi-e dor de ea.

– Ai lăsat-o acolo?

– Oh, da, am vîndut-o, nu avea rost s-o iau cu mine. E mai practică o maşină.

– Un prieten de-al meu are o *Daimler Dart*, zise ea, de parcă dacă menţiona ceva despre Rex şi maşina lui, se mai linişte a puţin. Şi cînd e vreme frumoasă, o decapotează, aşa că îmi imaginez cum poate fi să mergi cu motocicleta.

– *Dart* e o maşină frumoasă.

Dulcie simţea sîngele pulsîndu-i în urechi. Se uită la ferestrele apartamentului ei. Erau slab luminate. Celine lăsa întotdeauna lampa aprinsă, iar Rex precizase clar că se întoarce abia mîine.

Se întoarse brusc către el.

– N-ai vrea să...?

– Credeam că n-o să mă mai întrebi, răspunse Bill.

În apartament, îl conduse în salon şi se îndreptă spre bar, dar el era aproape, în spatele ei, şi o luă de braţ.

– Nu, hai să vedem ce e şi cu celelalte.

Se întoarse către el – deja capitulase.

– Care celelalte?

– Vicii... Rînji el.

Dulcie se predă. Braţele lui, calde şi puternice, o înconjurau, iar buzele lui încă zîmbitoare, le cuprinseră pe ale ei. Era aproape leşinată de dorinţă. Trupul lui, mai mare şi mai puternic decît al lui Rex, mai puţin

subtil, dar mai sălbatic, o copleşea; i se abandonă, relaxîndu-se şi lăsîndu-şi capul să cadă pe spate, sub forţa sărutului lui. Îl luă în braţe, iar el îi cuprinse fesele în palme, ridicîndu-i fusta, apoi o ridică şi pe ea, care se ancoră cu picioarele de talia lui, aruncîndu-şi pantofii, ciufulindu-i părul grizonat şi trăgîndu-i faţa către sînii ei. Bill căzu în genunchi. Acum ea era nebună de nerăbdare, aproape că-şi rupse rochia, dorind să-i simtă mîinile şi buzele direct pe pielea goală. Pentru prima dată de ani de zile, era mai preocupată de plăcerea ei decît a bărbatului cu care era. Şi îşi trase rochia peste cap, el îi desfăcu sutienul, îi mîngîie sînii, sfîrcurile, sărutînd-o şi muşcînd-o. Ea ţipă încetişor şi-şi coborî mîinile pentru a arunca tot de pe ea, pentru a rămîne complet goală, apoi îi dădu lui pantalonii jos, mîngîindu-i penisul, dar nu pentru mult timp.

– Fă-o, fă-o.

Intră în ea, gemînd de plăcere, iar Dulcie îl cuprinse imediat cu picioarele, ridicîndu-şi pelvisul, mişcîndu-se strîns şi fiecare mişcare cauzîndu-i o plăcere aproape agonică care ar fi vrut să dureze mereu, deşi ştia că aşa ceva nu durează decît cîteva minute. O săruta, murmurîndu-i cuvinte de dragoste, apoi gemu cînd ea îi cuprinse fesele şi se agăţă de el, în timp ce juisară împreună.

Fondant, pisica, stătea pasivă şi-i privea. Căzură, aproape fără respiraţie, cu coapsele încă lipite, ca gemenii siamezi, iar motanul începu să toarcă, simţind că totul revine la normal şi că poate acum va atrage atenţia stăpînei.

Dar Dulcie nu avea ochi decît pentru Bill. Întinse braţul şi-l mîngîie, de parcă ar fi vrut să vadă dacă e real, dacă nu cumva a dispărut. El îi sărută încheietura

mîinii, apoi o luă în braţe.

– Isuse!

– Poftim?

– Pînă acum ştiam că aşa ceva durează măcar douăzeci de minute...

Ea rîse.

– Asta e pentru amatori.

– A fost viol, femeie.

– Dacă nu-ţi place... Tachinîndu-l, dădu să se îndepărteze, dar el o prinse din nou. Îl simţea încă în ea.

– Nu pleca, nu vreau să pleci, şopti Bill.

– Te predai?

Încet, dorind din nou plăcere de la el, îşi lipi palmele de pieptul lui şi se urcă încetişor deasupra, aplecîndu-se şi mîngîindu-l cu sînii.

– Mă predau.

Ridică braţele într-o atitudine de capitulare, dar înăuntrul ei era enorm, dornic, atît de dornic, încît ea trebui să facă apel la tot controlul de care era capabilă pentru a se mişca încet şi languros. Făcu dragoste cu el, aducîndu-l la extaz şi, cînd ajunse la orgasm, lui Dulcie îi dădură lacrimile, nu lacrimi de durere, ci lacrimi de mirare şi uşurare, lacrimi de iubire.

La cinci şi jumătate, înainte ca Celine să se trezească, Bill plecă, şoptindu-i, mîngîind-o şi făcîndu-i promisiuni, pe întuneric, în timp ce păsările începuseră să ciripească în copacii din Chesham Gardens.

Dulcie rămase la geam, privindu-i maşina, apoi se duse la bucătărie să-şi facă un ceai, cu Fondant în urma ei, mieunînd cu coada sus, cerîndu-şi farfuria cu lapte. Trecu prin faţa oglinzii şi se opri, privindu-şi chipul. Era roză toată şi parcă întinerise. Nu se simţea obosită şi uzată, cum i se întîmpla după o noapte de

dragoste cu Rex, ci cuprinsă de noi puteri. Avea chef să iasă la o plimbare. Îi dădu să mănînce lui Fondant, apoi se urcă la loc în pat, privind răsăritul de soare.

În pat, stătuseră unul în braţele celuilalt, rîzînd şi murmurînd, iar Fondant venise la picioarele lor, lipindu-se cu spinarea de pieptul lui Bill, care nu-l aruncă cît colo, ba dimpotrivă.

Dulcie avusese bărbaţi mult mai frumoşi decît Bill Maguire în patul ei. Pe lîngă chipul frumos, patrician, al lui Rex, Bill părea mai degrabă vulgar. Şi totuşi întreaga lui fiinţă o încînta. O atingea la fel cum îi vorbea, de parcă ar fi ştiut, din instinct, ce fel de persoană era ea cu adevărat – cu el nu trebuia să se prefacă. Discutaseră mult, nimic serios, nefiind încă pregătiţi să-şi împărtăşească confidenţe importante. Dulcie nu-i povesti despre Rex. Intenţiona, dar avea tot timpul. În schimb îi dădu de înţeles că nu e liberă şi căzură de acord să o sune curînd, preferabil dimineaţa, pentru a aranja o altă întîlnire.

Acum, cînd încerca să analizeze ceea ce simte, concluzionă că nu mai era atît de singură. Era cineva lîngă ea, cineva în faţa căruia nu trebuia să se justifice în nici un fel.

La prînz, cînd veni Rex, o găsi veselă, glumeaţă şi cu adevărat irezistibilă, deşi mai dornică să iasă în oraş, decît să se culce cu el. Mental, îşi făcu probleme cîteva clipe, dar apoi ridică din umeri. Azi, Dulcie era o companie încîntătoare. Vor mai fi şi alte ocazii în care să facă dragoste.

7

Pe la începutul lunii octombrie, cînd deja lucra de trei săptămîni la Institutul Ross, Kate simţea că viaţa ei căpătase o nouă turnură. Faptul că era nevoie de ea, că munca îi oferea satisfacţii, îi dădea încredere în ea, noi forţe şi, astfel, scrisorile pe care i le trimitea acum lui Thea erau mai optimiste şi mai vesele.

Ceea ce nu-i spusese încă mamei ei adoptive era faptul că sănătatea lui Ralph începuse să se deterioreze. Declinul survenise imediat după revenirea de la Berlin, iar lui Kate fenomenul i se părea mai degrabă psihic, decît fizic. Pierduse interesul pentru orice – pentru mîncare, companie, ceartă, viaţă în general. Procesul lui mental era încă acut şi activ, dar numai atît.

Îi vorbi despre el lui Dulcie, dar aceasta păru a nu fi tocmai interesată. Însă deja se obişnuise cu felul ei enigmatic de a fi, aşa că nu insistă.

Dulcie o puse la curent cu noutăţile personale, care o făcură pe Kate să exclame:

– Nu-mi vine să cred! Tipul de la *Herald?*

Dulcie ridică din umeri.

– Probabil că despre el e vorba.

– L-am cunoşcut la Berlin. E extraordinar că tu şi cu el... se opri. Îşi dăduse seama că erau amanţi, dar nu putea pronunţa cuvîntul. Aşa că termină ...vă întîlniţi. Apoi îi povesti tot, inclusiv incidentul de la clubul *Dalilah,* insistînd mult pe reacţiile lui Aubrey şi pe ale ei. Dulcie o ascultă, fascinată. Bineînţeles, pentru ea, aceasta era dovada că ea şi Bill trebuiau să se întîlnească mai devreme sau mai tîrziu.

– Mă face atît de fericită, Kate, i se confesă ea. Şi, ştii, nu am fost întotdeauna fericită.

Era sîmbătă după-amiaza, iar ele luau ceaiul în apartamentul lui Dulcie, care stătea întinsă pe sofa, iar Kate pe un fotoliu la geam, cu picioarele ridicate şi cu Fondant pe piept.

Kate, conştientă de amestecul ei în această „afacere", era hotărîtă să facă pe filozoafa.

– Îţi datorezi să fii fericită, veni răspunsul ei.

Dulcie zîmbi:

– Dar asta nu depinde de mine. Apoi zise, cu jumătate de gură: Trebuie să-ţi spun ceva.

Kate îl mîngîie pe Fondant sub bărbie.

– Ce anume?

– Apartamentul nu e al meu. Adică, nu eu plătesc pentru el şi nici ce conţine nu e al meu. Totul – inclusiv eu – aparţinem lui Rex Donati.

– Nu poţi aparţine nimănui, decît dacă vrei, spuse Kate.

– Ei bine – Dulcie îşi aprinse o ţigară – cred că la început am vrut. M-am distrat bine sau cel puţin aşa am crezit. Astfel, m-am desprins de familie şi, într-o zi, m-am trezit singură, fără bani, fără slujbă. Aşa că angajamentul pe care mi l-a propus Rex a fost trimis de Dumnezeu.

Îşi studie inelele. Poate fi foarte convingător.

– Cîţi ani are?

Dulcie ezită. Dar era hotărîtă să fie sinceră.

– Nu e mult mai în vîrstă decît tine.

– Şi e teribil de frumos şi depinzi financiar de el.

Ce ciudat suna totul.

– Cam aşa ceva.

Kate îşi înconjură genunchii cu braţele şi se uită pe fereastră, ridicînd din umeri.

– Nu pare chiar aşa groaznic. Voia s-o ajute pe Dulcie, s-o aline, aşa cum ar fi făcut Thea, dar nu era sigură dacă i se cerea asta.

Pe Dulcie o mustra conştiinţa că-i făcuse aceste confesiuni lui Kate. Dar, imediat după ce se întîmplase totul, se gîndise că mai bine i-ar spune totul, sincer, indiferent cum ar fi fost interpretat adevărul.

– Acum e îngrozitor, Kate. Pentru că mi-e teamă de Rex şi pentru că e prima dată, după foarte mult timp, cînd am cunoscut un bărbat care-mi place cu adevărat... Kate continua să se uite pe fereastră. Bill mă face să-mi doresc să fiu din nou liberă, să simt că mai am calităţi încă, calităţi pe care le păstrez bine ascunse.

– Şi eu te-am plăcut imediat ce te-am văzut, bombăni Kate.

– Oh, Kate...Dulcie era total bulversată de sinceritatea afirmaţiei. Şi eu la fel, adăugă ea.

– Oricum, spuse Kate, coborîndu-şi picioarele şi ridicîndu-se, cu mîinile în buzunare. Ce te opreşte? Să pleci, voiam să spun.

Dulcie clătină din cap.

– Totul, Kate, absolut totul, deşi pentru tine probabil că nu înseamnă nimic. Nu am nici un ban, iar el are o

mulţime. Totul e plătit pentru trei ani de acum încolo şi, ceea ce plăteşte este – făcu un semn cu mîna – de cea mai bună calitate. Ce fac dacă plec?

– Dar sînt sigură că Bill...

– Nu, Kate. În ciuda a tot ce ţi-am spus, nu ne vedem prea des. Nu pot, din cauza lui Rex. El e secretul meu. Şi cu siguranţă că nu ne vom căsători, adică, cel puţin, eu nu aş face-o. Dacă plec de la Rex, ajung la mîna lui şi nu aş vrea să o facă din milă. Se pare că unicul mod de a-l păstra este de a rămîne cu Rex. Rîse cristalin, scuturîndu-şi scrumul la ţigară. Ce dilemă!

Kate observă că-i străluceau ochii.

– Nu vreau să vorbim pe tema asta. Acum cîteva clipe erai plină de respect faţă de tine şi deodată...

– Oh... nu mă ţine mult.

Deodată, Kate se aşeză în genunchi lîngă Dulcie, cuprinzînd-o pe după umeri. Se simţea extrem de puternică şi cu mintea limpede.

– Uite ce e – nu pot să-ţi spun ce să faci, pentru că nu am nici un fel de experienţă în dragoste. Dar rămîn la ideea de mai înainte. Frumuseţea ta e celebră şi rîvnită. Dulcie zîmbi cu modestie. Şi toate prostiile astea cu Rex nu sînt de tine. NU AI NEVOIE să depinzi de nimeni!

– Chiar crezi?

Kate lovi cu pumnul în sofa.

– Altfel nu aş vorbi! Se uită la ceas. Şi acum trebuie să plec. Ştia că Dulcie trebuia să se pregătească să-l primească pe Rex. Dar, în timp ce-şi punea haina, pe hol, adăugă:

– Îţi mai spun ceva. Poate că ai impresia că ai fost exclusă din familie, dar sîngele e mai gros decît apa. Mi-aş dori să spun cu mîna pe inimă că aparţin Theei şi

lui Jack. Dacă fac greşeli, există întotdeauna posibilitatea ca ei să spună: „Ei, lasă, în fond nici nu ştim de unde vine". Dar tu *ştii* care-ţi e adevărata familie şi ştii că ai un sprijin la nevoie. Apoi o sărută pe obraz şi plecă.

După ce se închise uşa în urma ei, Dulcie plînse cu lacrimi amare. Îi era ruşine că nu avusese măcar decenţa de a-i spune lui Kate că Thea şi Jack nu ar gîndi sau nu ar spune niciodată aşa ceva. Nu făcuse nici o încercare de a le lua apărarea.

Cu lacrimile uscate şi cu mişcări de robot, se duse să se aranjeze, pregătindu-se să meragă la un bal cu scop caritabil, împreună cu Rex.

Ajunsă la institut, Kate îşi rezolvă problemele de secretariat în cîteva ore. După-amiază ajută la partea practică – îngriji copiii, bătrînii, găti, făcu curat, sortă cîteva haine primite şi verifică mîncarea ieftină, donată de patronii de magazine din apropiere. Trei seri pe săptămînă, Institutul Ross pregătea mîncare pentru cei care nu frecventau locul, iar Kate dădu şi acolo o mînă de ajutor. Era fericită şi mulţumită de munca ei.

Dar dacă Kate nu-şi vedea capul de treburi în Whitechapel, biata Dulcie se simţea ca o barcă fragilă pe timp de furtună. După plecarea lui Kate se refugie, ca de obicei, în înfrumuseţare – îşi făcu toaleta cu grijă şi delicateţe. Cu cît apariţia ei era mai strălucitoare, cu atît se simţea mai bine. Cînd o auzi pe Celine că-l primeşte pe Rex, deja îşi regăsise buna dispoziţie şi chiar avea chef să iasă în oraş, mai ales că mîine Rex urma să plece la Sunningdale, iar ea va lua prînzul cu Bill.

Cînd ieşi, în rochia ei albastră de şifon, îl găsi pe Bill în hol şi încîntarea de a-l vedea se lăsă imediat înlocuită

de un sentiment copilăresc de panică.

– Bill, tocmai ieşeam!

– Mi-am dat seama. Rămăsese acolo, în hol, privind-o cu căldură. Bănui că se înroşise. Celine, cu privire dezaprobatoare de viespe, se duse în camera ei şi închise uşa. Părerea ei era că Dulcie se purtase îngrozitor, lăsîndu-l pe acest străin să pătrundă în apartamentul cumpărat de domnul Donati.

Bill îi luă chipul în palme.

– Nu fi aşa speriată, nu rămîn. Îi mîngîie buzele cu un deget. Şi se poate să spun că arăţi ca un zefir?

Voia să geamă, să plîngă, să lase deoparte lupta cu sine şi să implore să fie ajutată, dar anii de decepţie fuseseră mult prea puternici, aşa că, atunci cînd se aplecă să o sărute, Dulcie făcu un pas înapoi.

– Trebuie să pleci. Rex poate veni în orice moment.

– Foarte bine, m-am plictisit să te împart cu el. Îl privi terorizată, dar apoi observă că glumise. Îl iubea. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-i ciufulească părul. Dar nu putea.

– E-n regulă. Rîdea, iar ei îi venea să ţipe. Nu o caut cu lumînarea, dar vroiam să-ţi spun că programul de mîine se anulează. Îşi dădu seama că o rănise. Îmi pare rău, Dulcie, dar trebuie să mă duc la o întîlnire fascistă în East End. E foarte important.

– Bineînţeles, spuse ea încet, fără să fie convinsă. Bineînţeles că este. Trebuie să pleci. Voi sta acasă şi aştept să mă suni.

– Îţi mulţumesc că eşti atît de înţelegătoare. Se îndreptă către uşă. Dulcie era copleşită de uşurare, de mulţumire, de iubire. Mîine îşi va pune planurile la punct şi va rezolva totul. Mîine.

Dar, cînd dădu să deschidă uşa, se auzi cheia în

broască. Înţepeni.

În momentul în care îl văzu pe Rex, Bill simţi că ar fi vrut să o poată proteja pe Dulcie. De dragul ei, întinse mîna şi spuse:

– Bună seara, sînt Bill Maguire.

Rex se uită la mîna lui întinsă, apoi privi în altă parte şi se îndreptă către Dulcie pentru a o săruta pe buze şi a-i spune:

– E timpul să plecăm, eşti gata?

Bill se uită la Dulcie care se duse în cealaltă cameră să-şi ia lucrurile. Ar fi trebuit să plece, dar era încăpăţînat. Cei doi bărbaţi stăteau pe hol, aproape unul de celălalt, însă fără să se atingă, să-şi vorbească, sau măcar să se privească.

În cele din urmă Rex zise:

– Unde mergeţi, domnule Maguire?

– Acasă.

– Se poate să vă întreb cînd?

Lipsa lui de politeţe era, parţial justificată. În fond, după Rex, el era intrusul.

Dulcie reveni, îmbrăcată pe deasupra cu o capă albastră de catifea, mănuşi lungi, albe, şi poşetă brodată cu perle. Era frumoasă şi pietrificată, ca un înger. Bill abia dacă o cunoştea. Rex o luă de mînă, fără să se uite măcar la Bill.

Ieşi şi Celine, puţin tulburată şi închise uşa după ei. Pe hol, în timp ce aşteptau liftul, Rex zise:

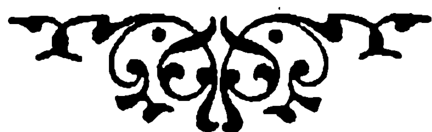
– Ce-ar fi să pleci, Maguire?

– Dar aşteptam şi-atîta tot. Se uită la Dulcie, acea frumuseţe albă, lipsită de expresie, de păpuşă, o parodie fantomatică a unei femei reale.

– La revedere.

– Pleacă, Bill.

Plecă repede, fără să facă nici un zgomot, alergînd pe scări, ca întotdeauna, în timp ce ei intrară în lift.

Dulcie şi Rex se întoarseră în Chesham Gardens cîteva ore mai tîrziu. În ciuda întîlnirii lui Rex cu Bill, Dulcie simţea că, în fond, seara aceea nu decursese chiar aşa rău. Făcuse eforturi să placă şi reuşise. Amîndoi erau puţin ameţiţi, iar Rex avea în mînă o sticlă plină pe jumătate cu Moet et Chandon. Presupunea că acum, odată ce se întorseseră, el va aduce vorba despre Bill şi, probabil se va lua puţin de ea, dar îşi recăpătase încrederea în sine, abilitatea de a jongla cu asemenea situaţii. Rex era dulce cînd se ameţea – vesel, glumeţ, răsfăţat, ceea ce nu-l prea caracteriza. Dar, în fond, era foarte tînăr.

– Vii? Stătea în faţa ei, cu sticla de şampanie în mîna dreaptă. O şuviţă de păr blond îi căzuse pe frunte şi o sufla mereu, dar degeaba.

Drept răspuns, ea îşi puse mîna într-a lui şi se lăsă dusă în dormitor.

Închise uşa, lăsîndu-l pe Fondant pe hol, indignat, iar Rex se trînti pe spate, pe pat. Bău toată şampania şi-şi puse sticla pe piept. Zîmbi mulţumit şi închise ochii.

Dulcie se dezbrăcă, aşezîndu-şi hainele meticulos, pe marginea scaunului şi rămase în ciorapii de mătase, prinşi de un portjartier elegant de dantelă. Apoi se întinse pe pat lîngă el. Rex avea ochii închişi. Îi desfăcu cravata, apoi încercă să-i ia sticla, pentru a-i scoate cămaşa, dar degetele lui se strînseră instinctiv, cum şi-ar

strînge un copil adormit ursuleţul preferat. Îi scoase încet pantofii şi şosetele, apoi pantalonii. Rex îşi roti capul pe pernă, abia deschizînd ochii.

Ea îi sprijini obrazul şi îi zîmbi.

– Vrei să mă laşi să-ţi scot cămaşa?

Desfăcu braţele, capitulînd.

– Sînt al tău.

Din momentul în care îl lăsă cu bustul gol, era deasupra ei. Dulcie rîse.

– Şi eu care credeam că eşti pe jumătate adormit!

– Asta arată, murmură el, cu sticla încă în mîna dreaptă, cît de tare te poţi înşela.

Se lăsă greu pe ea, iar Dulcie îi simţi mîinile mişcîndu-se ciudat, periculos. Brusc, i se făcu frică.

– Ce-ai de gînd?

Acum era complet treaz. Cu faţa atît de aproape de a ei, încît o îngreţoşa cu respiraţia ce mirosea a băutură.

– Curvă proastă ce eşti, zise el, printre dinţi. Te învăţ eu minte.

În timp ce vorbea, Dulcie simţi gîtul rece şi dur al sticlei intrîndu-i în trup. Nu scoase un sunet, dar închise ochii, se relaxă şi încercă să se detaşeze complet de ceea ce se întîmpla. Nu era o persoană curajoasă, dar putea să tacă.

După ce Rex îşi termină numărul, se ridică şi începu să-şi aranjeze părul, uitîndu-se în oglindă.

Dulcie nu se mai simţea obligată să tacă. Trase de marginea cearceafului, acoperindu-se, dezgustată de vederea propriului trup umilit, abuzat, imobilizat de durere şi şocat, ca un fluture în insectarul unui colecţionar.

– Eşti mîndru de tine? întrebă ea. Eşti mai mulţumit acum că ţi se pare că m-ai pedepsit?

– Taci din gură. Se îmbrăcase şi acum se aşezase pe scaun, pentru a se încălţa.

Dulcie se ridică într-un cot.

– Vrei să-ţi spun ceva, Rex?

– Hm?

– Am avut mai mulţi amanţi decît ţi-ai putea imagina vreodată.

– Oh, da? Nu o credea şi, dacă o credea, nu-l interesa. Ceea ce o enerva cumplit.

Strînse din dinţi.

– Mă gîndeam că poate te-ar interesa să te informez că eşti singurul cu care a trebuit să mă prefac. Pur şi simplu nu mă satisfaci, Rex. Pînă în seara asta.

Acum se uita la ea. Făcu un mare efort să nu se trădeze şi se întoarse cu spatele la el, închise ochii şi se întinse de parcă ar fi fost cea mai satisfăcută femeie din lume.

– Aşa că, îţi mulţumesc, zise ea şi căscă.

Se aştepta să urle la ea, să abuzeze de ea, dar nu făcu nici una, nici alta. Plecă. Îl auzi în hol, spunîndu-i lui Celine să nu o deranjeze, apoi auzi uşa de la intrare închizîndu-se după el. Sentimentul de triumf acţionă asupra lui Dulcie ca un analgezic şi, în cîteva minute, în ciuda faptului că fusese rănită, adormi.

8

Giles Huxley se bucura de confortul unei seri petrecute acasă, citind o carte bună. Îi făcea plăcere propria lui companie, de care, în ultimul timp, de cînd piesele lui avuseseră succes, avusese parte atît de puţin.

În mod normal, ar fi trebuit să citească pînă la zece, apoi să facă o baie, să se ducă la culcare, să scrie cîteva pagini în jurnal şi, pe la unsprezece să adoarmă. Dar noaptea era superbă, aşa că la nouă şi jumătate, lăsă la o parte cartea, închise toate luminile, afară de una, îşi luă pardesiul şi plecă la plimbare, îndreptîndu-se spre rău.

Merse în pas vioi cîteva minute, respirînd adînc. Începu să reflecteze asupra elementelor care-i umpleau viaţa – asupra teatrului, asupra satisfacţiei liniştite de a scrie într-o zonă atît de minunată ca Albany, asupra companiei preţioase a prietenilor lui, cum ar fi Dulcie, de exemplu, deşi de la un timp nu se mai vedeau atît de des. Giles simţea că are de ce să fie recunoscător. Cu toate stelele deasupra lui, cu rîul curgînd lin, în această noapte frumoasă de octombrie, îndrăznea să recunoască faptul că e un om fericit.

– Oh, îmi pare rău. Giles îl luă pe celălalt cîteva secunde pe după umeri, pentru a-l reechilibra şi imediat recunoscu – însă fără să ştie cu cine are de-a face – chipul care-l privea de sub pălăria cu boruri largi. Cred că gîndurile mele erau departe, continuă el. Îmi cer scuze.

Şi dădu să plece, fără să încerce să-şi aducă aminte cine era persoana. Întîlnise atît de mulţi oameni la petreceri, la dineuri, la reuniuni, încît ajunsese să nu mai depună eforturi în această privinţă. Aşa că, rămase surprins cînd persoana îi atinse mîneca.

– Hei, unde te grăbeşti?

Intrigat, Giles se întoarse. Tînărul îi întinsese un pachet de ţigări.

– O ţigară? Vocea avea ceva fals, ceva nedefinibil.

– Nu, mulţumesc.

Tînărul îşi aprinse una şi spuse, trăgînd fumul adînc în piept, cu pleoapele îngustate.

– Frumoasă seară.

– Da, aşa este. Giles veni lîngă el, hotărît să fie amabil. N-aş vrea să fiu nepoliticos, dar te cunosc de undeva.

Tînărul îi zîmbi sarcastic.

Giles zîmbi la rîndul lui şi întrebă.

– Deci, unde ne-am fi putut întîlni?

– Eu ştiu unde. Din nou mister. Sub borurile pălăriei, chipul tînărului era palid, oval, cu buze pline şi ochi umbriţi.

Giles se simţi cuprins de tandreţe.

– Atunci spune-mi, vreau să ştiu.

– La o petrecere.

– Eşti actor!

Tînărul zîmbi enigmatic şi clătină din cap.

– Arăţi ca un actor, zise Giles.

Deodată tînărul îşi scoase pălăria – îşi aminti imediat unde îl cunoscuse, dar nu-i aduse aminte de munca lui, pentru a nu-l jigni.

– Bineînţeles – la petrecerea aceea îngrozitoare de la Muswell Hill.

– Exact.

– M-a impresionat teribil cum te-ai descurcat cu copilul acela.

Bărbatul înclină capul, mulţumindu-i. Avea părul pomădat şi foarte bine pieptănat.

– Ce-ar fi să facem o plimbare? sugeră Giles.

Ca răspuns, bărbatul ridică o valiză de jos şi plecară împreună, către est.

Valiza, deşi nu conţinea decît uniforma de chelner a lui Ernest, părea a fi simbolică. Dădea o finalitate evenimentelor şi probabil aceasta a reprezentat motivul pentru care Giles l-a întrebat:

– N-ai vrea să mergem la mine să bem ceva, poate o cafea? Ai timp?

– Foarte mult, mulţumesc.

La pod, luară un taxi. În intimitatea băncii din spate, Giles întrebă:

– Apropo, unde locuieşti?

– În Whitechapel. Ernest urmări cu atenţie reacţiile de pe chipul lui Giles, dar nu descoperi nimic, afară de un interes politicos.

– Scuză-mă, dar nu ştiu cum te cheamă.

Ernest ezită o clipă. Era bine să-şi dea numele?

– Ernest. Ernest Marx.

– Eu sînt Giles. Giles Huxley.

Îşi strînseră mîinile. Lui Ernest nu-i veni să creadă că fusese atît de uşor. Nu avusese nici un plan pentru în seara asta, dar, în momentul în care-l văzuse pe Giles plimbîndu-se îşi amintise de remarca lui Mae: „Tipul acela... te place!“ Spera doar să nu fie luat drept altceva. Ernest nu avea nici un fel de experienţă sexuală, dar nu se simţea şi nu se purta ca un virgin. Îşi dăduse seama că Giles este cel vulnerabil, cel care avea ceva de pierdut şi care îşi punea reputaţia în joc, prin faptul că invita un bărbat tînăr, străin, la el în apartament.

Ernest se uită cu coada ochiului la Giles. Ar fi putut nimeri mai rău. Giles nu era tînăr, dar arăta destul de bine, era curat şi deştept şi avea o voce plăcută, educată.

– Cu ce te ocupi?

– Eu? Oh, sînt scriitor.

– Ce scrii? Cărţi? întrebă Ernest, plin de speranţă. Ar fi fost bine.

– De fapt scriu piese de teatru.

Ernest îşi aminti că-l luase drept actor şi se simţi flatat. Dar îl mai rodea ceva.

– Scrii şi scenarii de filme?

– Nu, nu am scris niciodată. Ar trebui să încerc.

– Sînt nebun după filme, zise Ernest, deşi Giles ghicise deja că aceasta era cauza.

Ajunşi în apartament, Ernest rămase impresionat de luxul discret, de bunul gust, de sutele de cărţi, de picturile bine alese, de ordine. Toate lucrurile defineau un om cultivat, dar şi bogat. Se aşeză pe un fotoliu de catifea şi se uită la el.

– Cu ce te servesc? întrebă Giles. Cafea? Ceai? Sau ceva mai tare?

Era clar că nu putea decît să-l lase pe Giles să facă primul pas.

Giles turnă cafea în două ceşti, coniac în pahare şi le aduse pe o tavă. Precum Ernest, avea presimţiri şi ştia cînd e mîna destinului şi cînd nu. Se întîmpla rar să aducă bărbaţi la el în apartament sau să se afişeze cu ei.

– E foarte plăcut la tine, remarcă Ernest.

– Spune-mi, zise Giles, te satisface munca de chelner? Era interesat cu adevărat. Îşi amintea perfect ţinuta lui Ernest la petrecerea Clarei Southgate. Oare era o poză, sau chiar îşi ura slujba?

– O urăsc, spuse Ernest, ca un ecou al gîndurilor lui Giles. Aş face orice ca să-mi schimb viaţa.

Spunînd asta, se uită la Giles cu cea mai penetrantă şi mai rugătoare privire. Acesta îşi dădu imediat seama de subînţeles. Întinse mîna şi o puse pe umărul lui Ernest, mîngîindu-i obrazul cu un deget.

– Poate că te-aş putea ajuta puţin, zise el.

Aproximativ o oră mai tîrziu, Ernest se ridică din pat şi îşi puse şosetele, apoi chiloţii. Reacţiona ciudat de rece faţă de această primă aventură sexuală, atît emoţional, cît şi fizic. Niciodată nu se lăsase copleşit de flacăra dorinţei. În puţinele ocazii cînd, mai mult datorită unui simţ al datoriei, îmbrăţişase o fată, fusese dezgustat. Corpul uman cu formele lui, cu mirosul şi secreţiile lui, i se părea lui Ernest orice numai acel ideal reprezen-

tat pe ecrane, nu. Ceea ce-i plăcea era drama în sine, strălucirea şi romantismul, femeile extraordinare, bărbaţii duri şi plini de curaj, maşinile rapide şi băuturile tari, muzica de fundal, bucurii pe care le gusta de două ori pe seară la cinematograful Astoria. Sexul nu făcea parte din fanteziile lui, dar, instinctiv, ştia că este o parte intrinsecă, indispensabilă. Aşa că nu fusese impresionat de ceea ce se întîmplase în pat, odată ce întotdeauna trăise cu impresia că sexul e o manifestare ciudată şi neconfortabilă. Dar cel puţin, Giles era un amant tandru şi grijuliu, impresionat de ignoranţa şi naivitatea lui Ernest, care reuşise să-şi păstreze demnitatea, în ciuda actului produs. Acum, uitîndu-se de jur împrejur, Ernest se gîndea la ceea ce se întîmplase ca la un preţ destul de mic pe care îl plătise pentru a intra în această lume nouă şi încîntătoare. Era fericit că avusese succes.

Veioza de lîngă pat era aprinsă şi emana o lumină portocalie, ca cea a flăcărilor unui şemineu. Dormitorul era decorat în nuanţe de roşu închis, de maron şi teracotă, cu draperii grele şi două covoare persane, iar pereţii erau plini de tablouri. Pe noptieră, lîngă veioză, mai erau cîteva cărţi, un al doilea telefon şi o agendă îmbrăcată în piele maron, cu încuietoare de aur şi deasupra un stilou tot din aur. Să trăieşti într-un asemenea loc, se gîndea Ernest, este ca şi cum ai fi un rege în propriul palat.

Giles stătea întins pe spate, cu mîinile sub cap. Ernest zîmbi şi începu să se îmbrace cu pantalonii şi apoi cu cămaşa. Apoi îşi aranjă breţelele pe umerii laţi, simţindu-se admirat. Îi plăcea să se dea în spectacol. Se aşeză pe marginea patului şi făcu semn cu capul către agenda de piele.

– Ce scrii acolo?

– Îmi scriu viaţa, răspunse Giles şi cheia o păstrez bine ascunsă.

– Cum, tot ce faci, tot ce se întîmplă?

– Oh, totul, confirmă Giles. Nu-ţi face griji, voi scrie şi despre tine.

– Nu-mi fac griji, zise Ernest. Ridică un picior să-şi încheie şireturile, iar Giles observă cît de lustruiţi erau pantofii.

– Cum e familia ta, Ernest? întrebă el, cu blîndeţe.

Ernest îşi dădu seama că cel mai bine ar fi fost să spună adevărul.

– O familie compusă din mine, mama mea – care e invalidă – şi fratele meu mai mic.

– Deci eşti capul familiei.

– Trebuie să fiu. Am două slujbe, una în timpul zilei, la o croitorie şi una seara, cînd fac pe ospătarul.

– E o greutate mare pentru umerii tăi tineri, zise Giles.

Ernest îi zîmbi, ca un erou al clasei muncitoare.

– Sînt obişnuit.

– Probabil că te obosesc foarte mult petrecăreţii.

– Da, într-adevăr. Apoi adăugă: Deşi mi-ar place să fiu unul dintre ei.

Giles rîse.

– Nu-ţi ajung nici la degetul mic, Ernest! Observînd că băiatul se îmbrăcase complet şi aştepta să plece, se ridică din pat, îşi îmbrăcă halatul şi se îndreptă către salon.

– Trebuie să te întorci la mama ta, zise el. Lui Ernest remarca i se păru amuzantă, avînd în vedere circumstanţele. Giles scoase portofelul din haina de care se

dezbrăcase mai devreme. Şi vreau să accepţi un cadou, pentru că m-am bucurat foarte mult de compania ta. Şi ia un taxi în drum spre casă.

– Mulţumesc. Mîna lui Ernest se întinse după bancnotele noi.

– Cu o condiţie. Poate ne vom mai întîlni. În drum spre serviciul de seară treci pe aici. Sînt acasă şi mi-ar face plăcere să treci pe la mine, să bem ceva, să mai stăm de vorbă. Mi-ar face chiar foarte mare plăcere.

„Sînt convins", se gîndi Ernest.

– Bineînţeles că aşa voi face, spuse apoi cu voce tare.

– Bine. Să nu uiţi. Şi abia aştept să ne revedem.

– Nu voi uita.

Giles cuprinse faţa tînără a băiatului în palme.

– Mi-ar plăcea să te ajut, dacă ai nevoie, spuse el.

– Mulţumesc, răspunse Ernest.

A doua zi dimineaţă, Maria Marx se trezi ceva mai tîrziu şi îşi dădu seama că Ernest, incredibil, încă mai dormea în patul lui din colţ. Deşi era duminică, fiul ei nu-şi permitea niciodată să lenevească.

Se ridică într-un cot şi abia atunci observă banii de pe noptieră şi un bilet pe care scria ceva.

Îl luă. Era scurt, de la Ernest.

„Grijile tale au luat sfîrşit", citi ea. „Şi aceştia sînt doar o mică parte din ce vei avea, plus toată dragostea mea."

Se uită cu ochii măriţi la bani, nevenindu-i să creadă. Erau zece lire. Se lăsă pe spate, închise ochii şi adulmecă mirosul bancnotelor.

Era 11 octombrie. În acel weekend Kate nu trebuia să fie la Ross şi, pentru prima dată, se bucura de asta. Era vineri şi abia aştepta să se ducă în vizită la familia Kingsley, în Long Lake. Se duse cu trenul la şcoală, la Joe, şi de acolo veni să-i ia cu *Bentley*-ul şoferul lui Robert Kingsley.

Sîmbătă îşi făcu de lucru prin împrejurimi, duminică dimineaţă se duse la biserică, iar după-amiază anunţă că se duce la o plimbare cu bicicleta, ceea ce se întîmpla pentru prima dată de cînd venise de la Nairobi. La început îi veni destul de greu – era să şi cadă de cîteva ori – dar apoi plăcerea de a pedala reveni. Era cu picioarele goale, liberă şi singură şi se plimbă fericită, admirînd peisajul auriu. Avea de gînd să ajungă pînă la Chilverton House, un loc despre care Thea îi vorbise mult şi despre care abia aştepta să-i scrie.

O luă a vale, lăsînd bicicleta să prindă viteză, rîzînd cu gura pînă la urechi. Însă cînd încercă să frîneze, îşi dădu seama cu groază că frîna nu răspundea comenzilor. Casa dispăru din cîmpul ei vizual. Bicicleta mergea cu viteză demenţială şi practic nu avea cum s-o oprească.

Încercă din nou frîna, nimic. Se hotărî repede ce să facă. Se îndreptă către un copac ceva mai subţire şi se agăţă de el cu braţul drept, ridicîndu-se rapid de pe

şaua bicicletei şi trîntindu-se la pămînt.

„Dar-ar toţi dracii“, bombăni ea, ridicîndu-se într-un picior şi frecîndu-l pe celălalt, apoi ridicînd şi bicicleta, care nu părea să aibă nimic. Abia atunci observă că-i sărise lanţul.

– Oh...! Clătină din cap supărată, apoi sprijini bicicleta de trunchiul unui copac. Nu era prea departe de Chilverton House şi observă că din direcţia casei se îndreaptă cu paşi repezi spre ea o siluetă îmbrăcată în uniformă.

Kate se lăsă pe vine pentru a pune lanţul la loc. Chiar în acel moment trecu o maşină pe lîngă ea, în plină viteză, apoi încă una, dar Kate nu le luă în seamă, fiind prea concentrată asupra a ceea ce făcea.

Însă puţin mai tîrziu observă o pereche de picioare stînd lîngă ea, aşa că se uită exasperată în sus.

– Pot să ajut cu ceva?

– Nu, mulţumesc.

Tînărul o privi în continuare cu o expresie amabilă.

– O să te murdăreşti. Lasă-mă să te ajut.

– Dar te vei murdări şi tu.

– Acesta e prerogativul unui gentleman.

Îi ignoră remarca şi continuă să meşterească la lanţ, în timp ce tînărul o urmărea.

După cîteva minute se ridică.

– Cred că asta e.

– Bravo. Uite o batistă, încearcă să te ştergi.

Kate îşi privi degetele pline de ulei, apoi se uită la batista albă.

– Nu se poate.

– Te rog, trebuie. Măcar atît să fac.

Gîndindu-se că poate aşa va scăpa de el, o luă şi-şi şterse mîinile, spunînd:

– Mulţumesc.

– Ai căzut, nu?

– Da, am făcut o greşeală prostească, am mers cu viteză prea mare şi m-au lăsat frînele.

Tînărul dădu din cap, înţelegător.

– Ai avut ghinion. Dar ce făceai pe aici, veneai în vizită la cineva?

– Nu. Îşi dădu seama că răspunde monosilabic, dar dacă îi explica, era ca şi cum l-ar fi încurajat.

– Mama mea este aici, continuă el, nestingherit. Şi-a rupt un picior.

– Îmi pare rău, murmură Kate. Se pare că te reţin.

– Nici o problemă. Trecu încă o maşină, iar el se dădu la o parte, mimînd o frică exagerată. Cred că te joci cu moartea, dacă mai stai aici. Luă bicicleta de coarne şi se îndreptă cu ea către un fost grajd, sprijinind-o de perete. E mai sigur aici. Duminica se circulă prin zona asta, toată lumea îşi face datoria faţă de bunici.

– Sper că e gol, zise ea, mai mult pentru sine, dar el răspunse imediat.

– Cred că de ani de zile e aşa. Apropo, tot nu mi-ai spus care e scopul venirii tale aici.

– Mda. Azi e ziua mea de nostalgie şi în casa aceasta a locuit mai demult familia mea, cînd eram mică, aşa că m-am gîndit să văd cum mai e. Acum ai mei locuiesc în Kenya şi cred că s-ar bucura să audă că am trecut pe aici.

– Mama ta a fost o Tennant, nu?

Kate îl privi surprinsă.

– Da' de unde naiba ştii?

– Familia mea a locuit mulţi ani în zona Ewehurst. Mama adora caritatea şi ţin minte că se ocupa de o

bătrînă, care era sora lui Ralph Tennant. Şi care acum e moartă, bineînţeles.

– Probabil că e vorba despre mătuşa Sophie. Nu am cunoscut-o. De fapt şi pe ei i-am cunoscut recent. Tînărul se rezemă de perete. Avea aerul că ar asculta-o toată după-amiaza.

– Păi în cazul ei nu ai pierdut mare lucru. Era o fată bătrînă arţăgoasă şi care nu vorbea prea frumos despre fratele ei. Îl acuza că ar fi trimis-o de acasă cu forţa.

– Mda... Kate rămase pe gînduri. Nu m-ar mira.

– Nu, într-adevăr. Bunicul tău e un tip şi jumătate.

Kate nu reuşi să treacă pe lîngă ocazie.

– Nu este bunicul meu adevărat.

El ori nu o auzi, ori nu înţelese.

– Uite ce e, am o idee. Cunosc foarte bine împrejurimile. Ce-ar fi să mergem înăuntru, să vorbim cu şefa, poate ne lasă să ne plimbăm.

– Şi mama ta?

– Nu prea are unde să se ducă, nu? Şi nu a trecut prea mult timp de cînd am văzut-o ultima dată, aşa că nu mă aşteaptă. Da?

– Da, dar nu stăm mult, am cinci mile de făcut cu bicicleta pînă ajung acasă.

– Bine. Se îndreptă către intrare şi reveni peste cîteva minute, cu mîna dreaptă întinsă. Apropo, îmi pare bine de cunoştinţă, mă numesc Lawrence Drake.

– Kate Kingsley.

– Pe aici.

– Cu ce te ocupi?

– Cu armata.

Era surprinsă, pentru că avusese impresia că e mai tîrnăr, în nici un caz cu mult mai în vîrstă decît ea şi că e cel mult student.

– Deci, aici avem grădina din spate. Cunoştinţele mele sînt enciclopedice, nu? Cum ai fi putut şti asta dacă nu-ţi spuneam eu? Ea zîmbi. Priveşte terasa, pajiştea, rododendronii magnifici. Scumpă doamnă, doriţi să vă plimbaţi?

– De ce nu?

După un timp, Kate se simţi obosită, deşi începuse să se bucure de compania lui Lawrence.

– A fost foarte drăguţ din partea ta că ţi-ai petrecut tot acest timp cu mine.

– Prostii. Mi-a făcut foarte mare plăcere, nici nu ştii cît de multă.

O conduse pînă acasă şi pe drum Kate se întrebă dacă să-l invite înăuntru şi să-i ofere ceva de băut. Îi datora măcar asta, dar nu ştia cum vor reacţiona ai ei dacă va apărea în casă cu un bărbat tînăr, străin. Oricum, nu apucă să ia hotărîrea, pentru că exact cînd ajunseră în faţa porţii, erau cît pe ce să se accidenteze cu hîrbul lui Jack, un *Austin,* ce mergea cu o viteză uimitoare, în timp ce Joe se afla la volan şi cu Sumpter, şoferul, lîngă. Lawrence, care tocmai frînase, se întoarse înjurînd.

– Ce naiba a fost asta?

Ea rîse.

– Îmi pare rău, dar fratele meu mai mic tocmai ia lecţii de şoferie.

– Gata, nu mai trebuie să-mi spui altceva. Îţi sugerez să cobori repede, aici, dacă nu cumva vrei să păţeşti ceva, dar fii atentă!

– Voi fi.

Dezlegară bicicleta de pe maşină. În timp ce făceau asta, *Austin*-ul trecu pe lîngă ei în viteză.

Lawrence se uită după maşină.

– Poate lua viraje?

– Nu cred.

– Dumnezeu să-l ocrotească.

– Sumpter ştie ce face.

– Sper.

– Nu intri să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Mama, ai uitat?

– Nu, cum să uit.

– Mi-ar face plăcere să ne revedem. Vrei să cinăm împreună într-o seară?

Lui Kate nu-i veni în cap alt răspuns afară de „da“, aşa că Lawrence comentă, fericit.

– Splendid. O să rezerv o masă undeva şi abia aştept să moară toţi bărbaţii din local de invidie.

Ea rîse, mai ales că complimentul părea făcut din inimă, fără nici o intenţie.

– De ce rîzi? o întrebă el, zîmbind.

– Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva pînă acum.

– Zău? Nu pot să-mi dau seama de ce. Deci aşa rămîne. Hei, să nu uit, dă-mi numărul tău de telefon.

I-l dădu, iar el îl reciti, înainte de a-l băga în buzunar.

– Nici nu-ţi poţi da seama cît de nerăbdător sînt, chiar de pe acum.

Întinse mîna. Luîndu-i-o şi privindu-i chipul, Kate îşi dădu seama că şi ea simţea acelaşi lucru.

9

Săptămîna aceea a fost ciudată pentru Kate. Nu că nu ar fi fost fericită de noua situaţie. Dar era ceva nou şi nu ştia dacă se comportase bine. Privea în urmă, analizînd evenimentele de duminică după-amiază şi abia se recunoştea. Oare chiar o copleşise singurătatea de căzuse pradă atît de repede unui tînăr ofiţer din armata engleză? Şi, mai mult, oare chiar fusese flatată de galanteriile lui, încît nu-i trecuse nici o clipă prin cap să refuze cea de a doua întîlnire? Dumnezeule, măcar să fi pomenit ceva de o agendă încărcată, să fi dat de înţeles că are săptămîna ocupată – nu, ea stătuse acolo, în faţa lui, zîmbind ca o fraieră şi spunînd „da"! Luă hotărîrea de a fi ceva mai rece cu Lawrence cînd va suna, sau măcar să-l amîne, spunînd că are alte planuri.

– Alo, Kate?

– Oh, da, bună.

– Abia aştept ziua de sîmbătă. A rămas valabil?

– Da, bineînţeles.

– Ştii, am rezervat o masă la Bilbow.

– Nu, nu ştiam.

– Sînt sigur că o să-ţi placă. Dar acum nu mai pot să vorbesc, vin să te iau la şapte şi jumătate, e bine?

– Foarte bine.

– Abia aştept. Ne vedem atunci.

– Da.

– La revedere, Kate.

– La revedere.

Kate rămase cu receptorul în mînă, cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Nu-i trebuiseră decît cîteva secunde, cît să pronunţe Lawrence trei cuvinte, pentru a fi redusă la tăcere, pentru a uita complet ce-şi propusese. Recunoştea – voia să iasă cu el, dorea să-l revadă. Pentru prima dată în viaţă, Kate era sclava sentimentelor.

– Cine era? întrebă Aubrey, care tocmai se întorsese de la birou şi care-i luă receptorul din mînă pentru a-l pune la loc.

Ea se cufundă în canapea, încrucişîndu-şi mîinile sub cap.

– Cineva pe care l-am cunoscut recent – m-a invitat sîmbătă seara în oraş pentru a lua cina.

– Într-adevăr? Observă interesul crescut al unchiului ei. Despre cine e vorba?

– Se numeşte Lawrence Drake, l-am cunoscut weekend-ul trecut la Ewehurst, cînd eram cu bicicleta. E ofiţer, iar mama lui locuieşte într-un sat.

– Drake... Drake... Aubrey încruntă din sprîncene, gînditor. Nu pot spune că numele ăsta înseamnă ceva pentru mine, dar...ah, tată.

Ralph intrase în cameră, respirînd greoi, pentru că tocmai urcase scările dinspre grădină. Era îmbrăcat cu o pălărie panama şi un cardigan magnific, fără nici o formă, dar lung pînă aproape de glezne.

– Bună seara amîndurora. Se aşeză, oftînd uşurat, îşi dădu pălăria jos şi începu să-şi facă vînt cu ea.

– Tată, zise Aubrey, îţi aminteşti de o familie Drake,

care stătea în Ewehurst?

– Da.

Îl priviră expectativ, apoi Aubrey zise:

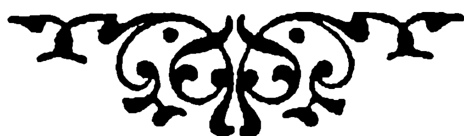
– Te întrebam pentru că Kate a fost invitată în oraş de un tînăr pe nume Drake, a cărui mamă încă mai locuieşte în zonă.

Kate zîmbi.

Ralph scotoci prin buzunare după o batistă, în care îşi suflă nasul zgomotos.

– Loelia Drake, mi-o aduc aminte, zise el. O femeie drăguţă, dar gata să facă şi să organizeze ceva.

– Presupun că era mama lui Lawrence, spuse Kate, însă fără să adauge că acum, acea femeie era în convalescenţă în fosta lor casă.

Vineri Kate ieşi în oraş să-şi cumpere o rochie. Aranjă să se întîlnească cu Dulcie la Fortnum, pentru a-i arăta ce cumpărase, dar intenţia eşuă, pentru că nu găsi nimic pe gustul ei, sau care să i se potrivească. Ajunse la concluzia că era prea slăbănoagă, prea palidă şi că nu va plăcea niciodată, nimănui.

Aflată în starea aceasta, nu se bucură deloc cînd îl văzu pe Bill Maguire stînd la masă, lîngă mătuşa ei, fumînd, ca de obicei, cu cravata legată aiurea şi cu un exemplar de la Herald în buzunar. Oare de ce nu se poate deştepta omul ăsta? era reacţia ei, în timp ce se aşeză între cei doi şi-şi sărută mătuşa pe obraz.

– Sper că nu te deranjează prezenţa mea, zise el, rînjind obraznic.

– Nu, de ce m-ar deranja? răspunse ea, cît putu de degajat, pentru a nu o supăra pe Dulcie.

– Ei bine – ia să vedem, ce ai cumpărat?

– Nimic. A fost groaznic, o pierdere completă de timp, nu am putut găsi nimic să-mi placă.

– Oh, draga mea, ce păcat! o căină Dulcie. Dacă ai fi aşteptat pînă mîine, aş fi putut veni cu tine. Mă pricep grozav să cheltuiesc banii altcuiva.

Kate ridică din umeri.

– Mîine va fi prea tîrziu.

Li se servi ceaiul.

– Aveai nevoie pentru o ocazie mai specială? întrebă Dulcie.

– Oh, mîine seară ies în oraş. Jenată de Bill, renunţă să comenteze. Mai stătu o jumătate de oră, apoi plecă. Însă, înainte de a pleca, Bill îi spuse:

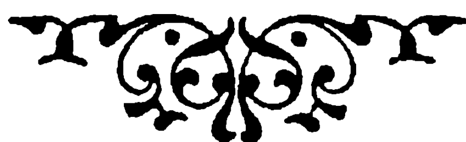
– Încă ceva, Kate! Vocea lui o opri pe loc.

– Da?

– Cel mai bine ar fi să te îmbraci cu rochia aceea pe care ai purtat-o la Berlin. Îţi venea nemaipomenit.

Nu era nimic glumeţ, sau vreun apropos, în tonul lui, dar Kate rămase confuză, tocmai pentru că remarca aceea venea de la Bill, care stătea lîngă Dulcie şi la care Dulcie se uita cu dragoste evidentă şi intensă. Ceva era în neregulă.

– Oh, aceea, mormăi ea. Cred că aşa voi face. Oricum, nu contează.

– Trebuie să-ţi spun, Kate, zise Lawrence, că arăţi absolut senzaţional. Iar rochia ta e cea mai încîntătoare pe care am văzut-o vreodată.

– Mulţumesc. De fapt e mai veche.

– Ţi se potriveşte perfect.

Stăteau în restaurantul Bilbow, servind cafeaua, iar Kate nu ţinea minte să fi fost atît de fericită vreodată. Din momentul în care Lawrence venise să o ia de acasă – privit intens de Ralph şi ascultînd cu atenţie inteligentă disertaţia lui Aubrey despre problemele industriei britanice – dăduse clar de înţeles că principala lui grijă şi dorinţă era de a-i face ei plăcere. O fermecase. Apoi îi oferise un dar care o făcuse să capituleze complet – o floare numită „floarea pasiunii", care nu numai că nu-i dăduse de gîndit lui Kate, dar îi făcuse chiar foarte mare plăcere.

– Sper că nu vă deranjează să-i ofer un mic cadou lui Kate, se adresă el lui Ralph şi lui Aubrey, dar în special primului. Ştiu că vă interesează grădinăritul şi m-am gîndit că micul meu dar va provoca plăcere dublă. Dacă doriţi, vă mai pot aduce.

– Da, mulţumim. Mai vedem noi. Ralph aproape că se bîlbîia de emoţie.

Interveni şi Aubrey.

– Gestul e foarte frumos. Şi, oricum, Kate este expertul nostru în floricultură.

Lawrence îi dăduse gata pe toţi – avea un talent nativ de a-i atrage şi a-i fermeca pe toţi cei din jurul lui.

În timpul mesei – care era tipic franţuzească, aromată, variată, bogată şi delicioasă – nu făcură nimic altceva decît să schimbe informaţii reciproce, fiecare despre sine. Nimic intim, nimic important, fiecare pictînd

un anumit fundal pe care urmau să-şi plaseze personalităţile. Lawrence povesti de tatăl lui, că a fost pilot şi că a fost doborît în ultimul an de război, pe cînd el avea doar zece ani. Şi-l amintea perfect, dar pierderea lui nu mai era decît o amintire. Îşi dorise dintotdeauna să intre în armată, aşa că se înscrisese la Sandhurst imediat după ce terminase şcoala. Acum era căpitan şi vorbea despre ceea ce făcea cu mult entuziasm, susţinînd că armata protejează mai degrabă ideea de pace decît de război.

– Şi acum... se rezemase de spătarul scaunului, privind-o atent, povesteşte-mi despre tine. Şi nu-mi spune că nu ai nimic de povestit sau că nu are de ce să mă intereseze, pentru că aceste concluzii nu le pot trage decît eu.

– Bine! Era veselă, fericită, ba chiar abia aştepta să vorbească. De unde să încep?

Mai sosi un rînd de cafea, la care Lawrence comandă şi coniac. Apoi îi spuse:

– De unde doreşti. Hai să începem cu ceea ce ştim deja, cu familia ta care a trăit odată la Chilverton House.

Kate îşi dădu seama că e o neînţelegere care nu putea continua. Aşa că îi povesti că a fost adoptată, că nu-şi cunoaşte părinţii, apoi îi dădu amănunte despre Jack şi Thea, pe care îi iubeşte foarte mult.

– Şi acum cu ce te ocupi? o întrebă el, ceva mai tîrziu.

Iar Kate îi relată totul despre Institutul Ross, despre munca ei plină de satisfacţii şi de care nu se putea lipsi.

Lawrence clătină din cap admirativ.

– Pare a fi extenuant.

– Ba deloc. Pentru mine nimic nu poate fi mai

extenuant decît să nu am ce face. Cînd am venit pentru prima dată aici, am crezut că mor de plictiseală! Vai de mine, iar o iau razna, probabil s-a plictisit de moarte, se gîndi ea, în cele din urmă. Dar apoi se uită cu atenţie la el şi observă că o asculta complet fascinat, deci continuă: Cînd m-am uitat pe fereastră, m-am simţit de parcă nu ar fi existat spaţiu, aer, lumină. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina ce voi face. Venisem cu atîtea speranţe – oh, Doamne, a fost groaznic!

– Sînt sigur. Dar totuşi ai rămas la bunicul tău. Nu ai fost tentată să te muţi?

– Da, bineînţeles că da. Tonul ei i se părea aproape comic lui Lawrence. Eram disperată! Dar nu aveam unde să mă duc, mai ales că nici nu speram la o slujbă. Şi apoi, cînd am găsit-o – peste cîteva săptămîni – mă simţeam deja mult mai bine. Şi-apoi Ralph e bătrîn, nu se simte prea bine, aşa că eu am rămas cea care se ocupă de grădină. Au fost buni cu mine şi ţin foarte mult la ei. Şi cred că le place să le fiu prin preajmă.

– Uimitor. Uimitor cu adevărat. Acum o tachina, dar asta nu o deranja cîtuşi de puţin. Luă o gură de coniac.

– Ei, asta e. În fond sînt ca un cuc într-un cuib străin. Însă Ralph ţine mult la mine, mai ales pentru că Thea a fost preferata lui.

– Îi spui Ralph? întrebă Lawrence curios, dar şi pentru a încerca să nu o mai lase să-şi pună din nou întrebări în legătură cu identitatea ei.

– Nu. Uneori îi spun bunicule. Nu prea des. Dar Joe îi spune cît pentru doi.

– Ah, da, Joe. Acum e la şcoală, recapitulă el, şi-apoi mai sînt şi ceilalţi bunici, la care ai fost weekend-ul trecut.

– Da, familia Kingsley.

– Şi mi se pare că ai pomenit ceva şi de o mătuşă – o mătuşă tînără.

– Nu e chiar atît de tînără, declară Kate emfatic, făcîndu-l pe Lawrence să zîmbească. Dar ne-am împrietenit. A fost întotdeauna oaia neagră a familiei, fiica aproape renegată, aşa că amîndouă sîntem intruse.

– Ce-a făcut?

– A fost întotdeauna foarte frumoasă şi încă mai este şi a profitat de aceste calităţi.

– Păi atunci crimele ei nu sînt chiar atît de îngrozitoare.

– Bineînţeles că nu şi mi se pare o prostie, pentru că unica persoană care suferă în afacerea asta este chiar Dulcie. E prinsă într-o capcană din care i se pare că e prea tîrziu să iasă.

– Şi este aşa?

– Nu! I-am spus – trebuie să se schimbe. Acum are pe cineva – un bărbat pe care îl iubeşte cu adevărat, dar este dependentă de un altul, o persoană îngrozitoare de care nu se poate elibera!

Deodată Kate deveni conştientă de faptul că a spus prea multe, cu glas prea tare. O cuprinse jena şi chiar se înroşi puţin.

– Am luat-o razna. Îmi pare rău.

– De ce? E cea mai fascinantă poveste pe care am auzit-o. Întinse mîna şi îi mîngîie umărul, de parcă ar fi vrut să o asigure de interesul lui continuu. Kate zîmbi. Dar despre admiratorii tăi nu mi-ai povestit nimic, îi reproşă el, în glumă.

Îl privi întrebătoare.

– Ce anume?

– Admiratorii? Iubiţii? Prietenii?

– Oh, înţeleg, zise ea, mai mult plictisită, de parcă mintea ei ar fi rămas în altă parte. Nu am aşa ceva.

– Nu te cred.

– Trebuie. E adevărat.

– Stai puţin. Se apleacă peste masă, zîmbitor, scrutător, citindu-i chipul. Ascultă versiunea mea. Deci, Kate Kingsley, te văd înconjurată de admiratori, dar majoritatea speriaţi de moarte.

– Oh, zău...! Înclină capul.

– Nu face pe modesta. Deci, majoritatea speriaţi şi numai unul, maximum doi, îşi iau inima în dinţi să-ţi facă avansuri. Dar cînd te ating – ridică mîna şi-i atinse abia simţit obrazul cu degetele – Au! şi le retrase repede de parcă s-ar fi ars. Frige. Îşi apleacă şi el capul într-o parte. Am dreptate?

– Mda, parţial, recunoscu ea. Numai că nimeni nu a încercat să mă atingă pînă acum. Şi nici nu m-a interesat. Nu-i suport pe tinerii ăştia idioţi.

– Îi dispreţuieşti pentru ceva ce este involuntar la ei – pentru tinereţea lor, pentru lipsa de experienţă, pentru lipsa de atractivitate. Nu-i cunoşti destul de bine pentru a-i dispreţui.

– Ai dreptate, îi dispreţuiesc pentru toate acestea, dar îi şi sperii. Şi dacă ar fi fost ceva de capul lor, ar fi insistat, nu? Numai că nu au fost în stare.

Lawrence începu să rîdă în hohote şi-şi acoperi pentru o clipă ochii cu palma, într-o atitudine de milă pentru bieţii băieţi.

– Săracii de ei! Zău, Kate, se pare că supraestimezi duritatea ego-ului masculin. Iar sentimentele de respingere şi persiflare sînt atît de greu de îndurat, încît e mai bine să nu rişti şi, dacă cumva se întîmplă o dată, a doua oară nu mai încearcă nimeni. De ce crezi că băieţii

îşi aleg atît de des femei de casă, chiar stupide uneori, în loc să opteze pentru cele frumoase, extraordinare, provocatoare? Pentru că sînt mai în siguranţă.

– Asta e doar o teorie.

– Dar vezi tu, continuă el, de parcă nu ar fi auzit-o, cred că faci parte din această ultimă categorie.

Se uită fix la el şi-şi dădu seama că are dreptate. Şi el era acel gen de bărbat care fără nici un fel de efort o cîştigase, iar ea – abia dacă se recunoştea – capitulase fără luptă.

– Dar cu tine cum e?

– Ce să fie?

– E timpul să-ţi pun nişte întrebări personale.

– Pune-mi.

Kate nu avea practică în arta cochetăriei. Atacă subiectul direct, fără să se gîndească la propria ei demnitate.

– Spune-mi despre admiratoarele tale, zise ea. Şi cîţi ani ai, adăugă ea, după ce se mai gîndi puţin.

– Am douăzeci şi opt de ani. Şi îmi plac femeile foarte mult – dintotdeauna mi-au plăcut.

Kate nu era deloc dezarmată.

– Da, dar ele te plac?

Rîsul lui era homeric, în hohote, din suflet, plin de încîntare, iar oamenii de la celelalte mese se uitară la el zîmbind.

– Îhmmm... îşi recompuse figura serioasă. Hai să spunem că pînă acum nu am întîmpinat o rezistenţă atît de mare, care să se lase cu vărsare de sînge.

– Înţeleg.

– Plus că am experienţa necesară cît să recunosc o persoană deosebită şi să insist asupra ei.

– Sînt sigură. Se uită în pahar, evitîndu-i privirea.

– Kate? Întinse mîna şi se ridică. Vrei să dansezi?

– Da. Mulţumesc.

Muzica era lină şi dulce, un foxtrot cîntat de un pian şi un saxofon.

Spre încîntarea ei, el dansa extraordinar de bine, aşa că paşii li se coordonau fără efort. Kate era o dansatoare înnăscută şi se potriveau de minune.

Sentimentul era atît de pur şi de încîntător, încît vocea lui care-i şoptea la ureche aproape că o luă prin surprindere:

– Eşti o dansatoare minunată, Kate, ceea ce sînt convins că ştii deja – sau nici asta nu ţi s-a spus? Apoi o strînse în braţe.

Aşa că tot ceea ce a urmat a fost precum o reacţie la faptul că i s-a turnat o găleată cu apă rece în cap, în timp ce avea un vis voluptos – îl zărise pe Bill Maguire.

Intrase în restaurant, cu un grup format din doi bărbaţi şi trei femei – probabil nişte prieteni sau colegi, pentru că erau foarte degajaţi unii cu ceilalţi şi vociferau veseli. Părea de asemenea că sînt clienţi obişnuiţi ai localului Bilbow.

Se aşezaseră la o masă, iar Bill turna vinul şi spunea, probabil, o anecdotă foarte amuzantă, cu un braţ pe după umărul uneia dintre femei.

Kate se simţi imediat izbită de o realitate de necontestat, instinctivă: „Nu o iubeşte pe Dulcie".

Îi stricase seara. Nu avea nici un chef să fie în aceeaşi încăpere cu Bill Maguire, nu acum. Închise ochii o secundă şi-şi rezemă obrazul de umărul lui Lawrence, pentru a încerca să-şi revină la starea iniţială, dar era imposibil.

O simţi şi o îndepărtă puţin de el, pentru a-i privi chipul.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu chiar.

– Vrei să spui că oricum nu aş înţelege.

Rămaseră nemişcaţi, în timp ce celelalte perechi se învîrteau în jurul lor, lovindu-i şi împingîndu-i. O privi în ochi. Probabil că ar fi înţeles-o, dar spusese oricum prea mult pentru o singură seară.

Îi zîmbi, scuzîndu-se.

– Îmi pare rău, e o poveste lungă.

– Mai luăm un coniac şi continuăm examinarea?

– Aş prefera să plec, dacă nu te deranjează.

– Bineînţeles.

Lawrence părea a fi extrem de sensibil, pentru că îi intui starea. Nu o tachină, nu comentă.

– Mă duc să-ţi aduc haina.

Simţea privirea surprinsă a lui Bill. Cînd trecu pe lîngă el, deşi se făcuse că nu-l vede, îi auzi vocea:

– Observ că mi-ai ascultat sfatul în privinţa rochiei.

Se făcu din nou că nu-l aude. Ieşi afară şi imediat sosi şi Lawrence, care îi puse haina pe umeri.

– Te simţi mai bine? Hei, ce e cu tine? De ce eşti atît de agitată?

Însă, delicat, abandonă întrebările şi merseră pe jos pînă la ea acasă.

– Se poate să te mai văd? întrebă el.

– Nu ştiu.

– Poate că ar trebui să-mi reformulez întrebarea: Îmi permiţi să te revăd? Să spunem, weekend-ul următor?

– Dacă vrei... zise ea, gînditoare.

Nu-i răspunse şi după un timp se întoarse cu faţa la el, de parcă ar fi revenit cu picioarele pe pămînt. Numai că el continuă:

– Aş vrea, altfel nu te-aş întreba. Dar tu?

Se simţea de parcă ar fi fost făcută din lemn, nu-i putea răspunde. Generozitatea lui o făcu să se simtă brutală.

– Va trebui să văd cînd am timp, spuse ea.

– Bine. Atunci verifică-ţi programul şi te mai sun în timpul săptămînii.

Kate îşi reveni brusc, calmîndu-se.

– Îmi pare rău, Lawrence, spuse ea, din suflet. M-am purtat foarte urît.

– Nici o problemă. Nu o contrazise.

– Voi încerca să-ţi explic, dar acum ar fi prea complicat şi prostesc.

– Nu trebuie să-mi explici. Atît timp cît te voi mai putea vedea...

– Da, mi-ar face mare plăcere. Te rog, sună-mă!

– O voi face oricum. Pielea de pe obrazul meu e cam groasă.

– Şi îţi mulţumesc pentru această seară.

– Bine, Kate. Noapte bună. Avusese tendinţa de a o săruta, dar se abţinuse.

Apoi plecă, prea repede, dispărînd în întuneric.

Inevitabil, precum era venirea toamnei, Kate se îndrăgosti de Lawrence Drake. Totul în jurul lor conspira în a le face clipele petrecute împreună mai frumoase. Kate, ocupată cu slujba ei şi cu Lawrence, abia dacă se mai întîlnea cu Dulcie, dar cînd o revăzu, o găsi veselă şi bine dispusă. Cu o zi înainte i-l prezentase pe Lawrence, care îi plăcuse foarte mult mătuşii ei.

Apoi Kate îl strecură pe Lawrence în scrisorile către Thea, fără nici o explicaţie – am fost acolo, m-a dus dincolo. Thea era fericită că în sfîrşit avea pe cineva cu care să se distreze şi că o merita din plin.

Pe data de 3 noiembrie, Lawrence şi Kate participară la o nuntă. Se căsătorea cel mai bun prieten al lui Lawrence, Josh Maloney, cu Beth Warrington-Taylor. Însă vremea a fost îngrozitoare. Au degerat cu toţii în biserică, îmbrăcaţi subţire, femeile cu rochii elegante. Singura femeie radioasă era mireasa, însă cele patru domnişoare de onoare erau crispate şi strîngeau din dinţi, pentru că altfel ar fi clănţănit zgomotos.

Lawrence era cavalerul de onoare al lui Josh.

Pentru Kate situaţia ar fi fost de obicei delicată, pentru că la asemenea reuniuni şi petreceri întotdeauna se simţea pe dinafară, dar acum, pur şi simplu, nu i s-a permis. Se distră pentru prima dată în viaţa ei, tachinînd şi flirtînd într-o atmosferă generală de afecţiune fraternă, generată de Lawrence şi prietenii lui. O acceptaseră complet şi o plăcuseră la fel de mult.

Cu puţin timp înainte ca noii căsătoriţi să urce sus să se schimbe, Beth veni la Kate. După o asemenea zi, Kate era pregătită să concluzioneze că noua doamnă Maloney era cea mai drăguţă fată pe care o văzuse vreodată, apetisantă ca o piersică, o apariţie precum a o eroină a lui Thomas Hardy – păr lung şi des, rochie de dantelă şi gardenii în păr.

– Bună, pot să-mi odihnesc puţin picioarele lîngă tine?

– Cu mare plăcere. Mai ales după ce ai făcut un asemenea turneu printre rude şi prieteni.

– Sînt oameni drăguţi cu toţii, zise Beth, aşa că mi-a făcut plăcere. Îşi împinse căţelul ce se gudura pe lîngă

ea, cu vîrful pantofului de satin. E dezgustător, face în asemenea hal, încît ai spune că nu a fost hrănit niciodată. Unde e Lawrence?

– S-a dus să vă pregătească maşina.

– Oh, Dumnezeule, ar fi trebuit să fiu deja schimbată. Ştii... cuprinse umărul lui Kate în palmă, într-un gest impulsiv ...simt că te cunosc dintotdeauna. Te superi că ţi-am spus asta?.

– Deloc. Kate nu era prea sigură.

– E îndrăgostit de tine, sper că-ţi dai seama.

– Zău? Kate nu era prea surprinsă. De unde ştii?

– Oh, ştiu că am dreptate. Parţial pentru că, mai demult, am fost îndrăgostită de el. Aproape fiecare fată care îl cunoaşte pe Lawrence se îndrăgosteşte de el, mai mult sau mai puţin. Şi nici măcar nu se străduieşte. Kate clătină afirmativ din cap. Este unul dintre acei oameni buni, care nu fac nici un efort, în adevăratul sens al cuvîntului. Niciodată nu promite ceva dacă nu se poate ţine de cuvînt, sau nu spune ceva ce nu gîndeşte. Şi din ziua în care ai apărut nu a încetat să vorbească despre tine. Habar n-ai cît eram de curioşi cu toţii şi, hei, aproape că azi ai fost vedeta în locul meu.

– Îmi pare rău... habar n-am avut. Aiurită datorită informaţiilor date de Beth, Kate îl hrăni pe Jester cu ultimele rămăşiţe din prăjitura ei. Nu mi-a spus nimic.

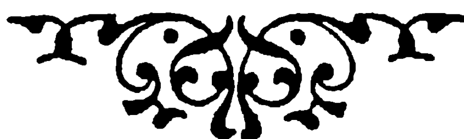
Beth se ridică.

– Trebuie să plec. Şi asta s-a întîmplat pentru că el încă mai are noţiunile acelea demodate de integritate şi onoare, ai grijă! Kate o privi cu ochii mari, iar Beth chicoti, de parcă ar fi fost conştientă că a fost prea serioasă. Îşi desfăcu din păr una dintre cele două gardenii şi i-o dădu lui Kate. Uite – asta în cazul în care nu vei putea prinde buchetul... Apoi plecă, iar Kate rămase

privind floarea minunată, cu petale albe, voluptoase, pline de promisiuni.

Şi-o puse la butonieră şi, cînd se întoarse, văzu afară chipul lui Lawrence, care îi zîmbea, cu gulerul ridicat, cu părul ud lipit de faţă.

Începu să rîdă şi-i făcu cu semn mîna.

– Am putea merge la *Hart & Trumpet.*

– Unde e asta?

– Aproape. Douăzeci de minute cu maşina.

– Dar e bine să...

– Este un loc foarte discret.

– Atunci hai să mergem, Lawrence. Hai să *Mergem!*

– Deci nu ai nici o obiecţie faţă de un loc atît de puţin romantic?

– Nu avem de gînd să fim romantici.

– Da. Aşa este.

– Să nu crezi că mi-am făcut un obicei din asta. Ba chiar pot spune că nu am făcut-o niciodată.

– Sînt flatat. Hai, vino.

Fusese mai simplu decît atît. După plecare lui John şi a lui Beth, cînd stăteau cu toţii în hol, făcîndu-le cu mîna, ea se întorsese către el, îi luă capul în palme şi îl sărută cu toată dorinţa şi dragostea despre care pînă atunci nu scosese nici un cuvînt.

– Lawrence... n-am putea pleca? Undeva... în luna de miere.

Şi atunci îşi dădu seama că ce-i spusese Beth era adevărat. O luase de mînă, trăgînd-o după el în salonul

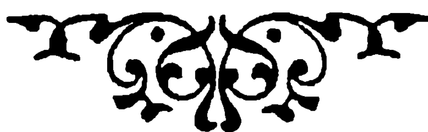
plin de cadouri de nuntă şi închizînd uşa. Mult timp după aceea, mai ales în momentele negre în care se ura pe sine, urma să-şi amintească geamătul pe care îl scosese înainte de a o lua în braţe. Nu era ceva romantic, era un geamăt de iubire, de dorinţă şi triumf. Niciodată Kate nu bănuise că ar putea exista sentimente atît de puternice, de arzătoare.

– Te rog... spunea ea, cu buzele lipite de ale lui. Te rog, oh, te rog... Trupul ei era acela care se ruga să i se ofere, ceva ce nu-şi putea măcar imagina.

– Unde e Lawrence, se auzi un glas de afară, apoi o întreagă hărmălaie, care aproape că astupă şoapta lui.

– Daaa!

Apoi aranjară totul în cîteva cuvinte. Căzură de acord să mai rămînă o oră, după care să plece în mod decent, fără să se atingă, aşteptînd nerăbdători. Ajutară la curăţenie, mai băură ceva, felicitară părinţii şi apoi îşi luară la revedere de la toată lumea, spunînd că se vor duce la un local să ia o cină liniştită. Şi, în cele din urmă, plecară.

Se dezbrăcară, mai degrabă repede decît senzual – pantalonii lui groşi, strîmţi, de uniformă, fuseseră una dintre cele mai mari surse de frustrare – şi apoi căzură, îmbrăţişaţi, pe pat. Camera era neîncălzită, iar cearceafurile erau apretate şi reci. Contrastul adăugă noi fiori primei lor îmbrăţişări, care aproape că-i tăie respiraţia lui Kate – cearceafurile reci, părul lui moale pe pieptul ei, buzele pe petalele roz ale sînilor, pielea lui mătăsoasă.

Cu pasiunea stăpînită a unui amant expert, o ridica, apoi o lăsa, gustînd-o pentru propria lui plăcere, apoi iar şi iar, pînă cînd o înnebuni. Şi cînd în cele din urmă o pătrunse, a urmat un moment de şoc, o senzaţie infimă de disconfort, pe care ea o savură cu plăcere masochistă. Îi şopti:

– Te iubesc.

Lawrence nu mai reuşi să se abţină şi explodă în ea, apoi căzu pe trupul ei, transpirat, agăţîndu-se cu mîinile de umerii ei, de parcă ar fi fost pe moarte. Şi în acel moment, înainte de a ieşi din trupul ei, Kate atinse punctul culminant şi se cutremură toată de forţa plăcerii ce o copleşi.

Abia după cîteva momente bune reuşi să-l îmbrăţişeze cu tandreţe, mîngîindu-l, sărutîndu-l pe faţă şi pe gît, şoptindu-şi încîntarea, cuibărîndu-se şi ghemuindu-se lîngă el. Găsi timp să observe trupul lui suplu şi bine făcut, pe care nu l-ar fi ghicit sub uniforma groasă. Deşi Kate fusese de mică înconjurată de trupuri negre, aproape goale, nu s-ar fi gîndit că un trup alb poate fi atît de voluptuos. Evitînd degetele ei curioase şi cercetătoare, Lawrence întinse mîna după bluza ei.

– Vino încoace... şi scoase gardenia de la butonieră, punîndu-i-o după urechea dreaptă. Apoi îi ciufuli părul şi se dădu înapoi pentru a o vedea mai bine.

– Cum arăt? îl întrebă ea. Era pentru prima dată în viaţa ei cînd nu numai că era conştientă de cum arăta, dar şi de efectul înfăţişării ei.

– Minunat. Îngrozitor de minunat.

– De ce îngrozitor, nu-ţi place?

– Ba da. La nebunie. De aceea mă sperii.

– Nu! Se întinse spre el, regretînd că se jucase cu sentimentele lui. Ai fost atît de minunat. Se ghemui în

braţele lui, acoperindu-i chipul cu sărutări, încleştîndu-şi degetele în părul lui. O luă de mijloc şi o aşeză deasupra, strîngînd-o atît de tare încît nu mai putea respira.

Plouă toată noaptea. Kate ar fi vrut să nu se mai facă dimineaţă. Făcură dragoste încontinuu, dar apoi, lumina în cameră deveni gri – încă mai ploua, dar acum mai liniştit. Vremea le reflecta starea.

– Vrei micul dejun? întrebă el.

– Da! Se întinse ca o pisică, apoi veni lîngă el. Lawrence o invadă din nou.

– Doamne, eşti insaţiabil.

– Te deranjează?

– Deloc. O sărută pe sprîncene, pe obraji, pe buze.

– Te iubesc, Kate. Acum trebuie să plecăm. Să nu uit să-i sun pe părinţii lui Beth, după care avem un drum lung de făcut pînă în Kent.

Se ridică şi începu să se îmbrace.

– Vin, zise ea, sînt gata imediat.

Cînd ajunseră la părinţii lui Beth, Kate rămase extrem de mirată că schimbarea extraordinară ce se petrecuse în ea nu era vizibilă, că nu era scrisă cu litere de foc pe fruntea ei.

Majoritatea timpului şi-l petrecu observîndu-l pe Lawrence... mişcarea mîinilor lui, felul în care discuta, zîmbetul, şi rămăsese uimită de felul în care reuşise să treacă de la starea de îndrăgostit, la cea de bărbat sociabil, agreabil.

Discuţiile se învîrtiră în jurul serviciului lui Lawrence

şi războiului cu Germania. Ideea de război o copleşi pe Kate şi o simţea deasupra, în aer, ca pe un nor amenintător şi cînd se întoarseră în maşină, îl strînse în braţe cu disperare pe Lawrence.

– Kate? Ce s-a întîmplat? Draga mea... O sărută. Spune-mi.

– Nu va fi război, nu-i aşa?

El ezită. Cîteva clipe, dar ea îl simţi.

– Nu aş putea spune.

– Dumnezeule. Vrei să spui că va fi?

– Vreau să spun că este probabil, dar se poate evita.

Era nervoasă, furia o copleşise, se dădu mai încolo de lîngă el, cu pumniii strînşi în poală.

– Nu vorbi aşa. Nu vreau să te aud vorbind aşa!

– Dar m-ai întrebat, îi reaminti el cu blîndeţe. Şi sînt cît pot fi de sincer.

– Dar o spui de parcă nu te interesează dacă va fi sau nu război, de parcă ar trebui ca noi să acceptăm ideea cu politeţe şi fără să ne plîngem.

Porni motorul.

– Mă interesează, Kate. Nici un om întreg la cap nu vrea război, sau cel puţin acesta e punctul meu de vedere. Dar dacă se întîmplă, nu voi avea ce face, va trebui să accept ideea şi nu numai eu, ci noi toţi.

– Înţeleg. Şi nu voi mai deschide discuţia, spuse ea.

– Foarte bine. Simţi că o priveşte, dar rămase uitîndu-se înainte, luptîndu-se cu sine.

Următoarea zi şi noapte o petrecură cu doamna Loelia Drake în căsuţa de la marginea localităţii Ewe-hurst, ceea ce a fost plăcut pentru Kate, numai de n-ar fi fost acea tensiune sexuală aproape insuportabilă. După momentul acela de panică din maşină, ar fi vrut mai mult decît orice să facă dragoste cu Lawrence, să-şi şteargă gîndurile negre prin contactul fizic, pentru a exprima cu trupul ceea ce nu putea rosti – nevoia, dorinţa, teama. Dar, într-un decor atît de domestic, o asemenea soluţie ar fi fost de negîndit.

Îi povesti mamei lui Lawrence despre slujba ei, despre rudele ei, despre Kenya. Doamnei Drake i se povestise despre Kate şi era încîntată de fată.

Apoi au fost la tîrgul ce se organiza anual în localitatea vecină, pentru a vedea focurile de artificii.

Decorul era splendid, culorile artificiilor la fel, nuanţe de curcubeu, pline de viaţă.

Kate se cutremură. Lîngă ea stătea Lawrence, strîngînd-o în braţe, îmbrăcat în uniformă, pentru că în seara aceea trebuia să se întoarcă. Chipul lui, umbrit de cozorocul caschetei, era intens luminată. Lui Kate i se făcu dintr-o dată teamă. În loc de artificii auzea explozii, bombe, răpăit de mitraliere, vedea clădiri arzînd, gemete şi strigăte de moarte. Era paralizată de această frică bruscă. Nu putea comunica cu Lawrence, care stătea nemişcat în uniforma lui, ca un simbol tăcut, fantastic. Devenise deodată conştientă de puterea destinului.

Încă se mai uita la Lawrence şi probabil că îi simţise privirea intensă, pentru că se întoarse cu faţa la ea. Era cît pe ce să spună ceva, dar ea i-o luă înainte.

– Te iubesc, spuse Kate. Te iubesc atît de mult.

– Şi eu te iubesc, răspunse el, simplu. Te căsătoreşti

cu mine?

Întrebarea lui părea a fi ecoul sentimentelor ei de predestinare, de parcă răspunsul ar fi fost deja scris pe aripi de vînt.

– Mi-e teamă, spuse ea.

O luă în braţe şi o strînse, de parcă ar fi ţinut o pasăre captivă, blocîndu-i aripile.

– Acestea nu sînt cuvintele tale, Kate. Nu ţi se potrivesc. Mărită-te cu mine.

– Mi-e teamă pentru noi toţi! Îl privi disperată în ochi, încercînd să-l facă să înţeleagă complexitatea temerilor ei. Nu ştiu, locul ăsta, focurile de artificii... va fi război... nu putem face nimic...

– Vom fi bine, Kate, tu şi cu mine.

– Şi mi-e teamă de mine! Nu ştiu cine sînt, sau ce aş putea face. Te iubesc, dar nu pot... Rămase fără cuvinte, panica ameninţînd s-o consume. Dar braţele lui Lawrence încă o mai strîngeau, oferindu-i siguranţă.

– Ştiu cine eşti, spuse el. Eşti femeia pe care o iubesc. Nu-ţi fie teamă, Kate, mie nu-mi este. Permite-ţi fericirea şi îţi promit că o vei avea.

– Oh...! Gemu, aplecîndu-şi capul pe pieptul lui şi strîngînd pumnii. Promisiunea e prea mare, prea greu de ţinut!

– Fără îndoială.

– Te iubesc, te iubesc!

– Ştiu... Îi ciufuli părul. Mărită-te cu mine.

În acel moment îşi aminti de cuvintele lui Dulcie, care îl caracterizase astfel: „...Un om cinstit, natura lui este aşa... ce responsabilitate să fii cu un asemenea bărbat..." Era între ciocan şi nicovală.

– Nu ştiu, nu pot – aici vorbim despre viitor, despre

ce ne va aştepta... sînt prea nesigură şi nu pot fi o povară pentru tine.

– Dar eu te-am cerut.

– Însă mie îmi trebuie timp!

O luă pe după umeri şi o luă de lîngă artificii.

– Vino cu mine.

Nimeni nu o putea ajuta, afară de ea însăşi. Ajunseră în faţa unei biserici, intrară şi înaintară pînă la altar.

– Îmi place aici, spuse Lawrence. Cînd te vei hotărî să te căsătoreşti cu mine, va trebui să o facem în biserică.

– De ce? Pentru mine nu contează.

– Pentru mine, da.

– Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt...

– În timp, te vei hotărî.

– Nu sînt religioasă. Vorbi tare, încercînd să se apere, înfigîndu-şi mîinile cît putea de adînc în buzunare.

Lawrence îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Ştiu. Şi nici eu nu sînt, sub nici o formă. Întotdeauna am crezut că dacă faci un moment memorabil, cu atît el va dura mai mult.

Ieşiră din biserică şi ajunseră în faţa porţii.

Lawrence o închise în urma lor şi apoi îşi puse cascheta pe cap. Ea îl luă pe după gît şi îl sărută înfometată, iar el o înfăşură cu pardesiul, astfel încît păreau o singură persoană, o statuie ce respira, animată de dragoste.

10

Următorul eveniment la care Kate şi Lawrence au participat împreună s-a petrecut la capela şcolii lui Joe, Hartfield Hoase, cînd se cîntau colindele dinaintea vacanţei de Crăciun.

Reprezentau familia, pentru că Ralph era prea slăbit ca să vină, iar familia Kingsley suferea pînă la ultimul membru de gripă. Aubrey rămăsese cu tatăl lui. Era duminică, 6 decembrie şi mai erau doar nouă zile pînă la sfîrşitul trimestrului, aşa că băieţilor nu li se mai dăduse drumul acasă, dar li se servise, atît lor cît şi vizitatorilor, ceai şi prăjituri, în holul mare al şcolii. După ce terminară de mîncat, au fost cu toţii invitaţi la un tur al şcolii şi apoi vizitatorii plecară.

– Doamne, se văită Kate pe drum, cît de pompos se poartă Joe acum! E îngrozitor.

– Draga mea, îşi va reveni. Aşteaptă să vină vacanţa, va sosi acasă şi vei vedea că în cîteva zile o să se dea pe brazdă. Numai că va trebui să ai răbdare cu el.

– Sper să ai dreptate.

Urmară cîteva momente de tăcere. Apoi Lawrence spuse:

– L-aş lua la mine de Crăciun, dar nu ştiu cît timp voi fi aici.

– Poftim? Nu auzise bine, sau nu-i venea să creadă ce auzise.

– Sîntem concentraţi şi cred că va dura pînă după Crăciun.

– Vrei să spui, în afara ţării? Îi era teamă să nu pară obtuză, dar nu se putea acomoda cu ideea absenţei lui. În cîteva săptămîni devenise parte din viaţa ei şi perspectiva singurătăţii i se părea condamnare la moarte.

– Da, în afara ţării. Luă mîna dreaptă de pe volan şi-i cuprinse palmele pe care Kate şi le strînsese pumn în poală.

– Unde?

– În Orientul Mijlociu, cred. Evreii din Germania pleacă în flux continuu către Palestina şi se pare că într-acolo ne îndreptăm.

– Dar e la jumătatea drumului către Kenya! Ironia sorţii o înfuria.

– Cred că aşa este.

– Dar-ar să dea în armată! De ce trebuie să vă jucaţi de-a soldaţii şi să vă plimbaţi prin lume, cînd nici măcar nu e război!

Spre surprinderea ei, Lawrence opri maşina. Cînd se întoarse către ea, deşi era întuneric în maşină, simţea că este mai serios ca niciodată.

– Nu fi prostuţă, Kate. Nu este vorba decît de o slujbă ca toate celelalte. Şi în ceea ce priveşte războiul, s-ar putea să fie mai devreme dect îţi poţi imagina.

– Nu mai vorbi cu mine precum cu un copil! Ţipa, era furioasă pe el, pe tot ce-i înconjura.

– Sînt soldat profesionist şi dacă e război mi se va

cere să fac ce am fost învăţat. Nu mă bucură, dar nici nu înseamnă că voi da înapoi. Oricum, nu despre asta discutam. Problema este că voi fi plecat probabil pînă la sfîrşitul lunii. Porni motorul. Asta am avut de spus.

– Iar eu ce trebuie să fac, să stau aici şi să mă gîndesc că vei veni şi înapoi, poate?

El clătină din cap şi cînd vorbi, îşi dădea seama după tonul lui că zîmbea.

– Ai putea dacă ai încerca, Kate.

– Şi nu mai rîde la mine!

– Nu rîdeam. Însă te porţi de parcă aş fi bucuros că mă despart de tine. Eşti o femeie cam egoistă.

– Şi tu eşti un nenorocit.

– Voi fi unul foarte singur.

– Termină! Ştia că întrecuse măsura, împingînd limitele la maximum şi bombănind pentru a-şi ascunde amărăciunea. Vorbeşti de parcă ar fi foarte simplu, de parcă toată lumea ar trebui să facă ce faci tu, toţi te adoră, vai, Lawrence, ce băiat bun. Ei bine, mi s-a aplecat de atîta amabilitate, mi s-a aplecat de tot! M-am săturat!

Opri din nou maşina, de data asta violent.

– E mai bine? Şi-acum ce vrei, să auzi dacă m-am săturat şi eu? Ei află că m-am săturat să tot aud că eşti înfiată, că eşti o îndepărtată, că nimeni nu te înţelege. Eu te înţeleg, Kate, şi mai bine ai încerca să înveţi să te obişnuieşti cu asta. Hai... Se întinse peste ea şi-i deschise uşa. Dacă nu te poţi obişnui cu gîndul că poţi fi iubită de un nenorocit ca mine, care te consideră un copil, atunci dă-te jos.

Kate coborî din maşină fără nici un comentariu, trînti uşa şi plecă.

Era atît de furioasă, încît nici nu-şi dăduse seama de cît e de frig. Mergea repede, alimentată de acea furie care o sufoca.

Merse un timp, pînă cînd începu să se calmeze şi să-şi dea seama în ce situaţie se află.

Îngheţată, tremurînd, îi trecuse furia, care acum fusese înlocuită de umilinţă, dar continua să meargă. Se gîndise să se întoarcă la şcoală, dar gîndul de a se prezenta la intrarea principală de la Hartfield House, singură şi degerată, era mai mult decît ar fi putut îndura. Şi, curios, simţea admiraţie pentru Lawrence, pentru că îi dăduse o asemenea lecţie. Dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama, cînd văzu *Morris*-ul parcat în dreptul unui indicator ce era mai în faţă, că nu se aşteptase nici o clipă s-o abandoneze.

Probabil că se uita în oglindă, pentru că, înainte de a ajunge în dreptul maşinii, se deschise portiera şi Lawrence coborî din maşină. La început merse încet către ea, apoi alergă şi o luă în braţe. Nu mai aveau ce să-şi spună. Mîinile lui erau flămînde, o făceau să se simtă subţire, fără răsuflare, îi transformau trupul în lavă fierbinte, îmblînzind-o şi înflorind-o.

– Oh, Kate, spuse el, niciodată nu trebuie să accepţi ceea ce nu vrei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii de partea mea! Sînt legat de tine pentru totdeauna, Kate, şi va trebui să te obişnuieşti cu asta!

Ajunseră la Mapleton Road pe la nouă şi, tocmai cînd coborau din maşină, Aubrey deschise uşa de la intrare şi rămase în prag, aşteptîndu-i. Părea răscolit şi obosit, iar Kate se simţi cuprinsă de un val de afecţiune faţă de el.

– Hei, voi de acolo, bună seara. Lawrence, intri puţin, sau te grăbeşti?

– Mulţumesc, Aubrey, dar numai cîteva minute.

Intrară, iar Aubrey le turnă cîte un whisky. Kate refuză.

– Cum a fost?

– Perfect, afară de faptul că Joe pare cam înţepat.

– Adică? întrebă Aubrey.

– Exagerează, zise Lawrence. Pur şi simplu e pe picioarele lui acum, asta e tot. Joe al dumneavoastră e băiat foarte bun, nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

– Bine, bine, zise Aubrey, parcă ceva mai uşurat. Kate se hotărî să nu mai scoată nici un cuvînt şi să lase lucrurile cum sînt.

– Ce mai face domnul Tennant? întrebă Lawrence.

– Mi-e teamă că nu prea bine. Ar fi vrut să fie aici să vă întîmpine, dar a adormit. Aubrey oftă. Noroc că, continuă el, arătînd către un ziar de pe masă, afacerea regelui cu femeia aceea americană l-a mai înveselit.

Lawrence luă ziarul şi citi prima pagină.

– Atunci înseamnă că nu mai e decît o problemă de timp.

– De zile, aş spune eu.

Kate se ridică.

– Mă duc să-l văd.

– Doarme.

– Dacă doarme, revin.

Cînd reveni, Lawrence era pe hol.

– Cum se simte? întrebă el.

– Nu prea bine. Probabil că ar trebui să-mi iau liber de la institut, să rămîn cu el, să-l îngrijesc.

– Ce să faci?

– Să-l îngrijesc... Deşi nu se vedea în postura asta, chiar dinainte ca el să înceapă să rîdă.

– Kate, fii serioasă, n-o să-i faci decît rău. Îi ajunge

dacă îi ţii companie din cînd în cînd. Însăşi prezenţa ta e o terapie. O sărută. Pentru noi toţi.

Aubrey veni în hol.

– Pleci?

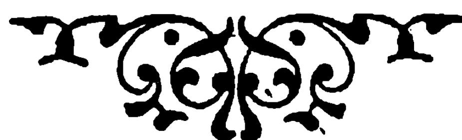
– Da, trebuie.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile, iar Kate îl conduse.

– Dacă vremea e bună în weekend, ar fi bine să vii din nou în Kent, zise el. Mamei i-ar face plăcere să te revadă.

Kate ştia că Lawrence aranja decorul de rămas-bun.

– Mai vedem noi, zise ea.

Bill nu ajunsese demult acasă, cînd auzi soneria. Nu avea idee cine ar fi putut fi. Îşi petrecuse întreaga după-amiază la Herald, apoi se întîlnise la un restaurant cu Trevor Parrish şi Les Smedley, amuzîndu-se de ultimul, care se îmbătase lugubru, pentru că, acesta era unicul moment din an, spunea el, cînd îşi amintea de ex-soţia lui, ce fugise cu un jocheu. Atmosfera fusese destinsă, aşa că revenise foarte bine dispus acasă.

Era de asemenea îngrijorat din cauza lui Dulcie. Era o femeie de lume şi nu se putea duce peste ea, să-i spargă uşa şi să o ia pe sus cu forţa, dacă nu voia altfel, iar ultima lui vizită nu făcuse decît să înrăutăţească lucrurile. Îi lipsea compania ei încîntătoare şi amuzantă, iar în seara aceea şi-ar fi dorit mai mult decît oricînd să o simtă încolăcită pe după trupul lui, fină, parfumată, zîmbitoare, aurie şi spumoasă ca un pahar

de şampanie, înveselindu-i viaţa.

Aşa că atunci cînd răspunse la uşă şi o văzu în prag, nu putu face altceva decît să deschidă larg braţele şi să o întîmpine bucuros. Era încărcată de parcă ar fi plecat în străinătate.

– Ce e cu toate astea? Ce Dumnezeu faci? Îi luă din mîini valiza, lampa, coşul pisicii şi o ajută să-şi dea haina jos. Părea o eroină, îmbrăcată cu rochia neagră, palidă, cu ochii strălucind de emoţie.

– Am făcut-o, zise ea. Am plecat.

Nu-i venea să creadă.

– Poftim?

Ea începu să rîdă, cu lacrimi în ochi.

– L-am părăsit, mi-am făcut valiza, l-am luat pe Fondant şi am plecat. Rex avea o avèntură cu Una Roth-Vesey, l-am prins asupra faptului cînd eram la ei în vizită, aşa că a fost simplu...

Rîsul se preschimbă în lacrimi şi căzu în braţele lui, tremurînd de oboseală. Încet, o duse în salon şi o aşeză pe scaunul de lîngă şemineu.

– Nu ai de ce să plîngi. Ceea ce ai făcut este absolut splendid.

Îl privi cu ochi mari.

– Dar iată-mă aici, dîndu-ţi viaţa peste cap, fără să fiu bună de nimic, fără bani. Te rog, lasă-mă să stau aici un timp, pînă cînd...

– Draga mea, draga mea Dulcie. O cuprinse în braţe. Poţi să rămîi cît vrei. În viaţa mea nu am fost atît de încîntat să văd pe cineva. Era adevărul.

– Zău? Nu flirta. Iar el nu o văzuse niciodată atît de lipsită de încredere în sine.

– Sincer.

– Oh, Bill! Începu să-i sărute chipul, buzele, năval-

nic, plină de pasiune. Te vreau atît de mult, încît aş putea muri.

Vocea lui Sir John Reith anunţă:

– Aici castelul Windsor şi vorbeşte alteţa sa regală, prinţul Edward.

Imediat se auzi cealaltă voce, familiară şi stranie.

– În sfîrşit mi se oferă posibilitatea de a rosti cîteva cuvinte personale în felul meu. Pînă acum nu ar fi fost constituţional din partea mea să vorbesc în acest fel. Cu cîteva ore în urmă am renunţat la ultimele îndatoriri de Rege şi Împărat, fiind succedat de fratele meu, Ducele de York. Am făcut-o din toată inima...

Dulcie simţi că-i dau lacrimile. Era în braţele lui Bill şi-l mîngîia pe Fondant cu o mînă. În cealaltă cameră se auzea Celine, care tuşea şi pufnea semnificativ; încă nu se obişnuise cu noua situaţie.

–„...trebuie să mă credeţi cînd vă spun că mi s-a părut imposibil să duc în continuare greaua povară a responsabilităţilor pe care le am şi a îndatoririlor de rege, fără ajutorul şi sprijinul femeii pe care o iubesc...

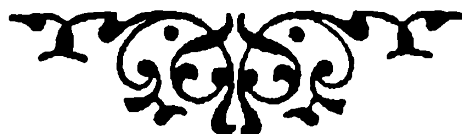
Dulcie îşi lipi obrazul de al lui Bill.

– Minunat, murmură ea. Îl admir pentru că a spus asta.

Bill privea flăcările din şemineu. Dulcie abia daă ieşi-se de două zile. Era îmbrăcată tot cu rochia neagră cu care venise. Pregătise cina şi părea fericită.

– Deci nimic nu are valoare fără iubire, zise el.

– Oh, da! Îl sărută din nou. Aşa este. O ştiu.

– Şi doresc să se ştie că decizia pe care am luat-o a fost numai şi numai a mea. A trebuit să hotărăsc singur... a trebuit să o fac şi poate că a fost cea mai serioasă decizie din viaţa mea, însă sînt convins că aşa este cel mai bine pentru toată lumea. Fratele meu are cele mai bune calităţi şi va fi mai mult decît capabil să-mi ţină locul, fără a marca negativ viaţa sau progresul imperiului.

Şi acum, noi toţi, avem un nou rege. Îi doresc, atît lui, cît şi dumneavoastră, poporul lui, din toată inima, fericire şi prosperitate. Dumnezeu să vă aibă în pază. Trăiască regele.

Kate se uită la Lawrence şi văzu că era mişcat. Ochii îi străluceau şi, fără să se uite la ea, îi luă mîna şi i-o strînse.

Ralph începu să bombăne la adresa fostului rege, iar Aubrey încercă să-l calmeze.

– Tată, nu fi atît de dur cu el. Părerea mea este că a făcut foarte bine.

– Da, bineînţeles, bineînţeles! Totuşi este un laş.

– Bunicule, a abdicat! Răbdarea lui Kate era greu pusă la încercare. Iar asta nu e o laşitate.

– Motivele sînt de laşitate, rectifică Ralph.

– Părerea mea este că lui nu i s-au părut aşa, zise Lawrence calm. Cred că, dacă situaţia ar fi fost alta, ar fi fost un rege minunat.

– Rege de club de noapte, spuse Ralph.

– Întotdeauna a fost un ambasador bun, insistă Lawrence. Nu ar trebui să subestimaţi puterea popularităţii

lui. În fond, un rege nu are prea multă putere, aşa că a fi plăcut este foarte important.

– Tinere...

– Oh, tăceţi! Kate nu mai putea suporta. Se ridică şi se îndreptă către ieşire, trecînd pe lîngă Ralph. Zău, eşti imposibil! ţipă ea. Nu vezi că pleacă? Încearcă să ai un cuvînt bun şi pentru el.

– De ce? întrebă Ralph.

Lawrence se ridică şi o luă de braţ.

– Hai să ne plimbăm puţin, vrei?

– Foarte bine! Se înfuriase. Afară, pe stradă, o luă repede la pas, dar el o domoli, luînd-o pe după gît.

– Am intuit bine. Este vorba despre Palestina, spuse el, strîngînd-o foarte tare de braţ. Şi plecăm la sfîrşitul săptămînii viitoare.

– Mulţumesc că mi-ai spus. Vorbea dur şi sacadat.

– Nu-mi face plăcere să-ţi spun asta. Şi mor numai cînd mă gîndesc că voi fi despărţit de tine.

– Dar ţara are nevoie de tine, bineînţeles.

Lawrence făcu o pauză să se calmeze.

– Da.

– Oricum, voi fi ocupată, continuă ea, cu acelaşi ton sarcastic, cu munca mea, voi încerca să-mi găsesc un apartament şi să văd Europa, sau, mă rog, găsesc eu ceva...

– De ce nu vii în Palestina?

Nu-i răspunse imediat. El repetă întrebarea.

– Ce e de văzut acolo? Cum sînt omorîţi oamenii?

– Vino în Palestina, dacă poţi. Şi mărită-te cu mine.

În cele din urmă, după ce inspiră de două ori adînc şi se mai domoli, se întoarse cu faţa la el.

– Nu sînt gata să mă căsătoresc, aş fi o soţie îngrozitoare, nu am nici cea mai mică idee de...

– Eşti exact ce-mi trebuie mie, femeia pe care o iubesc şi pe care o vreau lîngă mine. Îi luă chipul în mîini şi o sărută, iar ea îi acoperi mîinile cu ale ei, de parcă ar fi vrut ca sărutul să dureze pentru totdeauna – era atît de dulce şi se ascundea după el de întrebările lui. Dar în cele din urmă Lawrence făcu un pas înapoi şi spuse: Ei bine?

– Nu ştiu...

– Te iubesc, Kate. Dar am o slujbă, pentru care am fost pregătit şi spre deosebire de el, făcu un semn cu capul către casă, nu o pot abandona. Nu-ţi cer să-mi fii o consoartă clasică. Vreau să fii lîngă mine, să trăim viaţa împreună, exact aşa cum eşti. Nu-mi doresc să-ţi schimbi stilul. Şi nu spune nimic acum, nu te presez. Gîndeşte-te bine şi anunţă-mă cînd iei o decizie. Dar aminteşte-ţi că aşteptarea mă omoară puţin cîte puţin.

O sărută din nou, pe scări şi la uşă, iar ea îl sărută la rîndul ei, sperînd că forţa sărutului şi dorinţa îi vor arăta tot ce nu putuse niciodată să exprime în cuvinte – cît de mult îl iubea şi îl dorea, dar şi teama că îi cere mai mult decît ar fi putut oferi.

Înăuntru toată lumea se culcase. Îl luă la ea în cameră, tiptil.

– Nu ar trebui să...

– Nu-mi pasă. Hai, ia-mă.

Au făcut dragoste în tăcere, într-o clandestinitate delicioasă şi rămaseră îmbrăţişaţi, chicotind în întuneric.

– Trebuie să te întorci la tine în cameră. Nu uita, ţi s-a repartizat regatul lui Joe, nu al meu.

– Imediat. Hei, ia gîndeşte-te, dacă eram căsătoriţi...

– Nu începe. Îi închise gura cu un sărut. Nu-ţi pot răspunde, ştii că nu pot, trebuie să ai răbdare.

– Am. Aici e cazul de *cînd*, nu de *dacă*.

– Eşti un încrezut.

– E autoapărare. Mai bine să cred altceva.

– Oh, Lawrence, te iubesc. Să nu mă părăseşti.

Nu-i răspunse, dar începu din nou să se mişte în ea, atît de dulce încît Kate oftă, gemu şi uită de sine.

A doua zi dimineaţă se trezi devreme, ca de obicei. Trebuia să fie la opt la institut, îşi zise ea, dar adevărul era că vroia să se mai obişnuiască puţin cu ideea plecării lui Lawrence. Rămase şocată cînd văzu că el luase deja micul dejun şi stătea de vorbă jos cu Aubrey.

– Nu ai plecat? îl întrebă pe Aubrey, cu un ton puţin acuzator.

– Încă nu. Tocmai îmi spunea Lawrence că va pleca săptămîna viitoare în Palestina. Îţi vom simţi lipsa, zise el, întinzîndu-i mîna lui Lawrence.

– Bineînţeles.

Cînd se închise uşa în urma lui Aubrey, Kate spuse:

– Te rog, mai stai puţin.

– Da, dar nu mai mult de jumătate de oră.

– Plecăm împreună. Imediat după ce îi duc bunicului ceaiul.

Luă tava pregătită cu tot ce trebuia din bucătărie şi cînd ajunse în hol, îl văzu pe Lawrence aplecîndu-se să ia ceva de pe jos.

– E o scrisoare pentru el.

Kate se uită la plic.

– E de la Thea. Îi va face plăcere. Urcă scările şi împinse uşa de la camera lui Ralph cu umărul.

– Ceaiul... Deşi draperiile groase erau încă trase şi era întuneric, ştia că murise. Liniştea camerei avea ceva morbid. Nu se sperie – ştia ce e moartea. Iar acum, bunicul ei se odihnea, liniştit şi frumos. Se aplecă şi-i sărută obrazul.

– Mi-ai fost drag, bunicule, zise ea.

Coborî, tot cu tava în mînă şi intră în salon. Lawrence stătea lîngă fereastră, iar Doreen ştergea praful.

– Doreen, vrei să duci asta înapoi la bucătărie? Aştepta pînă ieşi fata şi apoi închise uşa.

Lawrence veni lîngă ea şi o luă în braţe.

– S-a dus, spuse ea, calmă.

– Oh, draga mea.

– Aşa că de acum va trebui să mă bazez pe tine.

– Da, draga mea.

Se dezlipiră, dar se simţeau tot aproape unul de celălalt. Era pentru prima dată cînd Kate îşi recunoştea slăbiciunea şi cerea ajutor şi, culmea, nu se simţea nici jenată, nici slabă, ba dimpotrivă, mai puternică.

– Nu-ţi face griji, zise Lawrence. Se duse la telefon. Voi face toate aranjamentele şi-l voi suna pe Aubrey. Tu du-te şi spune-le celorlalţi.

Kate se îndreptă către hol, dar se opri un momant în faţa scărilor. Afară se auzi camionul cu lapte şi clincănitul sticlelor. Un rege abdicase, venise un altul, un om murise în noapte. Dar laptele tot venea, viaţa îşi continua cursul.

Întoarse capul şi văzu că Lawrence se uită după ea, cu receptorul în mînă.

– Mă voi căsători cu tine, spuse ea.

– Ştiu, replică el.

Partea a doua

1939-1941

11

Deşi era septembrie, lui Kate atmosfera i se părea încărcată, sufocantă. Venea de la aşa-zisa instrucţie de război, cărîndu-şi ghetele grele şi echipamentul murdar. Se descurcase destul de bine, avînd în vedere constituţia ei atletică, dar se simţea obosită, extenuată.

În drum spre apartamentul unde stătea acum cu Lawrence şi în care se mutaseră abia de zece zile, Kate se opri la restaurantul ei italian preferat, pentru a-şi mînca sandvişul cu pateu de ficat. Nu avea mai mult de un sfert de milă pînă acasă, însă prefera să mai stea puţin singură, cu gîndurile ei.

După cîteva săptămîni de la moartea lui Ralph, se căsătorise cu Lawrence la o biserică anglicană hidoasă, în Haifa – ea îmbrăcată cu costum alb şi o pălărie cu voaletă, iar Lawrence cu uniforma de ceremonie.

Apoi au rămas pentru un an împreună în Palestina, un an de căldură şi de weekend-uri cu înot şi băutură, nopţi de dragoste şi zile lungi şi prăfuite de plictiseală şi singurătate. Spre surprinderea şi încîntarea ei îşi dăduse seama că era populară şi admirată, atît printre prietenii lui Lawrence, cît şi printre soţiile lor. Cel mai

bine se împrietenise cu Beth Maloney. Beth era magnifică, spirituală, originală şi aiurită. Se îmbrăca cu haine încîntătoare, pălării delicioase şi se farda impecabil. Pe scurt, Beth era tot ce nu era Kate şi aceasta reprezenta baza prieteniei lor.

Dar la sfîrşitul acelui an, în vara anului 1938, Lawrence a fost chemat înapoi la Londra.

Lui Kate îi era dor de viaţa din Palestina şi de Beth. Dar viaţa la Londra îşi reluase cursul. Kate revenise la Institutul Ross şi redescoperise prietenia lui Dulcie.

Mergînd înspre casă, Lawrence era conştient de privirile pe care i le aruncau femeile. Era obşnuit ca încă din tinereţe femeile de toate vîrstele să-i arunce ochiade. Singura femeie care nu dădea prea multă importanţă aspectului lui fizic era soţia lui. Abia aştepta să ajungă acasă, la ea. O adora. În primul rînd pentru că întotdeauna era ea însăşi şi-i dădea sentimentul că stăpîneşte şi îmblînzeşte o sălbăticiune. Şi nu-l dezamăgise după căsătorie – fusese exact cum şi-o dorise.

Intră în casă, închise uşa în urmă, însă nu auzi nici un zgomot. Tăcere totală. Însă era sigur că era acasă.

– Kate!

Nici un rsăpuns. Îşi scoase cascheta, puse servieta la locul ei şi bastonul într-un colţ.

– Kate? Oh, aici erai.

Intră în salon. Soţia lui stătea pe podea, cu picioarele încrucişate, într-o atitudine de epuizare, cu umerii

lăsaţi pînă la nivelul genunchilor şi cu capul în mîini.

– Draga mea? Ce s-a întîmplat?

Se aşeză lîngă ea şi o mîngîie pe ceafă. Era atît de fină încît ar fi putut-o încercui cu palma. Ea clătină din cap, fără să se uite la el.

– Nu e bine, murmură ea.

– Ce anume?

– Mă refeream la copii aceia. Oftă îndelung. Nu mai pot suporta.

– Te referi la evacuaţi?

Ea dădu din cap.

– Da. Mă simt ca un călău.

– Dar nu eşti. Munca pe care o faci este foarte necesară. Vor fi bine. Vor fi în siguranţă. Gîndeşte-te la copiii care sînt trimişi de mici la şcoli. Şi eu am fost la fel. Şi fratele tău. Nu e nici o diferenţă.

– Ba este. Se uită în sus. Avea chipul palid.

– Vor fi în siguranţă, o reasigură el.

– În siguranţă! Făcu un gest de exasperare. În siguranţă şi nefericiţi. La dracu'! înjură ea şi căzu. Se ghemui în braţele lui.

– Biata Kate! Apropo, ştii cumva ce-avem la cină? întrebă el.

– Dumnezeu ştie.

– E bine. Îi ridică faţa şi o sărută. Se sculă în picioare, cu ea în braţe. Amîndoi se clătinară puţin, pentru că se sărutau. Haide, zise el.

Dormitorul era îngrozitor şi numai dragostea lor îl făcea ceva mai acceptabil. Era decorat în nuanţe oribile de gri şi muştar, iar pe pat aruncaseră o cuvertură neagră. În încăpere mai era un garderob, care arăta de parcă ar fi conţinut schelete. Acum, scîrţîitul vechiului

pat li se părea un zgomot voluptos de bun venit. Şi vechea oglindă reflecta două creaturi sălbatice, uitate în vechea mitologie erotică, ridicîndu-se, căzînd, rostogolindu-se în extaz.

În cele din urmă se ridicară în capul oaselor, potrivindu-şi pernele la ceafă, iar părul lui Kate se răspîndi pe pieptul lui Lawrence. Privind în oglindă, Kate ridică mîna spre mustaţa lui.

– Eşti atît de frumos!

El rîse.

– Eu ar fi trebuit să spun asta.

– Şi ce te opreşte? Îl înghionti cu cotul.

– Nu e îndeajuns pentru tine. Vorbea serios.

– Dar tu eşti. Ar trebui să nu te pot suferi pentru cît eşti de frumos şi popular...

– Dumnezeu ştie de ce-mi pierd timpul cu tine.

Se întoarse cu faţa la el, întinzîndu-se peste pieptul lui şi privindu-l fix.

– Uită-te la tine, eşti dezgustător.

Lawrence îşi răsfiră degetele prin părul ei şi zise:

– Sper că niciodată nu ni se va întîmpla nimic.

– Aşa va fi.

O sărută.

– Sînt o bestie posesivă.

Se căţără pe el, mîngîindu-i trupul cu al ei, ca o pisică.

– Atunci, arată-mi, zise ea.

12

În sfîrşit, lui Lawrence i se oferi un post după cum îşi dorea. În seara aceea, în timp ce se îndrepta spre casă, se simţea ca un prozonier eliberat din închisoare după mulţi ani. Încă de la începutul lunii presimţise că zilele acestui război pe jumătate declanşat erau numărate. Nemţii ce venea dinspre Germania de nord, către Europa, îi aduseseră lui Hitler o serie de victorii rapide, ceea ce nu se mai întîmplase de cînd Napoleon îşi cîştigase imperiul şi urmau să vină şi mai multe. Lawrence şi colegii lui de la Biroul de război erau cu toţii extrem de îngrijoraţi cînd se gîndeau la cît de prost echipaţi erau şi deveniseră perfect conştienţi că nu aveau cum rezista împotriva soldaţilor perfect echipaţi, adevăraţi profesionişti.

Publicul englez nu ştia mai nimic, iar Lawrence aflase de la Bill Maguire cît de cenzurată era presa şi-şi dăduse seama că frustrarea lui Bill era cel puţin la fel de mare ca a lui.

Violenţa cu care îşi dorea să acţioneze îl surprindea chiar şi pe el. În viaţa de zi cu zi, Lawrence era unul dintre cei mai paşnici oameni şi abia dacă ridica vocea la cineva. Nu suporta gîndul că oamenii pot suferi şi nu avea nici o dorinţă de a priva o anume Frau de fiul ei,

sau Fraulein de iubitul ei. Îşi dădea seama clar că e idealist.

Cînd ajunse acasă, nu-i spuse imediat lui Kate, care era în baie şi asculta ştirile date la maximum. Vocea unică a crainicului de la BBC, relata despre înaintarea trupelor prin Olanda şi Belgia.

În timp ce-şi desfăcea nasturii de la tunică şi-şi dădea jos cravata, veni şi ea din baie, cu părul ud şi înfăşurată într-un prosop, exclamînd:

– Ăştia vorbesc de parcă nimeni nu ar încerca să-i oprească!

– Nu ştiu dacă ar fi fost posibil.

Kate opri radioul şi îl sărută pe obraz, distrată.

– Hei, zise Lawrence, vino lîngă mine, vreau să-ţi spun ceva.

– Schimbi subiectul.

– Nu, nu chiar.

– Sper să merite.

– Merită. Mi s-a dat ordin să revin la batalionul meu, în Malta.

Rămase mulţumit de expresia ei complet surprinsă, cu ochii mari şi gura căscată.

– Lawrence! Dar e minunat!

– Ţi-am spus c-o să-ţi placă.

– Sînt atît de bucuroasă! Îl luă pe după gît. Îi vom revedea pe toţi şi va fi ca la începutul căsătoriei!

– Sper. Nu voia să-i taie elanul cu pronosticuri sumbre. Aşa că se întoarse cu faţa la ea, o luă în braţe şi-i sărută buzele ce înfloreau sub ale lui, amintindu-i că în viaţă existau şi alţi factori, afară de patriotism, pentru care merita să trăiască.

Duminică după-amiază Lawrence avea treabă, aşa

că Kate îi telefonă lui Dulcie şi o invită la film, la ABC Edgware Road. Filmul a fost bun. Dulcie îi zisese lui Kate că stilul ei seamănă cu al lui Lauren Bacall, dar buna lor dispoziţie fusese puţin diminuată de documentarul ce-l precedase, care conţinea ştiri despre tancurile germane împrăştiate peste tot în Europa.

După aceea, pentru a nu-l deranja pe Lawrence, se întoarseră la apartamentul lui Dulcie. Celine era plecată, aşa că se simţeau amîndouă relaxate, mai ales după ce băuseră un gin. Kate îi dădu veştile despre plecarea la Malta.

– O să-ţi lipsească slujba de aici, nu? întrebă Dulcie.

Kate ridică din umeri.

– Nu prea. Nu mai sînt atît de sigură că mai e nevoie de mine aici şi-apoi m-am săturat de Londra.

– Oh. Dulcie îl mîngîie pe Fondant sub bărbie.

– Mă ştii cum sînt, sufăr de claustrofobie în apartamentul acela mic, aşa că-mi pierd răbdarea şi urmările le ştii. Cred că vor fi bucuroşi să scape de mine.

– Nu sînt chiar atît de sigură.

– S-au întors pînă şi refugiaţii! spuse Kate. Dulcie se uită la ea, nevenindu-i să creadă. E adevărat.

Dulcie zîmbi.

– E ridicol.

Apoi schimbară subiectul, fiind din nou prietene. Fondant sări din poala lui Dulcie, deranjat de atîtea rîsete. Îmbătrînise, iar acum Dulcie îl lăsa mai mult în grija lui Celine, care adeseori uita de el.

Cînd venise la Bill, părăsindu-l pe Rex, fusese o perioadă grea pentru ea. Rămăsese fără apărare şi pentru prima dată în viaţa ei se lăsase la mila unui bărbat. Acum se crispa de fiecare dată cînd îşi amintea cît

plînsese. Însă în cîteva luni îşi revenise şi-şi dăduse seama că cel mai bun mod de a-l păstra pe Bill era de a pleca de la el. Îşi găsise un apartament micuţ în St. John's Wood şi se mutase acolo.

Iar în privinţa lui Kate, înţeleptul Giles avusese dreptate. Prietenia cu ea era profundă, venea de la sine, miraculoasă. Nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume. Oare cum ar fi putut fi din nou prietene atît de bune, dacă adevărul ar fi ieşit la iveală? Era confidenta lui Kate, care îi adora sfaturile şi compania. Oare cîte mame nu şi-ar fi dorit asta? Nu, nu-i va spune nimic.

În seara aceea de duminică, după plecarea lui Kate, Dulcie se aşeză la birou, pentru a mai adăuga un capitol la una dintre lungile scrisori săptămînale pe care i le trimitea lui Bill. Nu avea idee dacă ajungeau la el, dar îşi lua rolul foarte în serios. Şi, cu scrisul acela frumos cu care odată îşi informase familia – indirect, bineînţeles – de intenţa ei de a deveni cocotă, acum îi povestea lui Bill Maguire că fusese la un film bun cu nepoata ei.

Luni, 12 mai, Ernest primi ordinul de recrutare. Mut şi şocat, rămase nemişcat pe marginea patului, cu hîrtia tremurînd în mîna lui.

Giles puse ceaşca de cafea pe noptieră.

– S-a întîmplat ceva?

Prostit, Ernest îi dădu scrisoarea.

Giles o citi.

– Trebuia să vină într-o zi, dragul meu. În fond, ai fost chemat şi înregistrat, nu?

– Da, dar demult – adică, nu m-am gîndit niciodată – se întoarse cu ochi rugători. Giles, nu pot, nu acum!

Giles îi citea gîndurile în privire. Nu era laşitate, cît un sentiment puternic de a pierde totul. Giles nu se amăgea în privinţa amantului său. Era un tînăr care, chiar dacă nu l-ar fi luat Giles sub aripa lui, ar fi găsit un mod de a se descurca în grădina plăcerii. Iar acum se auzise vocea dură a autorităţilor, care-i spunea să lase totul, să schimbe eleganţa şi confortul cu uniforma kaki şi bocancii grei.

Giles puse o mînă pe umărul lui Ernest.

– Nu aveai cum să eviţi.

– Lasă-mă! Ernes se smulse, furios. Marele erou de război! mîrîi el, cu buzele strînse şi ochii reci. Mă faci să mi se aplece!

– Îmi pare rău.

– Nu sîntem cu toţii făcuţi să spunem „am înţeles, domnule“, „nu, domnule“, „voi muri pentru ţara mea, domnule“.

– Ştiu asta, Ernest.

Ernest se ambală din ce în ce mai tare.

– Tu stai aici în pat, cu picioarele în sus, şi-mi spui să plec, pentru că nu ai nici o treabă, ţi-ai aranjat viaţa, toată lumea te admiră şi nu ştiu nici pe jumătate de ce eşti în stare!

– Scuză-mă, zise Giles, ridicîndu-se din pat, îmbrăcîndu-se cu halatul şi ieşind din dormitor. Ernest auzi zgomotul apei în baie. Se înfurie şi mai rău.

Cum îndrăznea nenorocitul ăsta bătrîn să facă baie, cînd el avea asemenea probleme?

Se ridică de pe pat şi se îndreptă către baie, des-

chizînd uşa violent. Giles se dezbrăcase de halat şi stătea gol, aşteptînd să se umple cada.

– Ernest, observi că doresc să fac o baie, zise el, cu blîndeţe. Vocea care odată îi dădea fiori lui Ernest, acum îl scotea din sărite, atît de perfect modulată, niciodată cu un cuvînt nelalocul lui.

– Crezi că mă interesează baia ta? Ernest se aplecă şi închise robinetul. Giles luă un prosop de pe raft şi şi-l legă în jurul taliei. Şi în asemenea situaţii reuşea să rămînă demn, ceea ce nu-l încălzea deloc pe Ernest.

– Uite ce e, spuse el, ce-ar fi să te calmezi? Bea o cafea. Eu fac o baie, după care discutăm cu calm.

– Cu calm? Ha! Ernest dădu capul pe spate. Cred că vrei să scapi de mine. Ţi-e ruşine cu mine. Viaţa ta ar fi din nou curată şi liniştită, ca înainte, fără mine, nu-i aşa?

– Nu vreau să te pierd.

– Nu, zău? Vocea lui Ernest deveni ţipătoare. Poate că mai bine ţi-aş face o favoare şi m-aş lăsa omorît!

Giles îl lovi atît de tare, încît căzu lat pe covorul persan. Era un bărbat puternic, care rareori îşi ieşea din fire. Şi cînd se întîmpla, nu era de glumit cu el.

– Pleacă de-aici, Ernest, spuse el şi lasă-mă să fac baie liniştit. Închise uşa şi trase zăvorul.

Ernest se duse în dormitor, trîntindu-se pe pat şi strîngînd din pumni. Îl durea capul, dar şi mai rău, mîndria. Ar fi făcut orice să i-o plătească, dar panica luă repede locul planurilor de răzbunare. Respira din ce în ce mai scurt şi în curînd avu senzaţia că se va sufoca. Se gîndi distrat: „E o pedeapsă. Voi muri aici, în apartamentul lui Giles şi e prima dată cînd a încuiat uşa la baie..."

Simţea că leşină. Niciodată în viaţa lui nu se spe-

riase aşa. Deodată Giles apăru lîngă el. Era în halat, însă tot ud.

– Bietul meu băiat, ce Dumnezeu ai păţit?

Se ridică şi deschise larg fereastra. Aerul proaspăt şi soarele pătrunseră în cameră. Ernest încerca să respire, cu gura căscată, înfricoşat.

Gile îngenunche, mîngîindu-l pe cap, ciufulindu-l, încercînd să-l liniştească, murmurînd cuvinte tandre.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, habar n-am avut. Am venit să-ţi spun că-mi pare rău, cum puteam rămîne acolo după tot ce am făcut? Încetişor, Ernest, nu te lupta pentru aer, e destul, sînt aici, gata, vei fi bine... bietul meu, bietul Ernest...

Cuvintele lui Giles erau cel mai bun medicament pentru Ernest. Încet-încet îşi reveni, Giles îl înveli, îi aranjă pernele şi se aşeză lîngă el. Îi luă mîna şi-i masă fiecare deget.

– Ce e cu criza asta?

– Nu mi s-a mai întîmplat de cînd eram mic.

– Ah, eşti astmatic.

– M-am speriat, Giles.

– Nu trebuia. Îl bătu uşurel cu palma peste mînă. În vocea lui se simţea o notă amuzată de satisfacţie.

Ernest se uită la el.

– Ce vrei să spui?

– Doar să nu-ţi faci griji. Îi luă mîna şi i-o sărută. Nu vei pleca în armată, Ernest. Şi acum trebuie să mă duc să mă şterg.

Pe 15 mai Dulcie sosi la magazinul lui Zoe Modes cu inima grea. Veştile erau proaste şi nu ştia numic despre Bill, deşi cumpăra ziarul *Herald* zilnic şi-i citea coloanele, precum un ritual religios. Ieri Rotterdam-ul fusese bombardat, iar tancurile germane se îndreptau către Meuse. Nu-i venea să creadă că lucrurile evoluaseră în asemenea mod. Şi în dimineaţa aceea se anunţase că Olanda era încercuită!

Se uită pe fereastră, abătută. În curînd nu va mai exista nici Zoe Modes. I se va lua şi asta. Se vor introduce hainele raţionalizate, iar ea nu va mai avea ce face; Bill poate va fi lovit de un tanc – se cutremură. În acel moment văzu că cineva îi face cu mîna, încercînd să-i atragă atenţia. Aşa că încercă să-şi revină, compunîndu-şi un chip primitor.

Era Una Roth-Vesey, care se ondula spre ea, învăluită într-un aer de parfum pe care acum Dulcie nu şi-l mai putea permite. Era îmbrăcată cu o rochie roşie de mătase, cu o eşarfă roşu cu bleumarin la gît şi cercei de diamant în urechi.

Sosirea ei o făcu pe *madame* Zoe să vină din spate, atrasă de parfum.

– Doamnă Roth-Vesey, ce plăcere să vă văd – v-am văzut fotografia în Tatler, încîntător, încîntător!

Una ştia să pună pe cineva la punct cînd vroia.

– Mă bucur, dar pur şi simplu ard de nerăbdare să mai schimb o vorbă numai cu prietena mea, *madame.* Sper că nu vă deranjează. Deşi Dulcie afla abia acum că erau prietene, îşi dădu seama că mai crescu ceva în ochii lui *madame*, care ieşi, zîmbind indulgent.

– Draga mea, croncăni Una. L-am văzut pe Rex jucînd tenis la *Queens* şi arăta absolut răpitor. Credeam

că vrei să ştii.

– Mda. Deşi Una rămăsese o căţea rea, Dulcie era dispusă să fie caritabilă. Aceasta e calitatea numărul unu a lui Rex, întotdeauna arată minunat.

Legătura lui cu Una nu durase mult. Amîndoi fuseseră interesaţi şi relaţia se terminase de comun acord.

– Ce pot face pentru tine, Una?

– Păi, de fapt, eram în trecere. Hei, dar nu ai auzit noutăţile?

– Care din ele?

– Nu ştiai că am dat „The Brantus“?

Simpla menţionare a iahtului familiei Roth-Vesey îi întoarse stomacul pe dos lui Dulcie.

– De ce? întrebă ea, mai mult din politeţe.

Sprîncenele Unei dispărură sub bretonul negru.

– În caz de nevoie, Dulcie! Pentru armată! Ah, draga mea, trebuie să zbor. Sînt atît de grăbită. La revedere. Deschise uşa şi se opri teatral. Dulcie era deja plictisită de ea. Ai grijă de tine, draga mea.

După ce plecă, Dulcie îşi dădu seama că o va apuca o durere teribilă de cap.

13

În noaptea de 27 mai, Dulcie se pregătea de culcare, pe la unsprezece şi jumătate, cînd auzi un ciocănit la uşă. Nu se sperie, pentru că apartamentul ei din St. John's Wood se afla în cadrul unui fost conac enorm şi avea unul sau doi vecini insomniaci, care sunau la ore nu chiar potrivite.

– Vin!

La început nu recunoscu chipul.

– Cine sînteţi?

– Cine crezi?

– Bill!

– Pot să intru?

Intimidată, aproape înfricoşată, deschise uşa larg şi-i făcu loc să intre. În acel moment era pentru ea un străin murdar, nebărbierit, care dădea buzna în holul ei mic. Iar de miros, cel puţin...

Toate acestea la un loc o făcură să nu se ducă imediat la el. Rămase cu spatele lipit de uşă, uitîndu-se la el.

Solemn, Bill spuse:

– Îmi pare rău că nu m-am bărbierit.

– E-n regulă. Oricum, îţi vine bine.

Dădu capul pe spate, rîzînd.

– Oh, Dulcie, ai acelaşi simţ al umorului. Vrei să mă săruţi, dacă te rog frumos?

Sări în braţele lui, presîndu-şi buzele de faţa lui rece, aspră, luîndu-l în braţe pe sub jachetă. Îşi permise chiar să verse cîteva lacrimi, la adăpostul îmbrăţişării lui. Dar numai cîteva, care dispăruseră deja cînd se uită la el.

– Ce-ţi doreşti acum?

O mîngîie pe păr.

– Ceva ce nu pot obţine decît după ce fac o baie.

– Bineînţeles! Îşi reveni imediat şi deveni activă – îl ajută să-şi scoată jacheta, zbură la baie unde dădu drumul la apă, apoi la bucătărie, pentru a pune apă la încălzit, apoi închise uşa dormitorului lui Celine, să nu o deranjeze.

Făcu ceaiul, cu mult zahăr, luă o ceaşcă plină, ducîndu-se spre baie, unde intră abia după ce dădu hainele la o parte cu vîrful piciorului. Bill stătea întins pe spate, în apa aburindă, cu o expresie de mulţumire maximă pe chip.

Întinse o mînă spre ea.

– Am impresia că sînt în rai.

Ea îi dădu ceaşca şi se aşeză pe un scaun alb, privindu-l. Pielea îi era plină de zgîrieturi, vînătăi şi contuzii, care în apa fierbinte se înroşiseră.

– Să te săpunesc pe spate?

– E tot ce-mi doresc.

Dulcie luă buretele şi săpunul şi îngenunche lîngă cadă, săpunindu-l, în timp ce el îşi bea ceaiul. Metodic, încet, voluptos, îi spălă spatele, apoi îl luă în braţe şi se lipi de el.

– Cînd ai de gînd să-mi spui ce ai făcut? şopti ea. Am crezut că eşti mort.

El chicoti, lăsă ceaşca jos şi se întinse pe spate, cu braţele ei tot în jurul gîtului, astfel încît mînecile de la rochia ei de interior se udară.

– Ce să-ţi spun mai întîi? Îi tase capul spre el şi o sărută. Îmi pare rău de mîneci.

– Veştile au fost care mai de care mai îngrozitoare. Am fost cu Kate la cinema...

– Ce mai face Kate?

– E bine. Apropo, Lawrence a fost numit în Malta şi vor să plece luni.

– Da? Cred că e încîntată. Se uită la ea. Dar ţie îţi va fi dor de ea.

Dulcie ridică din umeri.

– Sînt obişnuită să pierd oameni dragi. Deci, am fost la film, unde ne-au arătat tancuri germane oribile. Speram că e doar propagandă.

– Nu, e adevărat. Propagandă este în sensul în care vor să se asigure că filmele vor fi văzute în cinematografele noastre. Cînd fac ceva, îl fac perfect, pînă la capăt. Şi vor să sperie, mai ales armata engleză, fără să mai menţionez că acum pleacă din Franţa. Pleacă? Nu înţelegea. Încotro?

– Încoace.

Dulcie închise ochii.

– Nu cred că vreau să vorbesc despre asta.

– De acord.

– Nu contează decît că te-ai întors.

Îl privi cum se ridică din cadă, cum se şterge viguros cu prosopul şi-l luă în braţe, închizînd ochii, bucurîndu-se de puterea lui, de apropierea ce-i lipsise în atîtea săptămîni de singurătate. Nu-i mai trebuia nimic altceva înafară de el.

Mai tîrziu, după ce adormi, se uită la el, încercînd

să-l înţeleagă. Poate că-i fusese dor de ea, poate că îşi dăduse seama că o iubeşte. Adormi şi, ceva mai tîrziu, se trezi încîntată, cu aceeaşi idee în cap. Însă Bill se trezise deja şi se mişca de colo-colo prin cameră. Se uită la ceas.

– Dumnezeule, Bill, ce faci? E abia şase jumătate.

– Trebuie să mă întorc la Maida Vale şi să mă bărbieresc şi să iau haine curate şi apoi să merg la birou.

– Dar n-ai putea să...?

– Nu. În sfîrşit am ceva despre care să scriu, Dulcie. Cotrobăi în dulap. Întotdeauna îi păstrase în dulap lenjerie şi o cămaşă. N-ai un ou?

– Ba da. Se ridică din pat. Dar nu face zgomot.

O urmă la bucătărie, în ciorapi, încheindu-se la cămaşă.

Îi puse un ou la fiert şi, între timp, îi arătă o invitaţie.

– Uite, Aubrey se însoară!

Bill citi invitaţia.

– Bravo lui. E o femeie de treabă?

Dulcie îşi dădu seama că el nu are de unde să ştie că aceasta era o veste uimitoare.

– Credeam că n-o s-o facă niciodată. Dacă pe lumea asta există un burlac convins, acela este Aubrey. Ştii, nu puteam să-l sufăr.

– Pariez că era reciproc valabil.

– Oh, sînt sigură. Dar asta – arătă către hîrtie – îl face mai uman în ochii mei. Şi, cu cupoane sau fără, tot o să-mi cumpăr o pălărie.

Apoi îi povesti despre Una Roth-Vesey, despre aşa-zisul ei patriotism afişat cu fanfaronadă, despre iaht, rîseră împreună, apoi Bill se ridică să plece.

Îl urmă pînă în hol, îşi luă tunica şi o îmbrăţişă, însă mirosul ei îi aminti lui Dulcie că Bill se întorcea într-o

lume a bărbaţilor, unde se petreceau lucruri importante. După ce se desprinse din braţele ei, apăru şi Celine din camera ei.

– Bonjour, Celine! zise Bill vesel.

– Bună dimineaţa, domnule Maguire.

– Sper că nu te-am deranjat, tocmai plecam. Netulburat de privirea ostilă a lui Celine, o sărută pe Dulcie. Ţinem legătura. La revedere.

Plecă. Dulcie rămase jenată, între aerul cald emanat de plecarea lui şi apele reci ale privirii dezaprobatoare a lui Celine. Se întoarse, oftînd, pregătită să-şi înfrunte menajera.

Pe la prînz, Bill era bărbierit, îmbrăcat cu un costum curat şi scrisese cîteva rînduri, dar nu aveau şansa să treacă de cenzură. Intră în birourile de la Herald.

Trevor îl întîmpină de parcă ar fi fost plecat să ducă o scrisoare.

– Apropo, de cînd ai plecat, a venit un ordin, cum că toţi corespondenţii de război să raporteze la prînz la hotelul *Berkeley*.

– Ai idee de ce?

– Pentru că aşa vrea Mason MacFarlane.

Generalul Mason MacFarlane era şeful MI-ului. Deci aici se ajunsese.

– Ce dracu' se întîmplă? întrebă Trevor.

– Nu sînt sigur că o să mă crezi. Oricum, Bill se ridică, mă duc să văd ce vrea tipul, apoi mă întorc şi-ţi spun versiunea mea. Ne vedem mai tîrziu.

Mason MacFarlane începu prin a le spune că tot ce se va vorbi, va rămîne în acel birou şi nu este oficial. Bill îl ascultă atent pe şeful inteligenţei militare, care, bineînţele, la început îi blamă pe francezi, care nu rezistaseră pe toate fronturile atacurilor şi, din cauza lor, s-a ajuns la acea situaţie critică. Părea să ignore total un fapt cunoscut de fiecare om prezent în sală, şi anume că armata franceză încă se mai lupta pentru supravieţuire şi pentru ţara ei.

Iar englezii nu făcuseră nimic, deşi se pretindea că încercaseră să treacă de canal. Însă generalul afirmă că se luptase pînă la ultima picătură, deşi nu existase nici măcar ocazia.

– Mi-e teamă, continuă MacFarlane, că aceste veşti vor şoca publicul englez. Se uită la fiecare jurnalist în parte. Datoria dumneavoastră este de a absorbi acest şoc, aşa că noi am pregătit un comunicat, ce poate fi publicat...

După ce se termină totul, Bill se întîlni cu Lawrence în foaierul hotelului.

– Bill! Dumnezeule, ce bine-mi pare să te văd, te-ai întors! Am auzit că pe-acolo e un fiasco.

Bill clătină din cap.

– Se poate spune şi-aşa. Dulcie mi-a spus despre tine. Cred că eşti încîntat.

– Abia aştept. Lawrence zîmbea puţin ruşinat. Dar uite ce e, plecăm luni, Dumnezeu ştie cînd ne mai vedem, ce-ar fi să o iei pe Dulcie şi să treceţi diseară pe la noi?

– Aşa rămîne.

După Berkeley, se duse să mănînce de prînz şi se înapoie direct la birou, unde petrecu o oră, încercînd să facă în aşa fel încît declaraţia lui MacFarlane să poată apărea într-o formă bună în ziarul de a doua zi. Apoi trecu pe la editorul ziarului, Miles Lucas. Informaţia de care avea nevoie ar fi putut-o obţine foarte simplu de la Dulcie, dar nu voia să atragă inevitabilele întrebări. Aşa că trecu direct la subiect.

– Ştii cine sînt Roth-Vesey? Tipul are sînge albastru, iar ea e o americancă bogată.

Miles dădu din cap şi-şi aprinse o ţigară, abordînd un aer gînditor.

– Bineînţeles. Şi e puţin spus că sînt bogaţi. El e gras şi urît şi îi plăceau femeile – mai demult, acum s-a mai lăsat.

– Oh, da. Nu se putu abţine. Ea nu a avut o legătură cu fiul lui Sir Hector Donati?

– Mda, dar nu cine ştie ce. Rex era la liceu cînd terminam eu facultatea şi de atunci promitea să devină o secătură rece. Şi aşa a fost.

Bill rîse.

– Mulţumesc. Foarte succint, foarte de ajutor.

– Pentru nimic. Am uitat ceva.

– Ce anume?

– Chihuahua. Un fel de piranha canini din care Una are o armată. Să nu zici că nu ţi-am zis.

– Bine. Uite ce e, Miles, cum ajung la ei?

– Prin mine. O cunosc pe Una. După cum o cunoaşte tot ce poartă pantaloni şi are pînă-n patruzeci. S-ar putea să te includă în gaşca ei.

– Vreau să vorbesc ceva cu ei – de fapt cu el, deşi şi ea ar fi bună. Decît nimic...

– Oh, te asigur că e mai bună decît nimic.

– Poţi să-mi dai numărul lor de telefon? Şi, dacă nu te superi, să pomenesc în treacăt numele tău?

– Fă-o, fă-o, toată lumea o face. Miles îşi consultă agenda cu numere de telefon. Ah, uite-i. Mayfair 3031. Încearcă pe la trei – atunci îşi hrăneşte animalele alea infecte.

Cînd Bill sună, la trei şi un sfert, mulţumi lui Dumnezeu că aude o voce de bărbat.

– Domnul Roth-Vesey?

– La telefon.

– Sun din partea domnului Miles Lucas, de la *Herald*. Bill se uită la Miles.

– Doriţi să vorbiţi cu soţia mea.

– Nu, aş dori să discut ceva cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

– Spuneţi.

– Se poate să trec pe acolo?

– Mda, dacă nu durează mult. Cum spuneaţi că vă numiţi?

– Bill Maguire. Mulţumesc. Sosesc într-o jumătate de oră.

Chipurile lor meritau studiate de psihologi.

– Am înţeles că, spuse Percy în cele din urmă, gesticulînd prin aer cu trabucul, aţi venit aici cu pretenţii false, scopul adevărat fiind de a întreba dacă puteţi să-mi luaţi iahtul, cu care să traversaţi canalul, pentru a salva armata?

– Nu. Pur şi simplu mă întrebam, odată ce tot aveţi iahtul înregistrat, dacă va fi luat cu echipaj, e posibil să merg şi eu? De asemenea, nu sînt aici sub pretenţii total false. Dacă iahtul pleacă, dacă echipajul va fi chemat, cititorii de la *Herald* vor fi primii care vor afla.

– Domnule Maguire, noi nu avem nevoie de publicitate, zise Percy.

– Dar ar trebui să ţineţi seama de ea.

Veni şi Una, care-şi strecură mîna pe sub a lui Percy. Era clar că imaginaţia ei fusese aprinsă de acest tîrg.

– Căpitanul Hamilton e trecut în rezervă, nu, dragule?

– Cred că da.

– Atunci sînt sigură că abia aşteaptă să plece. Doar n-o să te împotriveşti să ia iahtul, dacă e o problemă de importanţă naţională, nu ar fi stilul tău... Îi zîmbi conspirativ lui Bill.

Ştia cum să-l ia. Percy bombăni, spunînd că este un patriot pentru care nici un sacrificiu nu e prea mare.

Bill insistă, bazîndu-se pe avantajul pe care-l căpătase cu ajutorul Unei.

Apoi Una comentă.

– Ceva îmi spune că sînteţi un idealist, domnule Maguire, cochetă ea.

– Nu chiar. Ba recunosc că sînt chiar un interesat.

Brusc, Percy spuse:

– Voi vorbi cu comandantul meu, Hamilton, pentru dumneavoastră, Maguire. Cred că soţia mea are dreptate, dacă vor într-adevăr vase mici, atunci va pleca bucuros. Şi nu văd nici un motiv pentru care să refuze prezenţa dumitale la bord.

– E un gest de fair-play din partea dumneavoastră. Mulţumesc.

– Dar jucăria mea e al dracului de scumpă! izbucni Percy. Aşa că fără acte inutile de eroism.

Bill se gîndi că nu are sens să-i spună lui Percy că din partea lui iahtul putea să se facă bucăţele. Le mulţumi şi plecă.

– A mers? întrebă Miles, cînd Bill reveni la birou.

– Şi-ncă cum.

– Pot să întreb despre ce era vorba?

– Poţi, dar nu înseamnă că ţi se va răspunde.

– Bine că măcar nu te-a ronţăit hoarda de chihuahua.

– Nu erau pe-acolo.

Bill se duse din nou la Trevor.

– Pot să-mi iau o zi liberă? întrebă el. Cred că voi pleca în Franţa cu un iaht, pentru a ajuta la evacuare.

Trevor se uită calm la el.

– Să-ţi dau o zi? Franţa? Da' tocmai ai venit.

– Da.

– Cauţi scandal, nu?

– Cred că da.

Trevor îşi ridică ochelarii pe frunte. Îi făcu semn lui Bill cu stiloul să iasă din încăpere.

– Nu te-am văzut, nu ştiu unde eşti. Vii din clipă-n clipă, acuşica...

– Mulţumesc. Se îndreptă către uşă.

– Şi, pentru Dumnezeu, ai grijă.

Înainte ca Bill şi Dulcie să ajungă la apartamentul din Craven Road, Bill deja vorbise încă odată cu Percy şi apoi cu căpitanul Ian Hamilton, un scoţian politicos şi calm.

– Dacă domnul Roth-Vesey e mulţumit de aranjament, atunci şi eu sînt, domnule. Îmi face plăcere să fiu folositor cînd se poate.

– Mă veţi contacta dacă apare ceva?

– Cu siguranţă, domnule. Însă vă spun, domnule, nici unul dintre noi nu are habar despre ce va fi vorba.

– Nu vă faceţi griji, zise Bill. Am eu.

Aşteptă să lanseze bomba pînă la mijlocul cinei, parţial din vanitate, parţial pentru a auzi cît mai tîrziu comentariile dezaprobatoare ale lui Dulcie.

După ce le solicită atenţia, Dulcie puse pe masă furculiţa şi cuţitul şi se rezemă de spătarul scaunului.

– De ce? întrebă Kate, după ce îl ascultă pe Bill. Abia ai venit!

El îi zîmbi. Nu se putea uita la Dulcie.

– Toată lumea îmi spune asta.

– Pentru că este adevărat, spuse Lawrence. Dar nu te acuz. Aş face la fel.

Bill se întoarse entuziasmat către el.

– Atunci de ce nu o faci? Vino şi tu, ar fi mai bine pentru noi dacă am avea la bord pe cineva cu experienţă militară.

Dulcie se uită cu ochi mari la ei – oare înnebuniseră cu toţii?

Lawrence clătină din cap.

– Nu pot. Ţi-am spus, trebuie să mă duc la Eastheaven pentru cîteva zile...

– Lawrence! Kate îşi ieşise din pepeni. Vorbeşti mai

ceva ca un civil!

– Dar asta şi sînt pînă voi pleca la război, draga mea, fie că-ţi place, fie că nu. Îi zîmbi amabil. Pentru o clipă, Bill se gîndi că Kate întrecuse măsura în ceea ce-l privea pe Lawrence. Era un tip incredibil de drăguţ şi devotat cu toată inima soţiei lui, o combinaţie autodistructivă.

Bill spuse:

– Problemele lui sînt foarte importante.

Kate îşi mai turnă un pahar cu vin.

– Dacă Lawrence nu va veni, o voi face eu.

– Kate! Dulcie nu vedea nici un motiv pentru care această acţiune să aibă urmări şi asupra fiicei ei. Ai înnebunit de tot?

– Niciodată nu am fost mai sănătoasă! Kate rînji către Bill. Era puţin ameţită.

– Kate, nu fi ridicolă, spuse Lawrence calm. Nici nu se pune problema şi o ştii foarte bine.

– Uite că nu ştiu! Şi sînt convinsă că sînt mai bună decît el, arătă cu paharul către Bill, care rîdea. Mai întîi pentru că sînt mai tînără, apoi pentru că am navigat mult, ceea ce pariez că tu nu ai făcut, nu-i aşa?

– Aşa este. Dar este vorba de un iaht cu echipaj.

– Nu contează asta. Era extrem de încîntată de sine. Fără să mai pun cursurile de instrucţie de la institut.

– Taci, Kate. Vorbise Lawrence, care nu mai era amuzat.

Se întoarse către el.

– De ce-aş face-o? Crezi că glumesc, nu?

– Nu mi se pare un subiect de glumit. Ba aş putea spune că e nepotrivit. Nu pleci şi cu asta basta.

Interveni şi Dulcie:

– Sînt de acord cu el, draga mea...

– Oh, Dulcie, încetează să mă dădăceşti ca o cloşcă! izbucni Kate.

Dulcie amuţi. Kate se întoarse către Lawrence.

– Continuă – de ce spuneai că nu pot să plec?

El ridică din umeri. Bill îl admiră pentru autocontrolul de care dădea dovadă. În acele momente ar fi plesnit-o pe Kate.

– Te iubesc şi nu vreau să pleci.

– Dacă mă iubeşti, atunci lasă-mă să mă duc.

– E o copilărie.

– Mai degrabă ce ai spus tu e copilărie.

– Kate. Interveni Bill. Nu mă înţelege greşit, nu că aş vrea să te conving să nu mergi, ştiu că eşti potrivită pentru aşa ceva. Dar am mai fost acolo şi nu e chiar atît de bine.

– Ai uitat că am fost crescută în Africa? Unde se întîmpla o crimă în fiecare lună şi nu se foloseau arme.

Dulcie se crispă.

– Ce-ar fi să discutăm după budincă?...sperase că pomenind de budincă îi va aminti fiicei ei de datoriile de gazdă, dar Kate o ignoră.

– Te întreb pe tine, Bill, mă iei?

Bill se uită la Kate – nerăbdătoare şi hotărîtă – şi apoi la Lawrence, palid şi nemişcat.

Îşi alese cuvintele cu atenţie.

– Nu sînt în poziţa de a refuza pe cineva care-şi oferă ajutorul, spuse el. Dar voi sînteţi amîndoi prietenii mei şi nu mă pot băga. Nu ţin partea nimănui.

– Naiba să te ia! Kate îşi dădu scaunul înapoi. N-aveţi decît să vă descurcaţi singuri şi sper să vă ia naiba!

Ieşi ca o furtună din cameră şi Lawrence se luă după ea, însă Kate îi trînti uşa de la dormitor în nas. Se

întoarse înapoi, încet şi se aşeză pe marginea mesei. Era alb la faţă.

– Îmi pare rău pentru acest incident.

– Plecăm? întrebă Dulcie.

Bill mai degrabă savura incidentul.

– Nu, spuse el. N-o luaţi în seamă. Du-te şi vezi ce e cu budinca aia.

– Kate...? Kate, hai, nu mai fi supărată. În fond, de ce naiba ne certăm?

– Dacă nu ştii, nu am de gînd să-ţi povestesc acum.

– Uite ce e. Se ridică şi făcu cîţiva paşi prin cameră, frecîndu-şi barba cu palma, încercînd să-şi adune gîndurile. Eşti femeie matură. Probabil că ai impresia că e ceva distractiv... Ea nu zise nimic, aşa că Lawrence continuă. Dar te rog, dacă mă iubeşti, după cum spui mereu, nu pleca. Ai auzit ce a spus Bill şi ştii că nu exagerează, ba dimpotrivă.

Se întoarse şi se uită la el. Deşi era întuneric, îi simţea privirea.

– Ştii perfect că dacă ai fi putut, te-ai fi dus chiar tu. Indiferent de ce aş fi spus eu, sau de cît ar fi fost de periculos – ai fi fost foarte bun şi foarte înţelegător, dar te-ai fi dus!

Apoi îi întoarse spatele, trăgîndu-şi pătura peste cap, pentru a nu mai auzi nici un comentariu.

A doua zi, Lawrence plecă la Eastheaven, fără să mai redeschidă subiectul.

Kate, cînd îl văzu că tace, se enervă şi mai rău.

Simţea că e şantajată. Plus că primi şi o scrisoare de la Joe, care îi cerea bani pentru weekend şi pe care, nervoasă, o făcu bucăţele. Nu avea cu cine să se certe – Andrea şi Dulcie erau la serviciu şi pe altcineva nu avea.

La prînz sună Dulcie.

– Kate, am vrut să-ţi mulţumesc pentru aseară.

– Nu fi ridicolă. A fost un dezastru.

– Nu, deloc, se mai întîmplă. Şi eu mi-am vărsat nervii pe Bill.

Remarca o irită pe Kate.

– Nu mai sări cu gura pe el, nu a avut nici o vină.

– Nu-ţi face griji, nu mai am şansa, i-o tăie Dulcie enervată. Pleacă în seara asta la Ramsgate, pentru a se întîlni cu echipajul.

– Oh, da?

– Da. Şi nu ştii de la mine.

– Bine.

– Însă, Kate, cum te-ai descurcat cu Lawrence?

Kate se uită la ceas.

– Nu-ţi face griji, s-a rezolvat.

– Ce bine! Se simţi uşurarea din vocea lui Dulcie. Uite ce e, trebuie să plec, sun de la magazinul lui madame Zoe. Vrei să trec diseară pe la tine?

– Mulţumesc, Dulcie, dar vreau să fiu singură, sînt puţin obosită.

„The Brantus", ridică ancora din portul Ramsgate, marţi, 30 mai, înainte de răsăritul soarelui. La bord erau căpitanul Hamilton şi singurul voluntar din echipaj,

stewardul, Dick Eames; un inginer naval ieşit la pensie, Bertie Talbot; Bill Maguire şi Kate Drake. Venise de miercuri seara la Ramsgate şi ajunsese pe iaht înaintea lui Bill. La sosirea lui, Kate deja se acomodase, se tutuia cu toţi membrii echipajului, făcuse ceai şi sandvişuri tuturor şi-l cucerise pe Ian Hamilton cu faptul că adusese cearceafuri vechi, prosoape şi pături de la institut.

Acum Bill nu mai avea nici o şansă s-o dea jos de pe vas, decît dacă ar fi aruncat-o peste bord. Într-o singură oră, Kate îşi adusese contribuţia la călătorie mult mai mult decît el, şi-şi dădu seama dintr-o privire că era în elementul ei. Deci acceptă situaţia fără nici un comentariu.

– Bine lucrat, îi zise el. Se pare că te-ai făcut indispensabilă în timp record.

– Vreau să fiu folositoare. Hai, vino să bei un ceai şi te voi prezenta tuturor.

În drum spre bucătărie, Kate deschise toate uşile şi-i arătă încăperile şi cabinele. Bill observă că deja se familiarizase cu iahtul.

Era entuziasmată.

– Nu e fantastic? Cred că sînt îngrozitor de bogaţi.

– Sînt. Şi totuşi au palpitaţii cînd se gîndesc la soarta acestui iaht.

– Prostii! Era foarte bine dispusă. O să-l aducem înapoi fără nici o zgîrietură.

Bill îşi aminti de fumul negru, uleios şi de duhoarea îngrozitoare de moarte şi de oamenii morţi de foame, îngroziţi şi speriaţi.

– Cel puţin putem încerca, zise el.

Ajunşi în bucătărie, Bill spuse:

– Lasă ceaiul şi hai să bem ceva tare.

Turnă în pahare şi-l ridică pe al lui în direcţia ei.

– Pentru noi.

– Pentru noi.

Privirile li se întîlniră şi acea simpatie puternică, pe care amîndoi o ascundeau, ieşi la iveală. Erau ca electrocutaţi, conştienţi de propriile sentimente, fiecare în cîte un colţ al camerei, privindu-se fix.

Kate vorbi prima.

– Ar trebui să mergem să-i cunoşti pe ceilalţi.

Bill îşi goli paharul.

– Aşa ar trebui?

Cînd Kate reuşi să se mişte, realiză că are picioarele îngreunate. Şi cînd trecu pe lîngă Bill, acesta o apucă de încheietura mîinii. Încercă să se elibereze, dar strînsoarea era puternică.

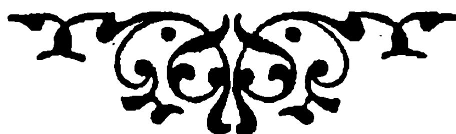
– Mă bucur enorm că ai venit, Kate.

Nu se uită la el, însă inima îi bătea nebuneşte, să-i spargă pieptul.

– Hai, vino, reuşi ea să spună.

Îi dădu drumul la mînă, aproape violent, apoi urcară împreună pe punte.

Ajunşi sus, îl prezentă echipajului.

„The Brantus" nu plecă singur în călătorie – făcea parte dintr-o flotilă. Kate, care ieşise pe punte după patru ore de somn, cu gulerul ridicat şi cu şapca marinărească trasă peste urechi, se simţea mîndră şi privea cum vasul se îndepărtează de cheiul Ramsgate, îndreptîndu-se spre locul marii aventuri. Primul vas era un căutător de mine, „Faraway", ce transporta provizii;

în spatele acestuia, alte două vase din estuarul Tamisei, „Daisy B“ şi „Georgiana“; În spatele acestora „Brantus“, un alt iaht, „Sunbeam II“, pe care naviga chiar proprietarul, împreună cu fiul lui, o barcă cu motor nou-nouţă şi un vas de pescuit, „Molly Malone“.

Kate adulmecă aerul umed şi sărat. Bill veni lîngă ea. Rămaseră unul lîngă celălalt, însă fără să se atingă, privind cum dispare coasta engleză. Kate era nerăbdătoare, nu numai pentru că se îndrepta spre un pericol fizic, dar şi pentru că urma să-şi cunoască adîncimi riscante ale propriului ei ego. Totul şi toţi nu mai aveau valoare, se minimalizaseră în comparaţie cu prezentul. Nu mai existau decît „Brantus“, ea şi Bill. Era un fel de nebunie, dar niciodată nu fusese atît de fericită.

Cele două mîini îşi găsiră drumul una spre cealaltă şi se înlănţuiră repede, iar Kate începu să cînte în gura mare:

„And we jolly sailor boys were up, were up aloft...“

„And the landlubbers lying down below, below, below,“ i se alătură Bill.

„And the landlubbers lying down below!“

Pînă după-amiază, fiecare vas îşi îndeplini misiunea cu brio, străbătînd apele prin răpăitul mitralierelor, salvînd oameni disperaţi.

După ore şi ore de muncă, atenţie încordată şi stres, întregul echipaj de pe „Brantus“ era epuizat.

Kate rezistase cu curaj, ajutînd, implicîndu-se,

cîştigînd respectul tuturor bărbaţilor de la bord.

Salvaseră sute de oameni, dar pierduseră unul, care căzuse în apă şi pentru care nu se mai putuse face nimic.

Pe punte, Kate zîmbea fericită. Se aplecă peste bord, lăsînd vîntul să-i fluture părul şi umplîndu-şi plămînii cu aer curat, ţinînd ochii închişi. Bill veni lîngă ea. Erau înconjuraţi de soldaţii care stăteau pe jos sau în picioare. Auzeau tunetul armelor de la Calais, dar „Brantus" deja se îndrepta către casă. Pericolul trecuse.

Se uită la Bill.

– Am reuşit, spuse ea, încet. Şi apoi mai tare. Am reuşit! Vorbele ei aveau un anumit conţinut personal.

– Nu încă, zise el, încă nu am ajuns acasă. După ce pronunţă cuvintele îşi aminti de diferenţa de vîrstă dintre ei – de tinereţea ei, exprimată prin optimism şi de vîrsta lui, evidenţiată de scepticism.

Spre a-i arăta că nu este chiar atît de pesimist, adăugă:

– Vasul este supraîncărcat şi drumul e lung pînă acasă.

Ea nu-i răspunse, iar Bill ştia că refuză să ia în calcul noţiunea de eşec după ce trecuseră prin tot ce trecuseră. Era mişcat de încrederea pe care o avea în ei toţi – sentimentul îi dădea impresia galantă că îi crede nişte eroi.

– Aş face-o şi mîine din nou, zis ea.

El zîmbi.

– Nu cred.

În acel moment ar fi trebuit să-i amintească de Lawrence, de soţul ei, care, probabil era mort de îngrijorare şi asta în cazul în care bănuia unde-i e soţia. Ar fi trebuit

să vorbească în numele lui. Dar uitîndu-se la ea, nu o putea face.

Îi luă mîna şi-i sărută palma.

– S-a întîmplat ceva, nu? O ştii la fel de bine ca mine.

Se întoarse şi se uită la el, cu chipul umbrit de şuviţe de păr, bătute de vînt.

– Nu s-a întîmplat nimic.

– Nu mă minţi.

– Nu s-a întîmplat nimic *nou*. Era mai sinceră ca niciodată. Sîntem încărcaţi cu electricitate, care se declanşează de cîte ori ne atingem – uuu, ce şoc. E teribil de periculos.

– Ar fi putut fi. Dar a trecut. Ai cochetat cu pericolul.

– Da.

– Şi acum? Te întorci? Tonul lui era acid, sarcastic.

Ochii ei străluciră.

– Îl iubesc pe Lawrence.

– Nu văd care e legătura. Mă uit la tine şi nu văd o soţie îndatoritoare, văd o femeie care face ce doreşte.

– Îl doresc pe Lawrence.

– Naiba să-l ia pe Lawrence!

Kate îl pălmui cu dosul mîinii, iar inelul de nuntă îi făcu lui Bill o tăietură pe obrazul drept. Unul dintre soldaţi gemu în somn, aproape trezit de zgomot.

– Naiba să te ia *pe tine*, Bill Maguire, să nu mai spui niciodată aşa ceva.

– Nu vrei adevărul. Te ascunzi de el, ţi-e frică.

– Nu mi-e frică de nimic!

– Dovedeşte-o. Fă dragoste cu mine în noaptea asta. Ştii că o vrei.

Se uită la el: era palid, iar chipul lui exprima mai degrabă duritate decît tandreţe. Nu făcu nici o alegere, nu spuse nimic, dar ridică mîna şi-i şterse sîngele de pe obraz. Apoi, ca o pisică, îşi linse degetele.

Îl duse în apartamentul lor, în patul lor, de parcă dacă l-ar fi trădat pe Lawrence ar fi ajutat-o să-l urască.

Odată ce au trecut de uşă, au căzut unul în braţele celuilalt, cu pasiune feroce şi amară, mai mult ură decît dragoste. Nu se spălară. Se cuplară ca animalele, fără urme de dorinţă sau admiraţie reciprocă. Fără să se bucure de trupul lui, cum îl admirase pe al lui Lawrence, Kate se culca cu Bill Maguire fără ca măcar să aibă habar cum arăta fără haine. Acesta termină mult prea repede, lăsînd-o ţipînd şi zvîrcolindu-se de frustrare cînd se dezlipi de ea. Dar a doua oară, în pat, atinse un orgasm exploziv, care o făcu să se agaţe de el şi să-l muşte de umăr, dîndu-i sîngele pentru a doua oară în acea zi.

– Uite, spuse ea, arătîndu-i oglinda. Uită-te la noi. Ăştia sîntem.

– Da, zise el. Şi nu-mi spune că nu te recunoşti. Asta eşti tu, Kate, şi acela sînt eu. Să nu uiţi niciodată că am fost aici.

– Ieşi afară. Tonul cu care vorbise nu era furios, mai degrabă epuizat, iar el se ridică din pat. Rămase întinsă, rigidă, auzindu-l cum îşi spală faţa cu apă rece şi cum, apoi, ia un pahar, să bea. Cînd îşi dădu seama că

pleacă fără să-şi ia la revedere, se ridică ameţită şi se duse goală în salon. El era deja la uşă.

– Bill! Pronunţîndu-i numele îşi dădu seama că era prima dată în ziua aceea cînd i se adresa.

Bill se întoarse şi se uită la ea, goală, epuizată, şi-şi dădu seama de puterea pe care o avea şi pe care o avusese întotdeauna în faţa ei.

– Niciodată, şopti ea, cu voce tremurătoare, niciodată să nu vorbeşti despre noi.

– Dacă tu n-o faci, n-o s-o fac nici eu.

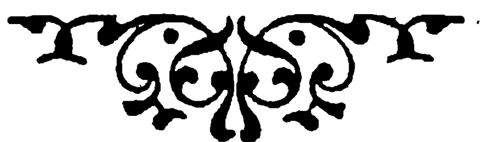
– Nu putem permite să se întîmple din nou.

– Asta nu se poate preveni.

– Trebuie!

Deschise uşa şi plecă, fără să se uite la ea. Dar înainte de a ieşi pe uşă, aruncă cîteva vorbe provocatoare, ca un copil care hîrjoneşte cu un băţ un leu închis într-o cuşcă.

– Nu paria, Kate. Să n-o faci.

14

„Lawrence se cazase la hotelul Esplanade, de unde sună de cîteva ori acasă, însă fără să-i răspundă nimeni. Aşteptă cîteva minute, apoi sună din nou. Se uită la ceas – patru şi jumătate. Kate ar fi trebuit să se întoarcă de la institut. Nici un răspuns.

O sună pe Dulcie.

– Lawrence! Ce bine-mi pare să te aud.

– Dulcie, nu am decît un minut liber şi nici nu ar fi trebuit să o fac. Ai ceva veşti de la Kate?

– Da, chiar ieri am vorbit cu ea. Am sunat-o după-amiază să o invit pe la mine.

– Şi?

– Nu a venit, nu avea chef. Urmă o pauză, apoi Dulcie vorbi din nou, iar Lawrence îi simţi îngrijorarea din voce. Totul e în regulă? Mi-a spus că totul s-a rezolvat între voi.

Lawrence oftă.

– Aşa a zis ea?

– Da. De ce? Nu v-aţi împăcat?

– Nu chiar. Oricum, acum nu contează. Din cîte spui tu înseamnă că a stat acasă. Probabil că a stat mai mult

la Ross. Nu m-ar mira. Dulcie părea ceva mai veselă.

– Oricum, îmi pare rău că te-am deranjat cu ale mele, în timp ce tu probabil eşti îngrijorată din cauza lui Bill. Dar acum, Dulcie, trebuie să plec. Ne vedem curînd, da?

– Da, şi baftă.

– La revedere.

Din fericire, Dulcie trebuia să iasă în oraş, aşa că lăsă la o parte problemele cu Kate şi Lawrence, făcu o baie şi se concentră să intre în cea mai bună formă, pentru a fi frumoasă la cina dată de Giles şi Ernest la Albany.

Întotdeauna era încîntată să-l vadă pe Giles, iar Ernest era un bucătar excepţional, dar serile petrecute împreună nu erau chiar foarte liniştite. Deşi prietenia lor rămăsese la fel de puternică, ea şi Giles aveau acum alte angajamente şi nu mai puteau rîde ca înainte. Cînd venea şi Bill era mai uşor, dar cînd era singură, ca în seara asta, ştia că Ernest e gelos şi că abia dacă se uită la ea.

După baie, îşi turnă un gin şi se întinse puţin în pat, bînd băutura cu înghiţituri mici, pînă cînd veni timpul să se schimbe. Celine dădu buzna în cameră, aducîndu-i costumul de satin din garderobă, pe care-l mîngîia cu degete iubitoare.

– De ce nu ieşi şi tu în oraş, Celine? sugeră Dulcie. Ai putea să te duci în vizită la femeia cu care ai făcut cunoştinţă ieri la magazin, cea cu care ai discutat despre raţionalizarea hranei. Ţi-a plăcut de ea.

Celine zîmbi.

– Nu, madame, nu cred. Şi asta a fost tot.

Înainte de a pleca, Dulcie se gîndi dacă să o sune

sau nu pe Kate, dar îşi aminti că deja îi reproşase odată că prea încearcă să o protejeze şi se hotărî să o lase în pace. Se va abţine. Era obişnuită.

Seara decurse aproape după cum prevăzuse. La cină au discutat despre noua piesă a lui Giles, despre concertele de la National Gallery, despre magazin, despre şansele lui de supravieţuire şi despre dezavantajele războiului în general. Dulcie bău mai mult decît era obişnuită de la un timp şi începu să se simtă bine. Ernest deveni taciturn în raport direct cu logoreea ei, dar Dulcie refuză să observe. O singură dată se întoarse către el şi-l întrebă:

– Ce mai face familia ta, Ernest?

– Fratele meu e bine. Mama e invalidă, după cum ştii. O privi acuzator.

– I-ai văzut mai des zilele astea?

– Nu cît de des ar fi trebuit, spuse Giles, care o avea cumva pe mama lui pe conştiinţă.

– Mă duc cînd pot. Nu mă mai simt bine în acele locuri, zise Ernest, uitîndu-se ostil la Giles.

– Păcat, nu? comentă Dulcie. Vreau să spun, să fii izolat de familia ta – ce pierdere.

– Nu văd de unde ai putea şti cum e, replică Ernest, pronunţînd silabele de parcă l-ar fi dezgustat.

– Din întîmplare ştiu foarte bine, spuse Dulcie. Ani întregi am stat despărţită de familia mea şi acum regret enorm.

– Atunci voi aştepta pînă voi face patruzeci de ani, răspunse Ernest, mai degrabă nepoliticos.

Giles mai turnă vin şi spuse blînd.

– Eşti foarte bun cu mama ta, Ernest, aş vrea să fi fost măcar pe jumătate la fel de bun cu a mea. Dar sînt

sigur că ar vrea să te vadă mai des.

– Poate, dar asta nu e treaba ta, Giles! Ernest se ridică de la masă. Mă scuzaţi!

Giles se uită la Dulcie şi zîmbi.

– O să se calmeze.

Ernest se duse în dormitor, se descălţă şi se aşeză pe pat. Nu avea chef de nimic. Deschise radioul şi dădu muzica tare, pentru a nu mai auzi vocile celor doi. Programul prezenta o orchestră, „Geraldo's" de la Savoy, care cînta vechea melodie a lui Cole Porter „You do something to me". Ascultînd, buza lui Ernest se răsfrînse în jos, cinic. Se uită prin uşa deschisă în biroul lui Giles. Un teanc de coli scrise de mînă stăteau lîngă manuscris – întotdeauna avea de lucru. Bineînţeles, refuzase propunerea lui Giles de a scrie la maşină pentru el, pentru că nu se putea gîndi să facă o muncă de femeie. Însă îşi cumpărase o carte Pitman, învăţase şi acum devenise destul de eficient. Ba chiar îi făcea plăcere. Era cît pe ce să se ridice şi să se îndrepte către birou, cînd o voce anunţă ceva despre o nouă stea, un nume de urmărit şi o voce deosebită: Mae Irving!

Încet, Ernest se aşeză din nou pe pat şi mări volumul. Vocea familiară a lui Mae, puţin răguşită şi puternică, umplu camera. O cunoştea atît de bine, o auzise de atîtea ori cîntînd, în timp ce puneau mese şi spălau farfurii, dar acum era ceva deosebit, pentru că aceeaşi voce părea mult mai bună, susţinută de orchestră. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Cîntecul ei era atît de trist, i se potrivea atît de bine, încît Ernest mai avea puţin şi începea să plîngă. Mae, tocmai ea, să cînte la Savoy despre tristeţe. Mae reuşise! Şi el ce realizase? Mae îi spusese întotdeauna

că îl vedea „acolo, sus“, bînd şampanie şi stînd în pat, cu picioarele în sus şi pufăind un trabuc – şi avusese dreptate. Dar nu-i ajungea. Se dispreţuia.

Vocea lui Mae se toţi într-un ropot de aplauze călduroase, iar Ernest opri aparatul. De dincolo se auzi rîsul cristalin al lui Dulcie. Vacă tîmpită. Problema cu aceşti oameni era că nu puteau să privească în faţă adevărul despre el şi Giles. Şi totuşi, în acelaşi timp, nu-l vedeau pe el ca fiind secretarul lui Giles – ceea ce era de fapt, şi încă unul foarte bun – ci ca pe un amant de plăcere. Nu voiau să se gîndească la el ca la o persoană eficientă, conştiincioasă şi plină de imaginaţie, pentru că îi puneau pecetea dinainte.

Ernest se întoarse în salon. Giles şi Dulcie se întoarseră cu faţa la el, zîmbitori, cu paharele de vin în mînă. Se distrau fără el.

– Tocmai am auzit o persoană cunoscută cîntînd la radio, spuse el.

– Da? Giles îi dădu şi lui un pahar şi veni lîngă el, de parcă ar fi vrut să-i confirme încă o dată că el era cel ales. Cine anume?

– Mae Irving, era chelneriţă la aceeaşi firmă la care lucram şi eu. Întotdeauna şi-a dorit să fie cîntăreaţă – tocmai am auzit-o cîntînd cu Geraldo la Savoy.

– La Savoy! Dar a reuşit, nu glumă, spuse Dulcie, care simţise că Ernest avea nevoie de vorbe bune.

– Oh, nu cîntă în mod regulat acolo. A fost prezentată ca fiind o nouă stea.

– Pentru Mae, noua stea, toastă Giles, ridicînd paharul şi privindu-l fix pe Ernest.

– Întotdeauna şi-a dorit asta.

– Cu cît mai mult visăm la ceva, spuse Giles,

aproape tandru, cu atît mai dezamăgiţi sîntem cînd ne atingem scopul.

– Adevărat, murmură Dulcie, gîndindu-se la Rex şi apoi la Bill.

– Da, ştiu, spuse Ernest. Îşi bău restul din pahar, strîmbîndu-se de parcă ar fi luat un medicament. Mă duc la treabă.

La ora şase dimineaţa, pe data de 31, Kate auzi telefonul sunînd. Reuşi să se extragă cu greu din pat şi să ajungă în cealaltă cameră. Se trînti pe canapea şi ridică receptorul.

– Kate! Draga mea! Dumnezeule, ce bine-mi pare să te aud!

– Lawrence... pronunţă ea şi începu să-şi răscolească mintea cu disperare după un răspuns potrivit. E abia şase.

– Da, îmi pare foarte rău. Nu am dormit toată noaptea, aici e un haos şi e prima şansă pe care am avut-o de a-ţi telefona. Kate?

– Sînt tot aici.

– Doamne, refugiaţii vin întruna, trebuie văzut ca să poţi crede, tot ce a spus Bill e adevărat.

– Da.

– Ce-ai spus? Îmi pare rău, sun dintr-o staţie de autobuz, e mult zgomot, ce ai spus?

– Bietul de tine, dragule.

– Oh, nu-ţi face probleme, sînt bine, fac ceva

folositor, ceea ce e o schimbare. Draga mea, nu-ţi pot spune cît de uşurat sînt că te-am găsit acasă, că nu te-ai dus, sau că nu ai făcut cine ştie ce prostie de genul acela. Ieri nu am putut să dau de tine şi începusem să-mi imaginez Dumnezeu ştie ce, am fost îngrijorat de moarte. Ba chiar am vorbit şi cu Dulcie. Mi-a spus că nu te simţeai în formă. Acum ţi-e mai bine?

– Da, cred că e de la gît. Am răcit puţin şi azi nu mă duc la institut.

– Foarte bine, ai grijă de tine. Îmi pare rău că am fost aşa un porc. Nu am făcut-o decît pentru că te iubesc prea mult.

– Şi eu am fost la fel.

– Poftim? Uite ce e, draga mea, trebuie să plec. Dar vin diseară acasă. Abia aştept să te sărut şi să ne împăcăm ca la carte. Apropo, s-a întors Bill?

Kate ezită o secundă.

– Nu ştiu, nu am ieşit din casă.

– Nu contează, e un tip descurcăreţ. Atunci, la revedere, draga mea. Ai grijă cu răceala, te iubesc.

Încet, cu atenţie, puse receptorul în furcă. Nu se mai simţea obosită, ba dimpotrivă, era entuziasmată, energică, încîntată de uşurinţa cu care se descurcase cu Lawrence. Şi abia acum degustă experienţa de a fi posedată de o langoare senzuală, după ce făcuse sex. Făcu o baie şi schimbă cearceafurile pătate.

Şi, auzindu-l pe Lawrence, nu se simţi deloc vinovată. Avea nevoie de căldura şi lumina acelei iubiri ca de soare, pentru a creşte şi a înflori, pentru a scoate la liman tot ce era mai bun în ea. Cele două moduri de a fi păreau să coexiste în mod armonios, unul dintre ele ieşind la suprafaţă şi celălalt întunecat, secret, invizibil,

ştiut numai de ea. Şi de Bill. Dar ştia în mod sigur că nu o va trăda. Se va întoarce la Lawrence şi el la Dulcie şi totul va fi bine. Şi în acelaşi fel în care se comportă ea cu Lawrence, Bill o îmbrăţişă pe Dulcie, ca un amant blînd şi generos, plin de înţelegere.

Dimineaţa tîrziu, cînd Kate se lupta cu un teanc de rufe de călcat, sună telefonul. Era Dulcie.

– Kate? Ce mai faci, ţi-e mai bine?

– Mai bine...? Acum se simţea atît de veselă, încît făcu un efort să-şi amintească decepţia suferită. Oh, da, nu a fost mare lucru. Tocmai am vorbit cu Lawrence la telefon şi m-a anunuţat că vine diseară.

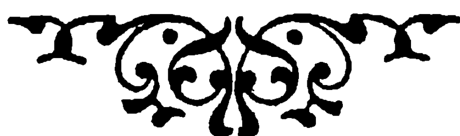
– Mă bucur. Ieri păreai atît de supărată, încît mi-a fost şi teamă să te sun a doua oară.

– Îmi pare rău, Dulcie. Nu rezistă să nu întrebe: Ceva veşti de la Bill?

– Nu, dar încă mai sper. Oricum, ne vedem mîine la Aubrey's?

– Bineînţeles. La revedere.

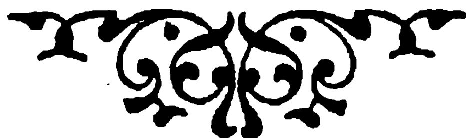
Biata Dulcie, se gîndi Kate, dar acum nu mai avea mult de aşteptat.

Bill dormi pînă dimineaţă, dar cînd se trezi trimise o telegramă lui Zoe Modes: „Am venit teafăr. Ne vedem curînd. Bill." Apoi se îndreptă către Herald, gîndindu-se cu plăcere la conversaţia pe care urma să o aibă cu familia Roth-Vesey, cînd le va descrie evenimentele de ieri şi cînd le va spune că Hamilton, căpitanul şi ceilalţi,

intenţionau să repete figura şi astăzi.

În ediţia din această dimineaţă apăru un articol mic, paragrafat cu atenţie, ce se referea la „un mare număr de oameni ce au sosit pe coasta de sud a portului".

Sîmbătă după-amiază, Lawrence, Kate, Dulcie şi Bill ieşiră la o plimbare în parc, pentru că era o zi frumoasă, iar soarele strălucitor de iunie părea să împrăştie tensiunea creată de separarea iminentă.

Se plimbară încet, conversînd pe subiecte banale. Apoi se regrupară, pînă cînd Dulcie o luă înainte împreună cu Lawrence, iar Kate rămase în urmă, cu Bill. Ajunseră la lacul din mijlocul parcului, splendid amenajat. Dulcie spuse:

– Hei, cine-mi caută şi mie un chaise-long? întrebă ea, bine- dispusă. Am chef să stau puţin la soare, să vegetez. Lawrence se duse repede, îi găsi unul şi îl desfăcu, invitînd-o să se aşeze. Mulţumesc, spuse ea.

Kate nu avea stare.

– Mă duc să fac un tur pe-aici, să mă uit la bărci. Îi făcu un semn lui Lawrence. Vii?

– Nu. Stau aici cu Dulcie.

Dulcie lăsă capul pe spate şi închise ochii, în timp ce orchestra de pe terasa restaurantului de pe cealaltă parte a lacului cînta melodia „A room with a view".

Bill spuse:

– Vin cu tine.

Kate nu răspunse, reuşind să-şi mişte cu greu picioarele în direcţia pe care şi-o propusese, destul de

elegant. Era îmbrăcată cu un blazer bleumarin şi cu pantaloni albi.

Nu schimbară nici măcar o privire, insuportabil de conştienţi fiecare de prezenţa celuilalt. Dădură colţul, după iahtul pe care fiecare se prefăcuse că-l studiază cu mult interes.

– Naiba să te ia, zise ea. Pleacă de-aici.

– Nu pot şi, oricum, nici nu vrei să plec.

– De ce stai pe capul meu?

Îşi aprinse o ţigară şi apoi o privi intens. Stomacul lui Kate se strînse, simţind că leşină de dorinţă. Se uită în altă parte.

– Oricum, vom pleca, spuse ea. Aşa că ce a fost, a fost.

– S-o crezi tu. Vocea lui răguşită, senzuală, o luă pe nepregătite. Făcu cîţiva paşi, iar el o urmă.

– Nu ştiu ce ai vrea să-ţi spun, izbucni Kate. S-a întîmplat, nu ne-am putut abţine, a fost o aberaţie.

– Ştii că nu a fost. Ştii foarte bine că aşa sîntem noi şi din cauza asta sîntem atraşi unul de celălalt.

– A fost oribil.

– Mincinoaso. A fost al naibii de bine.

– Da' de unde...

În acel moment o trase spre el cu asemenea forţă, încît capul ei căzu pe spate. O sărută, o muşcă, îi simţea sexul întărit pe coapse şi degetele înfipte în fese. Era dur şi nu-l interesau celelalte persoane, încercă să-i reziste, deşi era slabă şi udă de dorinţă.

– Oh, te rog, şopti ea. Dacă ne vede...

– Nu e nimeni. Am putea-o face aici, acum.

– Dumnezeule! Se luptă să-i scape din braţe, dar nu reuşi decît să se aţîţe şi mai mult, pînă cînd buzele ei

răspunseră gurii lui flămînde. Mîna pe care o ridicase pentru a-i ţine piept alunecă involuntar către ceafă, pentru a fi sigură că nu va întrerupe sărutul...

– Kate! Bill!

Sări din braţele lui, speriată. Lawrence şi Dulcie se apropiau de ei.

Kate era transpirată toată, ardea.

– Heei! se auzi vocea ei, ciudată şi tremurătoare. Însă cei doi nu părură să observe nimic.

– Aici eraţi, spuse Lawrence.

– Mda.

– Credeam că v-am pierdut, zise Dulcie.

– Să ne pierdeţi? Bill li se alătură, cu mîinile în buzunare. Se pare că v-au lăsat nervii, băieţi. Ne-am uitat la iahtul acesta magnific – nu-i aşa, Kate? adăugă el.

15

Kate avusese impresia că în ceea ce privea călătoriile nimic nu o mai putea surprinde. Împlinise douăzeci şi cinci de ani, presăraţi cu sosiri ciudate, străine, şi plecări bruşte, îşi cultivase un simţ al rezistenţei faţă de aceste scene, pentru a nu-şi pierde autocontrolul în faţa şocului, a nerăbdării, a fricii sau a încîntării.

Însă ceea ce simţea faţă de sosirea la Malta era un sentiment de evadare. În sfîrşit ea şi Lawrence vor fi undeva unde îşi vor trăi viaţa singuri şi unde va fi la adăpost de tentaţie. După ceea ce se întîmplase între ea şi Bill, nu-şi dorise decît să plece, pentru a-şi dovedi sieşi loialitatea faţă de Lawrence şi pentru a permite iubirii lui să-i vindece rănile nevăzute. Nu-l putea nega pe Bill, dar putea să impună o distanţă mare între ei, sperînd că separarea şi bunele intenţii vor cauteriza rănile deschise.

– Am ajuns, draga mea, spuse Lawrence, lipindu-şi obrazul de al ei. O simţi tensionată. Ţi-e bine?

– Da. Întoarse capul pe jumătate, însă fără să se uite la el.

Avionul ateriză lin, un străvechi Gloster-Gladiator cu patru mitraliere.

Coborîră, trăgînd aer adînc în piept şi admirînd

peisajul din depărtare.

– Kate! Lawrence, Kate! se auziră două voci. Aici!

Beth şi Josh Maloney nu se schimbaseră. Beth o îmbrăţişă mai întîi pe Kate, apoi pe Lawrence, sărutîndu-i extravagant, ca de obicei, învăluindu-i într-o undă de parfum şi afecţiune entuziastă.

Kate era fericită.

– Oh, Beth, îmi pare atît de bine să te văd.

– Să ştii. Lawrence făcu un pas înapoi pentru a o admira. Pentru o femeie care locuieşte în deşert, eşti cît se poate de frumoasă. Bună, Josh.

Josh îşi strînse mîna cu Lawrence şi-şi lipi obrazul de al lui Kate.

– În sfîrşit aţi revenit, zise el. Haideţi la maşină.

Cei doi Maloney prezentau ca pereche un contrast interesant. Beth era ca o piersică, la apogeul frumuseţii feminine, apropiindu-se de treizeci de ani, la fel de modernă ca întotdeauna, era tunsă paj, cu buzele şi unghiile vopsite perfect, mergînd pe tocurile incredibil de înalte ale sandalelor ca o balerină şi unduindu-şi şoldurile, puse în valoare de rochia albă şi subţire de vară.

Îi plăcea să prezinte o imagine de femeie fatală – dar pe undeva inocentă – ceea ce provocase destul de des scandal între ofiţeri, însă niciodată furtună: Beth îi era fidelă lui Josh.

Nimeni dintre cei care îşi încercaseră şansele cu Beth nu ştia de ce. Josh Maloney era un bărbat cu faţă rotundă, calin, cu cinci ani mai în vîrstă decît Lawrence. Chiar şi acum, fără uniformă, părul lui blond era pieptănat cu grijă, cu cărare perfectă la mijloc, hainele perfecte, pantofii lustruiţi, iar dunga de la pantaloni impecabilă. Oamenii care nu-i cunoşteau pe cei doi Maloney, ar fi spus că Josh era stăpînul, într-adevăr iubitor, al lui Beth.

Dar Kate ştia că nu era decît un ursuleţ în mîinile ei.

Beth înconjură mijlocul lui Kate cu un braţ şi o luară către maşină, înaintea bărbaţilor.

– Îmi pare atît de bine să te văd, Kate, spuse ea, cu voce cristalină. Nu pot să-mi imaginez cum ai putut sta la Londra atîta timp, cînd ştiai că aici e cineva care are nevoie de tine!

Se urcară în maşină, iar Lawrence şi Josh aranjară bagajele.

– Trebuie să-ţi spun, Josh, remarcă Lawrence, că pînă acum am crezut că am cea mai oropsită maşină posibilă, dar îţi mărturisesc că mă simt ceva mai bine.

– Nu te mira. În viaţa ei nu a cărat săraca pe altcineva afară de mine şi cel mult Beth, zise Josh. Deci nu te mira că scîrţîie din toate încheieturile, continuă el şi porni motorul. Altfel zboară ca o pasăre şi sîntem extrem de norocoşi că o avem.

– Apropo, spuse Lawrence, am văzut aici în aeroport trei *Gladiator* incredibil de vechi, e ultimul loc unde aş fi crezut că le pot vedea.

Ajungînd pe şosea, Josh schimbă vitezele, scoţînd nişte sunete de parcă ar fi claxonat.

Beth se uită peste umăr de pe locul din faţă.

– Haide, Lawrie, întreabă-l ce caută avioanele aici, fii mai curios, nu vezi că moare de nerăbdare să-ţi spună?

– Deci, Josh, ce e cu ele aici?

– În primul rînd le cheamă Faith, Hope şi Charity şi în al doilea rînd, apără insula!

Lawrence începu să rîdă.

– O fi şi vreo flotilă de apărare?

– Cam aşa ceva.

– Şi ce altceva mai face parte din flotila asta de apărare, întrebă Kate.

– Atît. Nimic altceva.

– Dumnezeule! Ce mai loc sigur.

Beth rîdea cu tot trupul.

– În locul tău, m-aş întoarce imediat acasă.

– Cînd va sosi inamicul, chicoti Josh, se vor ridica de la sol şi-l vor încercui ameţindu-l, atît de repede încît vor părea mai mult de trei.

– Şi-o să-i zăpăcească pe cei de la Luftwaffe! adăugă Beth.

Lawrence şi Kate se uitară unul la celălalt. Era imposibil să nu pufnească în rîs, chiar dacă făceau haz de necaz.

– Oricum, zise Beth, ştergîndu-şi ochii cu o batistă, veţi sta la noi cît doriţi, măcar pînă vă găsiţi ceva, dacă nu vă convine.

– Mulţumim, spuse Kate. Vom face tot posibilul să plecăm cît mai repede de pe capul vostru.

– Nu te gîndi la asta, zise Josh. Eu şi Lawrie ne vom întoarce de mîine seară la aerodrom, Beth va fi fericită să aibă companie, nu-i aşa, draga mea?

– Exact.

Încă un Gladiator survolă cerul pe deasupra lor.

– Cine pilotează chestiile astea?

– Nişte băieţi buni, care nu au tras ûn foc de armă în viaţa lor.

De data asta nu mai rîse nimeni. Lawrence şi Josh începură să vorbească despre ale lor şi despre noile îndatoriri ale lui Lawrence, iar Kate rămase cu privirea pironită în gol.

Intrară într-un sătuc, unde toate casele erau adunate la un loc, vopsite în alb, cu balcoane micuţe şi cu lămîi în curte. Brusc, un grup de copii înconjurară maşina, rîzînd şi strigînd, iar Beth le făcu cu mîna.

– Sînt încîntători, zise ea.

– Şi foarte săraci? întrebă Kate.

Josh ridică din umeri.

– Depinde ce înţelegi prin săraci. Au cu ce să se hrănească, chiar dacă e vorba doar de pîine, iar cei care nu sînt fermieri, găsesc de lucru la docuri. Nivelul de viaţă nu e foarte ridicat, dar par a fi fericiţi. Tăcu, apoi continuă. Iar pînă la Zemola mai avem puţin, cîteva mile.

– Care e cel mai bun mijloc de locomoţie pe-aici?

– O bicicletă ar fi o investiţie bună şi mai e autobuzul, dar nu ţi-l recomand.

– Da. Îmi ajunge o bicicletă.

Acum trebui să se uite la Lawrence, pentru că ştia că o priveşte intens, amintindu-i felul în care se cunoscuseră. Adăugă:

– Pot spune că am un hobby pentru biciclete.

Zemola era la fel ca satul prin care trecuseră mai devreme, însă ceva mai mare, situat în partea de sus a unui deal. Străduţa principală ce îl străbătea era îngustă, iar în centru se ridica o biserică barocă impresionantă, cu faţada decorată din plin cu stucaturi şi îngeri heruvimi cu buze ca ale Clarei Bow.

Josh opri maşina în faţa unor porţi de lemn.

– Am ajuns.

Luară valizele din maşină şi cînd să intre în casă, le deschise uşa o fată tînără şi subţire.

– Antonina, aceasta este doamna Drake. Antonina lucrează pentru noi.

– Îmi pare bine, spuse Kate, întinzînd mîna. Fata avea în jur de şaptesprezece, optsprezece ani şi păr negru lung, prins într-o coadă cu panglică roşie. Ştiind că e privită, se înroşi şi coborî pleoapele. Avea genele

atît de dese, încît îi umbreau obrazul.

– Doriţi ceai, doamnă Looney? întrebă ea.

Beth se uită la Kate.

– Ceai? Sau ceva mai tare?

– Ceai, mulţumesc.

Antonina dispăru, iar Beth o luă pe Kate în salon. Deşi încăperea era mică, părea spaţioasă şi răcoroasă, iar Beth o mobilase simplu, dar cu bun gust.

– Ce părere ai? întrebă Beth.

– E minunat, răspunse Kate şi se aşeză pe sofa, descălţîndu-se. Mă bucur enorm că am venit aici.

– Dar ce, a fost chiar atît de groaznic la Londra?

– Nu groaznic. Aş putea spune mai degrabă complicat.

Antonina veni cu o tavă, pe care o aşeză pe masă. După ce plecă, Beth turnă ceai în două ceşti şi veni cu ele lîngă Kate.

– Ce s-a întîmplat?

– Oh! Kate îşi dădu capul pe spate şi închise ochii un minut. Nu ştiu. Nimic, probabil.

– Probabil? întrebă Beth, ridicînd din sprîncene. Nu-mi spune mie asta, nu e suficient, vreau amănunte.

Kate întoarse capul şi se uită la prietena ei. Draga, frumoasa, loiala şi afectuoasa Beth. Dar era prea devreme ca să-i spună. Poate că momentul potrivit nu va veni niciodată, poate că mărturisirile ei ar suna cel puţin egoiste şi ipocrite. Era obosită. Pentru prima dată, de ani de zile, ar fi vrut să plîngă, dar ştia că nu va mai scăpa de întrebările grijulii ale lui Beth. Îşi simţea nefericirea ca pe un al doilea schelet în trup, negru şi prezent, de care nu putea scăpa şi care-i provoca coşmare şi o făcea să ţipe a disperare. Viaţa ei, care pînă atunci părea să se ridice ca un munte magic, luase acum

aspectul unui tunel – un loc ce-i provoca claustrofobie. Nu era decepţionată, însă o copleşea tristeţea. Dar nu, nu-i putea spune lui Beth.

– Nu, zise ea, oftînd greu. Nu pot să-ţi spun.

– Bine, atunci o să-ţi spun eu ceva, zise Beth. Sînt însărcinată.

În acea clipă, incredibil, ochii lui Kate se umplură de lacrimi. Îşi îmbrăţişă prietena, pentru a şi le ascunde.

– Beth, e minunat. De cînd?

– Oh, parcă de veacuri. Ţi-am spus-o în caz că vei insista să mănînc la micul dejun. De fapt ar fi mai bine să nu mă vezi pînă la prînz – arăt îngrozitor.

Noutăţile lui Beth înviorară conversaţia, iar Kate se bucură că nu mai era în centrul atenţiei. Începură să bîrfească, să-şi comunice noutăţile şi discutară pînă cînd în cameră se făcu întuneric.

În noaptea aceea, Kate şi Lawrence stăteau întinşi în patul tare al celor doi Maloney, unul în braţele celuilalt, ea cu spatele lipit de pieptul lui. Apropierea lor crea o stare de disperare şi deşi de-abia se întinseseră în pat, nu făcuseră dragoste. Îi simţea trupul împingîndu-l pe al ei, mîinile pe sîni, dar nu era insistent, iar Kate realiza cu tristeţe că din cauza ei, starea de încredere şi dragoste dintre ei se diminuase.

În cele din urmă Lawrence adormi, adînc, însă Kate nu mai putea sta în pat. Se strecură din braţele lui, se îmbrăcă cu o rochie de bumbac şi îşi luă sandalele în picioare. Înainte de a ieşi din cameră, se uită la el. Urma

să plece cu noaptea-n cap la aerodrom, îl va vedea din cînd în cînd, cîte o zi şi va pleca cu impresia că soţia lui e o femeie rece, ciudată. Dar faţa lui pe pernă era liniştită, gura uşor întredeschisă, o mînă sub obraz, cealată întinsă pe pat, unde ea stătuse ghemuită ceva mai devreme. Se apleacă şi-l sărută, iar el se întoarse cu spatele, strîmbîndu-se.

Lawrence simţi sărutul lui Kate, rece, parcă politicos, de bun-rămas. În vis, îşi lua la revedere de la ea, într-un loc rece, cenuşiu, gol – o staţie goală sau o biserică – şi acum plecase. În visul lui, plecarea era bruscă, încerca să o oprească, să o prindă, dar trupul ei era fantomatic, nu o putea apuca, era deja pierdută pentru el. Şi apoi apăru un alt chip pe care-l cunoştea şi care o aştepta, statuar. Nu putea spune nimic despre acel chip, dar ştia, cu certitudine absolută, că soţia lui îl părăsea pentru acel privitor. Iar acel privitor, atît de nemişcat şi de sigur de ea, era un cunoscut.

Lawrence deschise ochii mari, în teroare, cu trupul golit, de parcă ar fi căzut în gol, de la o mare înălţime. Se roti pe o parte şi întinse mîna după soţia lui, dar nu mai era acolo. Îl cuprinse o stare deplorabilă.

În cele dn urmă, Josh şi Lawrence plecară – Josh la compania HQ unde era ADC, iar Lawrence la aerodrom, pentru a-şi face datoria de a-l apăra. În seara aceea rămaseră amîndouă, singure. Plecase pînă şi Antonina – era o linişte perfectă. Făcură cîteva planuri pentru a doua zi, să înoate, să caute o bicicletă pentru Kate, dar fără prea mult entuziasm. În noaptea aceea Kate se culcă devreme şi dormi profund, letargic.

Luni, 10 iunie, în timp ce Kate şi Beth mergeau cu maşina către St.Julian's Bay, să înoate, avea loc nunta lui Aubrey, într-o biserică mare, victoriană, undeva în

Lewisham. Era aceeaşi biserică unde se căsătorise sora lui, Thea, cu Jack, în urmă cu douăzeci de ani.

– Eu, Iris Mary, te iau pe tine, Aubrey George... Interesant era faptul că ea vorbea clar, în timp ce el abia mormăia, se gîndi Andrea, cu sufletul alături de Iris. Era una dintre acele femei devotate, „de azi, pentru totdeauna, la bine şi la rău" – Iris nu minţea absolut deloc. Andrea tuşi, cu ochii plini de lacrimi şi scoase o batistă. Prinse privirea lui Dulcie, care se uita la ea cu simpatie. Dumnezeule, probabil că are impresia că sînt lacrimi sentimentale. Andrea puse batista la loc în poşetă. Dulcie îl luase pe Bill după ea, deşi acesta protestase, cum că locul lui nu ar fi într-o biserică, dar nu-l lăsase să comenteze prea mult. Pur şi simplu nu acceptase un „Nu" ca răspuns. În ziua aceea, cu Bill lîngă ea, se simţea mai îngăduitoare. Le ură noroc în gînd.

Ceva mai tîrziu, Iris îi impresionă pe toţi cu calitatea bufetului pregătit şi se făcuseră chiar cîteva glume pe tema pieţei negre. Adevărul era că gătea excepţional şi că putea face multe din cele mai compromiţătoare ingrediente. Tartine cu şuncă şi ouă, salată de cartofi, o ruladă excepţională de porc, umplută cu ciuperci, fasole verde şi pere, garnitură de cartofi înecaţi în unt, presăraţi cu mărar, apoi budincă de căpşuni şi jeleuri, plus vedeta mesei, pîinea celebră a lui Iris.

După ce mîncară bine, Andrea şi Dulcie ieşiră în grădină, fiecare dorind să fie singură cu gîndurile ei, dar întîlnindu-se, inevitabil. Dulcie simţi că trebuie să facă prima o mişcare prietenească faţă de Andrea, mai ales pentru că venise singură la ceremonie.

–...deci mi-a venit ideea să mărim magazinul, spunea Dulcie, încercînd să scoată în evidenţă faptul că şi ea avea probleme. Şi acum arată ca naiba – nu ai idee

cît e de muncă!

Andrea îi dădu cîteva sugestii, cu amabilitate, însă se vedea că este supărată.

– Ce mai face Louis? insistă Dulcie. Îmi pare rău că nu a reuşit să vină. Minţea – ceea ce ştiau amîndouă.

– Chiar aşa?

– Ne cunoaşte pe toţi, ar fi trebuit să fie aici.

– De cîteva zile, Louis nu mai e deloc unde ar trebui să fie, spuse Andrea şi începu să plîngă. Dulcie era cu adevărat îngrozită. Plîngea Andrea, acea femeie practică, sigură de sine, dominantă. Nu o văzuse niciodată atît de tristă. Plîngea încet – Dulcie era paralizată de milă şi jenă. Îl văzu cu colţul ochiului pe Bill venind către ele şi-i făcu semn cu mîna să stea acolo, să nu se apropie, ceea ce el şi făcu.

– Andrea, Andrea, ce este? Ce pot să fac, vrei să intrăm?

– Nu, nu... Andrea îşi şterse lacrimile cu batista şi apoi nasul. E bine aici, poate n-o să mă observe nimeni.

– E vorba de Louis.

– Da, de Louis. Andrea oftă şi clătină din cap. Şi cred că totul e din vina mea.

– Nu spune asta! Dulcie era indignată. E un nenorocit şi aşa a fost întotdeauna, un profitor.

– Nu, Dulcie, nu. Nu sînt pregătită pentru asta.

– Îmi pare rău. Dulcie se uită la ea – subţire, palidă, nefericită. Andrea, care ţinea totul sub control, care ştia scorul de la început şi proceda în consecinţă, reuşind întotdeauna – ea, stătea acolo, plîngînd, în faţa altor oameni! Abia dacă-i venea să creadă. Şi apoi se gîndi la Louis, un nenorocit, plin de sine, uşor de manevrat, l-ar fi strîns de gît cu dragă inimă.

– Are pe altcineva? întrebă ea, luînd-o pe Andrea de

braţ şi îndreptîndu-se cu ea către capătul grădinii, unde se aflau trandafirii.

– Oh, nu. Andrea clătină din cap. Numai că nu vrea să mai stea cu mine.

– Ce-o să faci?

Andrea se apleacă şi mirosi un trandafir.

– Cred că voi căuta un mod decent de a-l părăsi, spuse ea, mai calmă. Găsesc eu ceva.

Andrea se adunase la fel de repede cum se dizolvase, iar Dulcie o aduse înapoi în salon şi o lăsă să discute cu Loelia Drake despre institut. Pe Bill îl găsi lîngă bufetul acum gol, privind pe fereastră.

Nu se uită spre ea cînd intră în cameră – ştiuse imediat a cui este prezenţa, pentru că spuse:

– Trebuie să plec, am de scris.

– Numai că eu nu vreau să plec acum.

El îşi frecă faţa, nerăbdător.

– O.K., dar bine ar fi să o faci cît mai curînd. Îi zîmbi.

Dulcie rămase şi ea privind în gol.

– Ce păcat că Lawrence şi Kate nu pot fi şi ei aici. Mă întreb ce-or mai face.

– Ţi-e dor de ea. Era o afirmaţie.

– Da, foarte.

Voia să spună ceva, să exorcizeze fantoma lui Kate, care stătea între ei, dar nu ştia cum să înceapă.

Rămaseră pentru cîteva minute fiecare cufundat în tăcerea lui şi apoi ea se ridică greoi, spunînd:

– Atunci hai să mergem, să ne luăm la revedere.

16

„Ernest îl convinsese pe Giles să-l însoţească la clubul unde apărea Mae. Expediţia implicase chiar ceva muncă de detectiv, pentru că Ernest nu vroia ca Mae să afle că venise acolo doar pentru ea. Prînzind cu Giles la Savoy, îl rugase pe chelnerul şef să afle de la unul dintre băieţii din orchestră unde anume cîntă fata încîntătoare pe care o auzise de curînd la radio. Era mort de invidie şi curiozitate.

Clubul în sine nu era mare lucru. Se afla pe strada Oxford, dar Ernest îşi dădu seama imediat ce fel de oameni erau cei care îl frecventau: ziarişti, desenatori, jurnalişti, în general artişti, muzicieni, oameni de teatru ce asigură culisele.

Giles şi Ernest ajunseră la mijlocul serii, iar Giles comandă o sticlă de şampanie, fără să comenteze asupra preţului. Plus că pentru a putea intra, trebuiră să devină membri ai clubului – curiozitatea lui Ernest costa o avere, dar unica dorinţă de moment a lui Giles era să-l facă fericit. Se simţea tandru, înţelegător, protector. Ernest era atît de tînăr, avusese o viaţă atît de grea, încît pentru Giles era un privilegiu faptul că i-o putea face mai uşoară. La început fusese împotriva ideii şi-l privise

ca pe un prieten mai tînăr. Dar acum luase hotărîrea de a-l face să se simtă bine.

Sosi şampania. Giles ridică paharul.

– Santé. Şi să ne simţim cît mai bine în seara asta.

– Aşa să fie.

Giles luă o înghiţitură, iar Ernest bău tot paharul.

– Am văzut o grămadă de cunoscuţi pe aici. Curios, unde se pot întîlni oamenii.

– Şşşt! zise Ernest. Ea e.

Mae nu se schimbase prea mult, cu excepţia faptului că acum îşi pusese toate trăsăturile în valoare. Avea buzele vopsite într-o nuanţă de ciclam şi tenul alb, alb. Purta o rochie mov cu bustul brodat, cu mîneci scurte.

Chiar şi vocea părea mai puternică decît îşi amintea Ernest. Se uită de jur împrejur şi observă că oamenii o ascultă cu atenţie şi o plac. Nu numai vocea, dar şi prezenţa scenică – radia căldură şi încredere în sine, o alură plăcută, ce avea efect asupra spectatorilor.

Cîntă în jur de cincisprezece minute, apoi făcu semn cu mîna, o plecăciune şi coborî de pe scenă.

– Ernie! Îi luă obrajii în mîini şi îl sărută.

– Bună, Mae. Îmi pare bine că te găsesc aici. Felicitări, ai fost foarte bună.

Ea zîmbi, acceptînd în acelaşi timp un Martini de la un admirator.

– Ne vedem mai tîrziu, iubire... Şi spuneai că nu ai mai fost pe aici?

– Nu, niciodată.

Mae luă o înghiţitură de Martini roşu, ţinînd paharul delicat, între degetul mic şi arătător. Acum că Ernest era mai aproape de ea, îşi dădu seama că fetei nu-i fusese atît de uşor precum părea la prima vedere. Mae era mai în vîrstă decît el cu cîţiva ani buni – era machiată puter-

nic, cu un strat gros de fond de ten şi pudră care, deşi expert aplicat, nu reuşea să ascundă ridurile destul de adînci şi obrazul ofilit timpuriu. Dar aceste amănunte nu-i umbreau cu nimic strălucirea. Ernest simţea că Mae se descurca foarte bine.

– Ai venit cu vreo iubită? întrebă ea.

Ernest nu discutase nimic despre Giles.

– Nu, cu şeful meu. Trebuia să se întîlnească cu cineva aici, minţi el.

– Unde este?

– Acolo. Ernest i-l arătă pe Giles, care se întreţinea cu un impresar de teatru, Wally Buxton.

– El e? Mae făcu ochii mari. Valentino, lasă-l şi trage tare pe celălalt.

– Ce vrei să spui? Ernest avu bănuiala că roşise.

Ea nu-l luă în seamă.

– Nu mă prezinţi?

– Dacă vrei.

O luă de braţ şi o duse în cealaltă parte a camerei.

– Giles, mă scuzaţi că vă întrerup, dar vreau să v-o prezint pe Mae Irving.

Cei doi bărbaţi se ridicară. Giles îl prezentă pe Wally Buxton şi apoi îi sărută mîna lui Mae.

– Ai o voce foarte bună, mi-a plăcut cum ai cîntat.

– Mulţumesc, mă bucur că v-a plăcut.

– Ernest te-a auzit în urmă cu cîteva zile la radio, spuse Giles, observînd abia după aceea zîmbetul jenat al lui Ernest, şi am fost cu toţii impresionaţi. Şi, dacă nu mă înşel, ai lucrat cu el, nu?

– Ai dreptate. Mae îl privi pe Ernest cu cochetărie. De fapt, mi- aduc aminte de dumneavoastră.

Wally Buxton începu să rîdă.

– Ia spune Giles, despre ce e vorba?

– Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte, ne-am cunoscut?

– Oh, cu mulţi ani în urmă, zise Mae. Nu mai contează acum. Apoi îşi îndreptă atenţia către Wally. Dumneavoastră aţi fost acela care a montat „Holiday Mood" la Waverly?

– Da.

– Mi-a plăcut foarte mult, dar... Mae continuă să discute cu Wally. Era extraordinar de degajată şi directă. Giles şi Ernest o urmăreau cu plăcere.

Mai tîrziu, după un alt rînd de băuturi, erau cei mai buni prieteni, iar Wally luase deja telefonul impresarului lui Mae. Peste alte cîteva minute, Mae se ridică de la masă şi-l rugă pe Ernest să o însoţească. Observă, în spatele ei, mersul regesc şi modul firesc de a primi felicitări şi complimente, păstrînd distanţa cu delicateţe, fiind caldă şi drăguţă cu toată lumea, dar nu familiară. În sufletul lui Ernest se strecură gelozia. Reuşise, era propriul ei stăpîn.

Ajunşi în spatele scenei, Mae se întoarse către el şi-l sărută pe obraz cu buzele ei rujate.

– Tipul tău pare a fi cumsecade, spuse ea.

– Plăteşte bine, zise Ernest, ştergîndu-se pe obraz.

– Hai, Ernie. Îşi aplecă ştrengăreşte capul într-o parte şi-l privi cu afecţiune. Nu m-am născut ieri.

Şeful orchestrei îi făcu un semn cu capul, iar ea îşi lăsă paharul jos.

– Nu mai pot sta. Oricum, îmi pare bine că te-am revăzut şi sper că nu e ultima dată, da. Ţinem legătura.

Ernest se întoarse la Giles. Se simţea umilit.

– Mi s-a făcut greaţă de fundătura asta, zise Ernest. Hai acasă.

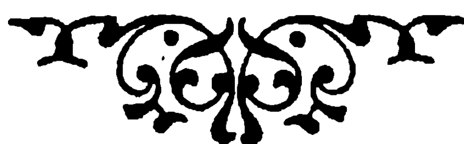
– Dar va cînta din nou prietena ta.

– Am ascultat-o destui ani, izbucni Ernest.

– Bine. Giles îşi bău ultima înghiţitură şi se ridică .

Ernest se enervă ai mai mult de grija pe care i-o purta Giles. Nici măcar nu avea cu cine să se certe.

Plecară, coborînd scările acoperite cu covoare roşii scumpe, iar vocea lui Mae umplea atmosfera, ca fumul de ţigară scumpă şi aromată, dar Ernest nu se mai uită înapoi.

La sfîrşitul lui iunie se făcuseră două luni de cînd Maria nu-l mai văzuse pe fiul ei, Ernest. Nu se resemnase – spera că va veni cît de curînd. Avea nevoie de lumina pe care o radia fiul ei, de buna lui dispoziţie, de felul în care o înveselea.

Le era recunoscătoare, bineînţeles, lui Tony şi lui Doris, pentru că o îngrijeau, fiindcă de cîteva zile, nu mai era aceeaşi. Nu mai reuşea nici măcar să urce cîteva trepte fără să se oprească, cu respiraţia tăiată, dar nici nu renunţa la ţigările care erau singurul ei lux. Îşi aminti de atacurile îngrozitoare de astm pe care le avusese fiul ei cînd era mic.

Doris sosi abia la ora şase, veselă ca de obicei.

– Am adus ceva bun, să ne respectăm şi noi, zise ea. Doris era întotdeauna atentă cu Maria, nu era zi în care să nu-i aducă ceva bun, deşi ca gospodină nu era din cale-afară de pricepută. Dar aceasta făcea parte din farmecul ei.

– Unde e Tony al tău? întrebă ea acum, turnîndu-şi sieşi şi Mariei un pahar de Guiness.

– Are comenzi pînă noaptea tîrziu.

– Atunci e bine. Mai am timp să pregătesc ceaiul.

Trecuse deja o oră de cînd Maria obişnuia să-şi ia ceaiul şi-şi simţea stomacul lipit de şira spinării de foame. Îşi aminti de pasiunea lui Ernest pentru mesele regulate, de felul în care venea repede de la Zelinski să vadă ce i-a pregătit...oftă.

– E totul în regulă, draga mea?

– Da.

Maria era hotărîtă să vorbească cu Ernest despre Doris, dar nu îndrăznea s-o supere sau să afişeze pretenţii, aşa că Doris îşi petrecea toată ziua la cîrciumă bîrfind. Nu ar fi vrut să o facă şi-i luase mult timp pînă se hotărîse. Doris era angajată şi plătită de Ernest, aşa că el avea toată autoritatea în faţa ei.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Doris întrebă:

– Mă întreb cînd îl vom revedea pe Ernest al tău, că a trecut deja, cît? O lună?

– Cam aşa, minţi Maria. E foarte ocupat.

Se auziră paşi pe trepte, iar Tony apăru în cameră. O sărută pe Maria şi o ignoră pe Doris.

– Am avut foarte multe comenzi în seara asta şi sînt mort de foame. Unde e ceaiul?

– Îl pregătesc acum, Tony, zise Doris, bine dispusă. Nu ştiu prea sigur ce-o să iasă, dar sper să mă descurc.

Tony mîrîi.

– Dar mi-e foame!

– Uite ce e, dragul meu, zise Maria, întinzînd braţul după poşetă, du-te şi cumpără o plăcintă.

– Al dracului să fiu dacă mă duc!

Izbucnirea lui le lăsă interzise pe amîndouă. Maria era uimită.

– Hei, Tony, ce fel de atitudine e asta?

– Mi-e foame, am muncit toată ziua. Vreau un ceai şi

o cină ca lumea.

– Atunci o să se ducă Doris să cumpere, spuse Maria. Simţea furtuna plutind în aer, furia lui Tony umplînd atmosfera din cameră şi tensionînd-o. Doris, pe de altă parte, stătea în uşa bucătăriei cu un zîmbet tîmpit afişat pe faţă, de parcă totul ar fi fost o prostie. Spre groaza Mariei, veni către Tony şi-i puse un braţ grăsuliu pe umăr.

– Haide, iubire, calmează-te, ne-ai speriat şi pe mine şi pe mama ta de moarte! Acum fă ce ţi-a zis mama ta şi du-te la plăcintărie...

– Nu zău! Tony îşi zmuci umărul de sub braţul ei şi-i urlă în faţă. Ce crezi că o să fac şi treaba ta?

Doris rămase cu gura căscată. Maria îşi puse o mînă la ochi.

– Hei...Tony, zise ea, încercînd să-l certe. Doris e foarte bună cu noi...

– E pe dracu'! E o putoare. Ia banii de la el – Tony nu-i putea pronunţa numele lui Ernest – şi se crede aici ca acasă. Ce face pentru noi, poţi să-mi spui?

– Tony, iubire, hai să aşteptăm pînă vom avea ocazia să discutăm cu Ernest şi o să...

– Ernest! Pronunţă numele cu ură. Ernest! Crezi că dă vreun ban pe noi? Pentru el nu contează decît o singură persoană şi aceea este tot Ernest Marx! Mai bine ai privi adevărul în faţă, mamă. Să nu crezi că încîntătorul şi dragul de Ernest se speteşte muncind. E întreţinut de un boşorog nenorocit şi bogat, asta e!

În după-amiaza zilei de sîmbătă, 7 septembrie, Iris se întreţinea cu cumnata ei, Dulcie, la un ceai. Nici uneia dintre ele nu-i plăcea să-şi petreacă weekend-ul singură, şi cum Aubrey avea treabă la fabrica din Southwark, iar Bill era la redacţie, Iris o invitase pe Dulcie.

Era o zi superbă, însorită, pe care Iris şi-o petrecuse în grădină, muncind în grădina cu zarzavaturi, pe care o mărise, reducînd-o la minimum pe cea de flori. Era îmbrăcată cu haine de grădinărit şi un şorţ care avea un buzunar încăpător în faţă, ca de cangur. Dulcie era extrem de elegantă, îmbrăcată cu o bluză galben-pal şi fustă şi pantofi albi. Cînd Iris îi complimentă ţinuta, Dulcie o asigură că hainele le avea de cînd lumea.

De o lună războiul devenise mult mai evident, avînd în vedere avioanele de pe cer, dar, pentru că nu puteau face mai nimic, cele două femei nu discutară despre asta. Aşa că petrecură ziua mai mult în linişte, discutînd pe diferite teme, pînă ajunseră la Andrea Avery, cu care Dulcie se întîlnise să ia prînzul, cu cîteva zile în urmă.

– Ce mai făcea? întrebă Iris cu simpatie. Îmi pare rău că nu s-a simţit bine la nuntă.

– E mai bine, răspunse Dulcie. Pleacă din ţară, cît mai departe de Louis.

– Pleacă din ţară? întrebă Iris. Sună cam drastic.

– Nu chiar, are o slujbă undeva, nu a intrat în detalii.

– Înseamnă că divorţează? întrebă Iris, cît mai degajat, pentru a nu da impresia că învinovăţeşte pe cineva.

Dulcie clătină din cap.

– Nu ştiu, Iris. Nu mi s-a confesat. Cred că mai degrabă regretă scena de la tine de la nuntă şi încearcă

să o dreagă. E genul de femeie extrem de independentă.

– Bineînţeles, bineînţeles. Iris dădu din cap. Deci, să sperăm că va fi mai fericită acolo.

Apoi tăcură, digerînd noutăţile pe care şi le comunicaseră. O albină bîzîi pe deasupra tăvii cu ceai. Dar auzul lui Iris era ascuţit şi nu auzea numai albina, dar şi un alt bîzîit, care devenise aproape familiar în acea vară, precum cîntecul păsărilor şi fluturii.

– O luăm de la capăt, zise ea, punîndu-şi ochelarii. Credeam că măcar azi o să stăm liniştite.

– Mda, mormăi Dulcie. Ia uită-te acolo.

O formaţie de şaizeci de avioane străluci pe cer, venind dinspre sud, bombardiere escortate de avioane de luptă.

– Mă întreb încotro se îndreaptă, zise Iris.

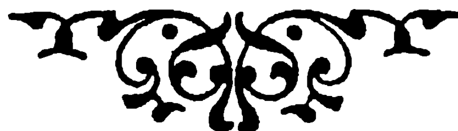
Dulcie se cutremură, în ciuda căldurii.

– Trebuie să plec.

De la ultimul etaj al clădirii unde se aflau birourile redacţiei *Herald,* Bill Maguire, singur în clădirea înaltă, auzi raidul aerian de la ora cinci şi preferă să-l ignore. Dar la puţin timp după aceea, un apus prematur de soare reuşi să-i distragă atenţia. Se îndreptă către fereastră şi văzu alergînd pe stradă două maşini de pompieri. Chiar şi-aşa, nu-şi putea da seama ce se întîmplase. Cerul din spatele cartierului St.Paul era roşu – părea că întregul East End luase foc.

Ceea ce văzuseră Iris şi Dulcie din grădina casei din Mapleton Road era primul bombardament asupra Londrei, executat de Grupul 2 de bombardament ce aparţinea de Luftwaffe, la ordinul lui Goering, care jurase că va îngenunchea Londra în patru zile.

17

În toamna anului 1940, londonezii au avut impresia că sînt strînşi într-un pumn de fier, că lumea s-a comprimat în jurul lor, că Londra a devenit Anglia, inima ei apăsată, dar încă pulsînd. Ştiau că nu trebuie să cedeze sub nici o formă, aşa că îşi vedeau de viaţă înainte, de parcă ceea ce se întîmpla era normal – o nenorocire, dar nu una atît de mare încît să se plîngă fără să facă nimic.

Imediat ce Bill realiză de unde venea lumina aceea ciudată, ieşi ca o furtună din birou, îndreptîndu-se în acea direcţie. Accesul în zonă i-l asigură numai renumele pe care şi-l crease. Deşi nu era binevenit, era tolerat. Şi-apoi şeful pompierilor avea altele pe cap.

– Doamne, apără-mă... n-am mai văzut aşa ceva...

– Oamenii tăi pot face faţă?

Omul ridică din umeri. Chipul lui tras, sensibil, mustăcios, era luminat de flăcările roşii.

– Numai Dumnezeu ştie. Dar mă îndoiesc.

Scheletele enorme, negre, ale clădirilor abia se mai ţineau drepte sub povara focului, unele dintre ele nerezistînd şi prăbuşindu-se ca nişte cutii de chibrituri, devorate de flăcările feroce.

În tot acest holocaust, pompierii încercau să stăpî-

nească situaţia. Dintr-o brigadă de treizeci de mii de oameni, nouăzeci la sută nu stinseseră în viaţa lor un asemenea incendiu.

Bombardamentul continuă toată noaptea, iar avioanele lui Goering înnegriseră cerul. Intensitatea focului făcuse munca pompierilor inutilă.

A doua zi dimineaţă, la ora opt, cînd Bill se întoarse la birou, peisajul de la fereastra clădirii unde se afla redacţia Herald era total diferit. Nu se mai vedea nimic altceva decît fum şi aburi şi pămînt sterp, acoperit pe întreaga suprafaţă de ruine negre.

În zilele următoare cuvîntul „invazie" apăruse pe toate buzele – era la ordinea zilei.

Duminică dimineaţă, 15 septembrie, Lufwaffe făcu o ultimă încercare masivă de a provoca aviaţia engleză la o luptă aeriană finală. Pe la prînz erau deja distruse în jur de o sută cincizeci de avioane germane – astfel se dădu semnalul pentru începerea unei uriaşe bătălii aeriene. Un coridor aerian lat de treizeci de mile şi de două ori mai lung era format din mii de avioane, ce zburau grupate în sute de formaţii. În jur de ora patru după-amiaza, cînd ultimele avioane germane traversară canalul, pierderile lor erau considerabil mai mari decît cele suferite de RAF. Deşi cei de la sol, privitorii, nu aveau de unde să ştie, mareea îşi întorsese direcţia. Invazia luase altă turnură.

Acum, în a doua parte a lui octombrie, cei din East End se adaptaseră unui nou stil de viaţă. Primul adăpost „Shelter Census" adăpostea în jur de 200.000 de londonezi; se formaseră comunităţi subterane, nocturne. Bill, care circula permanent pe teren pentru a relata aceste fapte tutror, prin *Herald,* descoperi că viaţa de adăpost avea propriile ei reguli şi regulamente.

În unele dintre ele era permisă intrarea cu maşina, în altele nu se permitea accesul după ora doisprezece.

Inevitabil, unele căpătaseră reputaţie de cluburi sociale neoficiale, altele, de locuri unde aveau loc fapte de neconceput pentru cetăţenii oneşti.

Însă existau şi altfel de adăposturi, aflate în partea de nord-est a Londrei, în staţiile de metrou, unde nu rezista toată lumea şi de unde nu puteai ieşi la suprafaţă sănătos şi cu demnitatea umană nealterată. Îmbulzeala era de nedescris, locurile ce serveau drept toalete miroseau înfiorător şi erau inimaginabil de murdare, cuplurile făceau dragoste în văzul tuturor, fără să se ferească de copii sau bătrîni. Atmosfera era explozivă şi nu supravieţuiau decît cei puternici. Umanitatea coborîse spre ultimul grad de supravieţuire. Bill era cutremurat şi ieşea repede la suprafaţă, ca un scufundător avid să-şi umple plămînii cu aer proaspăt.

Dar veştile de la Malta dădeau clar de înţeles că, indiferent cît sufereau londonezii, acolo situaţia era mult mai complicată. Iar Kate, ca de obicei, era în mijlocul focului, se gîndi Bill, simţind un fel de satisfacţie perversă. Şi totuşi, absenţa ei îi crea stări de furie continuă, violentă. Nevoia de ea era acută şi feroce şi creştea cu fiecare zi. Parcă sentimentele lui, odată dezvăluite, deveniseră mai puternice, ca animalele eliberate din cuştile unde au fost ţinute îndelung captive. O dorea şi nu trebuia decît să închidă ochii pentru a-şi aminti cu exactitate fineţea pielii ei, părul mătăsos şi rebel, gustul gurii ei, chipul, privirea înceţoşată de dragoste a ochilor ei aurii. O visa şi se trezea transpirat şi excitat la maximum. Uneori i se întîmpla cînd se afla în patul lui Dulcie şi făcea dragoste cu ea, în timp ce se gîndea la alta.

Adevărul era că el continua să-şi petreacă mult timp cu Dulcie, avînd nevoie de prezenţa ei. Actuala femeie era mai puţin reală pentru el decît cea absentă. Era consumat de un sentiment dezolant de risipire, de parcă Kate ar fi fost o parte din trupul lui ce i s-a luat fără voie. Uneori era cuprins de valuri de energie, dorea să fie cu Kate mai mult decît orice şi abia dacă se mai gîndea la altceva. Sentimentul era foarte deosebit faţă de cel de afecţiune şi căldură cu care o înconjura pe Dulcie. Şi era lipsit de ajutor în faţa acestei forţe arogante, imperative.

Incidente care altădată l-ar fi şocat îl lăsau acum rece, de parcă sentimentele pentru Kate le-ar fi înlocuit pe toate celelalte.

Petrecea ore în şir ajutîndu-i pe cei din echipele de intervenţie, transportînd cadavre unor oameni ce păreau doar adormiţi, zeci de trupuri sufocate, altele strivite şi mutilate. Plus bucăţile de trup – scalpuri, braţe şi mîini pe degetele cărora se vedeau inelele de logodnă şi verighete; capete fără trup şi trupuri decapitate, parţial îmbrăcate cu lenjerie intimă groasă, corsete şi cardiganuri. Bill muncea, muncea pînă la epuizare, însă fără a fi trist.

O săptămînă mai tîrziu, împreună cu Dulcie, la invitaţia lui Giles şi a lui Ernest, se duseră la teatrul Strand, pentru a vedea cîteva scene din Shakespeare, montate de Sir Donald Wolfit. Era a cincizeci şi şaptea noapte consecutivă de cînd Londra nu mai fusese bombardată, iar londonezii luau cu asalt teatrul, ce avea o audienţă de o mie de persoane pe săptămînă. Compania lui Sir Donald prezentă scenele favorite ale publicului. Partea din spate a teatrului fusese avariată de bombardamente, astfel încît, cînd se ridica cortina,

curentul cuprindea întreaga sală.

După spectacol, cei patru plecară la Rules, pentru a lua un prînz întîrziat. Restaurantul era plin, iar clientela se distra de minune. Viaţa bună, surprinzător, continua. În ziare şi reviste apăreau fotografii cu modul bun de viaţă al englezilor, care mîncau bine în restaurante micuţe şi dansau pînă-n zori în cluburi scumpe, măcar pentru a-i arăta lui Hitler că nu puteau fi îngenuncheaţi atît de uşor.

Aşa că Ernest, Bill, Dulcie şi Giles s-au bucurat de privilegiul de a mînca supă de legume, friptură scoţiană în sînge şi şarlotă.

Bill conversă cu Ernest, în timp ce Giles şi Dulcie comentau aprins pe marginea jocului unui actor.

– Ţi-ai mai văzut familia în ultimul timp, Ernest? întrebă Bill. Cum se descurcă?

– Îşi petrec noaptea într-o staţie de metrou, răspunse Ernest, se descurcă. Mama stă acum într-un scaun cu rotile şi e ceva mai bine.

Giles nu prinse decît ultimele cuvinte.

– I-am spus că ar fi mai bine dacă ar aduce-o pe mama lui la noi pentru un timp, zise el. Dar m-a asigurat că este fericită acolo unde e.

– Sînt sigură că aşa este, completă Dulcie. Îmi dau seama de asta.

– Da?

Bill continuă.

– Staţia aceea de metrou e bine organizată?

– Da, este, răspunse Ernest, pe un ton ceva mai nervos. Îi plăcea să discute cu Bill, pentru că întotdeauna îi dădea senzaţia că îi ia un interviu. Au amenajate dormitoare, o femeie care le coafează pe celelalte, tarabe cu fructe şi legume. E ca la un hotel.

– Scuză-mă că-ţi spun, remarcă Bill, că am fost impresionat de unele adăposturi pe care le-am văzut. Problemele sînt de aglomarare şi de supraveghere proastă a intrărilor şi ieşirilor, dar, în rest, jos pălăria.

Giles se uita la Dulcie care privea peste umărul lui, de parcă ar fi zărit pe cineva cunoscut în cealaltă parte a încăperii.

– Ce e?

– Nu-mi vine să cred, spuse ea. Cred că tocmai l-am văzut pe Louis Avery.

Giles se strîmbă.

– Sfinte Sisoe, apără-ne. Cu cine?

Dulcie rupse o bucăţică de pîine dintr-o felie de pe masă din care muşcă delicat, încercînd să nu se uite prea fix.

– Cu un cuplu tînăr, ea e foarte drăguţă.

Ernest se uită peste umăr.

– Chiar foarte drăguţă!

– Şi mai ales tînără, zise Bill. Hei, mai discret, vrei să-şi dea seama că ne holbăm la el?

– Nu, zise Dulcie, dar mă duc la el, pentru că vreau să-l întreb despre Andrea.

Bill se uită surprins la ea.

– Crezi că e înţelept?

– Hai să spunem că noi nu ştim despre ce e vorba. Şi am tot dreptul să întreb despre o prietenă.

– Vorbeşte vinul din ea, n-o băga în seamă, comentă Giles, dar Dulcie nu-l luă în seamă.

– Vai de mine, uite-i că pleacă, mai bine...

Se ridică de la locul ei şi, încă de cînd ajunse la jumătatea distanţei dintre ea şi Louis, realiză că fata cea tînără era cu el.

– Draga mea Dulcie! Ce bine-mi pare să te văd!

– Bună, Louis. Dulcie se uită fix la însoţitoarea lui. Şi mie la fel, dar nu vreau să te reţin, numai că mă întreb ce mai ştii despre Andrea.

– Vrei să spui că nu ai auzit nimic?

– Nu. Mi-a spus la nunta fratelui meu că ar vrea să-şi ia o altă slujbă, dar atîta tot.Nu mai ştiu nimic de ea.

Louis clătină din cap.

– Oh, Dulcie.

Fata care era cu el spuse repede:

– Să aştept afară?

– Ar fi mai bine, spuse Louis, privind-o indulgent cum pleacă.

– Deci?

Louis îşi puse mîna la frunte, coborîndu-şi capul, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele.

– Dulcie, s-a întîmplat o mare nenorocire şi nu ştiu dacă e momentul potrivit să...

– Ce naiba vrei să spui?

– E moartă, Dulcie. Andrea a murit.

Dulcie rămase şocată.

– Ceee?

Louis îşi coborî vocea, uitîndu-se dintr-o parte în cealaltă, cu un bizar aer de discreţie.

– Îmi pare atît de rău, Dulcie. Am încercat să găsesc o cale de a te anunţa. Teribil. Clătină din cap. Teribil...

– Dar cum? întrebă ea. Nu o interesau vorbele lui, ştia că sînt fără sens. Ce s-a întîmplat?

– Era pe vasul acela, „City of Benares“, probabil ai citit în ziare. A fost torpilat – au murit cu toţii.

Dulcie îşi amintea vag ceva.

– Mda, au fost o mulţime de copiii evacuaţi...

– Da, iar ea s-a oferit voluntar să-i escorteze.

Dulcie ştia că în următoarele minute nu va reuşi să-l

mai suporte.

– A fost vreo înmormîntare, o ceremonie, ceva?

– Urmează.

– Vreau să vin şi eu.

– Bineînţeles. Am înţeles că Andrea a fost foarte curajoasă.

– Da, spuse Dulcie, aşa a fost întotdeauna. Te rog, anunţă-mă cînd urmează să aibă loc ceremonia.

Cînd ajunse la masă, Bill se ridică şi o luă de braţ, ajutînd-o să se aşeze.

– Dulcie? Isuse, arăţi groaznic, ce ţi-a spus?

– Andrea e moartă, spuse ea, tare şi clar. S-a înecat. Reacţia plină de compasiune a celorlalţi nu reuşi să i-o scoată pe Andrea din minte. Moartea ei era o nedreptate. Dacă asta i se putuse întîmpla Andreei, cea mai puternică femeie pe care o cunoştea, atunci nimeni nu mai era în siguranţă. Se întoarse către Bill, care părea că-i spune ceva, dar nu-l auzea.

– Te rog, du-mă acasă.

Kate găsi repede cu ce să-şi umple timpul. Se înscrisese voluntar în grupul de binefacere din Zemola şi-şi petrecea majoritatea zilelor făcînd cantităţi uriaşe de supă, sau inventariind diferite lucruri, bătînd la o maşină antică liste interminabile. Prefera să fie cît mai activă şi principala ei ocupaţie era de a-şi întreţine bicicleta, cu care căra greutăţi cît mai mari posibile, depunînd eforturi pentru a nu se mai gîndi la Bill.

Era 22 decembrie, mai erau încă trei zile pînă la

Crăciun. În seara aceea Lawrence urma să se întoarcă acasă, pentru 24 de ore. Atitudinea ei faţă de sosirea lui era ambivalentă. Prezenţa lui îi făcea bine, pentru că reprezenta o realitate şi ştia că e iubită. Se cufunda în iubirea lui ca un copil ce-şi îngroapă noaptea capul în pernă, de teama întunericului. Voia să fie demnă de ea, dar îl dorea şi pe Bill. Nu înţelegea poziţia în care se afla; se simţea prinsă în capcană. Războiul nu o înfricoşa, era aliatul ei. Raidurile constante, nesiguranţa, emoţiile creau o atmosferă în care preocupările ei treceau neobservate. Lawrence intra şi ieşea din viaţa ei, plin de energie exuberantă şi activ. Iar ea îşi concentrase toată afecţiunea asupra lui Beth, care era însărcinată şi avea nevoie de ajutor. Beth se înţelegea minunat cu Lawrence şi uneori Kate simţea că între ei se crease o prietenie specială, pe care nu o putea înţelege şi la care nu putea participa. Iar posibilitatea de a forma o alianţă similară cu Josh îi crea repulsie numai cînd se gîndea.

Singura care părea să o simtă era Connie, bucătăreasa ei şi chiar în acel moment o privea fix.

– Pot să te ajut cu ceva, Connie, întrebă ea.

– Nu, nu e nevoie.

– Ai pregătit patul pentru doamna Maloney?

– Încă nu, urma să o fac acum.

– Mulţumesc, Connie.

Casa unde se mutase, în strada Forni, era destul de mare, dar cea mai importantă era pivniţa de dedesubt, care, în acele vremuri grele servea drept adăpost. Josh sugerase ca Beth să se mute cu Kate, pentru că intrase în ultimele două săptămîni de sarcină şi trebuia ajutată şi îngrijită, iar faptul că aveau un adăpost oricînd accesibil şi solid, dădea o marjă mai mare de siguranţă.

Puţin mai tîrziu, Kate se urcă în maşina familiei Maloney şi se îndreptă către casa lor, pentru a le lua pe Beth şi pe Antonina.

Ajunsă acolo, o urcă pe Antonina în spate, pentru a avea grijă de bagajul considerabil al lui Beth, apoi o ajută pe Beth să se caţere la locul ei.

– Crezi că voi putea urca vreodată în maşina asta? întrebă ea, rîzînd.

– Dacă nu poţi, o să stai în spate, pe bagaje.

Rîdeau în hohte, amîndouă, făcînd haz de necaz.

În ciuda mărimii ei, Beth părea să devină din ce în ce mai frumoasă, cu cît înainta sarcina. Era ca o piersică, se mai rotunjise puţin la faţă, părul castaniu îi strălucea, iar înfăţişarea ei nu avusese cu nimic de suferit. Kate era o fiinţă cel puţin ciudată pe lîngă prietena ei.

În acelaşi timp se dedicase complet îngrijirii lui Beth, făcînd-o atît din dragoste pentru ea, cît şi pentru a avea o activitate folositoare care s-o facă să nu se mai gîndească la Bill. După-amiaza, deşi era destul de obosită după atîta muncă, se ocupa de Beth, învîrtindu-se pe lîngă ea, sau pur şi simplu ţinîndu-i companie. Nu s-ar fi purtat aşa nici dacă era vorba de propriul ei copil. Ideea ei de căsătorie cu Lawrence nu inclusese niciodată copii, deşi ştia că lui i-ar fi plăcut. Devoţiunea ei faţă de Beth reprezenta un fel de compensare, iar Beth avea bunul simţ de a o accepta fără să comenteze.

Kate închise portiera şi întrebă:

– Cum te simţi?

– Oh, mai bine ca niciodată! Beth îşi mîngîie ceafa cu o mînă şi-şi ridică părul cu un aer confortabil de pisică narcisistă. Recomand tuturor femeilor sarcina – în felul ăsta nu te mai gîndeşti la prostiile care se întîmplă în jur.

– Cauza e pierdută în cazul meu.

– Întotdeauna spui asta.

– Pentru că aşa gîndesc.

– Vorbeşti ca bătrîna mea doică.

– Asta pentru că momentan sînt bătrîna ta doică.

Ajunse acasă, Kate o ajută pe Beth să intre în salon, duse bagajele sus şi o anunţă că Connie pregăteşte peşte la cină.

– Miroase bine, spuse Beth.

– Da, aşa este. Am cumpărat nişte peşte în după-amiaza asta, de la un tip destul de ciudat, despre care Connie spunea că are faţă de gangster şi nu eram sigură dacă am putut s-o conving să-l gătească. Oricum, se pare că a capitulat.

Beth se aşeză pe sofaua ce scîrţîi sub greutatea ei.

– Vine Lawrence diseară?

– Da, are liber douăzeci şi patru de ore.

– Ce drăguţ.

– Dar Josh? Ce ştii de el? Lui Kate i se părea mai confortabil să discute despre alt soţ.

– Oh, draga mea, dar abia s-a întors la unitate. Nu va apărea decît peste cel puţin zece zile.

– Biata Beth.

– Nu, nu, Kate, sinceră să fiu, mi-e mai bine dacă-l ştiu plecat. Se agită îngrozitor, mai ceva ca mama sau ca doica cea bătrînă.

La cină mîncară peştele splendid gătit de Connie şi servit frumos de Antonina.

– E delicios, zise Beth.

Kate puse jos furculiţa şi rămase pe gînduri.

– Da – a fost bun, dar a avut totuşi un gust ciudat.

– Şi mie mi s-a părut. Dar nu chiar aşa încît să ne facem griji. Nu era stricat.

– Şi nici nu cred că l-a ars Connie.

– Asta e! Ştiu, vînzătorul!

– Poftim?

Kate ridică farfuria şi o mirosi.

– TNT.

– Fii serioasă!

– Da, asta e, TNT. Probabil că a prins peştele după ultimul raid. Şi dacă nici asta nu ne face rău, înseamnă că nimic nu ni se mai poate întîmpla!

Începură să rîdă nebuneşte, aproape fără să mai poată respira şi nici măcar sosirea lui Connie nu amelioră cu nimic situaţia.

La ora opt începură să sune sirenele. În drum spre scările ce duceau către adăpost, Beth se uită peste umăr la Kate şi remarcă.

– Îmi pare rău, dar cred că nu te mai pot contrazice.

– În legătură cu ce?

– Cu TNT-ul.

Kate se întoarse către Connie care cobora scările în spatele ei.

– Connie, cred că pe doamna Maloney au apucat-o durerile. Fii drăguţă şi adu cîteva prosoape şi apă şi tot ce mai este necesar.

Connie, printre multe altele, era expertă şi în naşteri.

Beth o apucă pe Kate de braţ şi o strînse.

– Ce naiba o să facem?

Kate se simţea surprinzător de calmă.

– O să fie bine. Prima naştere durează mult, nu? Aşa că acum nu fac decît să-mi iau nişte măsuri de precauţie. Cînd se va termina raidul, mergem la spital. Cît de dese sînt contracţiile?

Kate o strînse de încheietura mîinii.

– Cam din cinci în cinci minute.

Adăpostul era mare, dar nu prea înalt. Iar Kate nu putea sta în picioare, fără să dea cu capul de tavan. Însă era bine echipat, cu lumină, cîteva mese, paturi curate, mîncare şi dulciuri, o trusă de prim ajutor şi un paravan.

Kate aprinse o lampă şi o atîrnă de tavan, spunînd:

– Te întinzi puţin?

Beth clătină din cap.

– Nu, prefer să mă mai mişc.

Adăpostul îl împărţeau cu cîteva măicuţe, care erau adunate în cealaltă parte a încăperii, unde îşi amenajaseră un altar şi unde îşi spuneau rugăciunile. Numai una dintre ele se întoarse şi le zîmbi lui Kate şi lui Beth, celelalte fiind concentrate la ceea ce făceau. Pentru Kate, prezenţa lor era şi o uşurare, dar şi un motiv de enervare. Erau atît de perfecte, atît de departe de mizeria unei vieţi de femeie.

Connie şi Antonina reveniră cu provizii de prosoape, o pernă curată şi două ligheane cu apă.

Beth începu să se plimbe în sus şi-n jos, ţinîndu-se cu mîinile de zona unde, odată, fuseseră coapsele. Kate era cu ochii pe ea, atentă la fiecare mişcare.

– Aşteaptă cam mult pînă să vină.

– Cum adică, nu spuneai că la fiecare cinci minute?

– Mă refeream la bombardament, fraiero.

– Oh, apar imediat. Poate că aşa nu te vei mai gîndi la dureri. Apoi tăcură amîndouă. Kate veni lîngă Beth, ajutînd-o să se mişte şi, după un timp, auziră clar avioanele de bombardament apropiindu-se. Connie se aşeză pe o cutie, cu picioarele ei grase depărtate şi cu mîinile pe genunchi. Cînd auzi zgomotul avioanelor, îşi dădu ochii peste cap, privind în sus şi strîmbîndu-se. Dacă privirile ar fi putut ucide, ar fi plouat pe Zemola cu piloţi.

Beth căzu în genunchi la următoarea contracţie, însă fără să scoată un sunet. După ce durerea trecu, o întrebă din nou pe Beth.

– Acum vrei să te întinzi?

– Nu, mi-e mai bine. Dar sînt fleaşcă.

Kate se uită în jos.

– Te duc sus să te speli dacă doreşti.

Beth dădu din cap.

– N-o să ajute la nimic, cred că s-a rupt apa.

Începură să meargă din nou, devenind conştiente că nu vor reuşi să ajungă la spital.

După alte trei contracţii, Beth se hotărî să se aşeze. Se întinse pe o parte, iar Kate se aşeză pe podea lîngă ea, strîngîndu-şi genunchii în braţe, uitîndu-se la ea, încercînd să-i fie alături în suferinţă.

Beth începu să respire adînc.

– Iar începe.

Deodată Kate îşi aminti de Connie, care părea ciudat de discretă. O lăsă pe Beth cîteva clipe şi se duse la bucătăreasa ei.

– Connie?

Aceasta se uită la ea.

– Connie, mă întreb – ar trebui să fac ceva? Adică...

Connie ridică o mînă enormă şi închise ochii pentru o clipă, într-o atitudine detaşată de sfinx.

– Vă descurcaţi bine, doamnă Drake. Şi dacă aveţi nevoie de mine, sînt aici, adăugă ea.

Kate se întoarse lîngă Beth, lîngă care venise una dintre călugăriţe.

– Vă rog, întrebă ea, vă pot ajuta cu ceva?

Kate clătină din cap.

– Ne vom descurca. Dacă ar fi acceptat oferta măicuţei, ar fi însemnat să o jignească pe Connie.

Bombele cădeau din ce în ce mai dese şi după încă cinci sau şase contracţii, exact în momentul în care începură să bată clopotele Maltei, apăru pe lume copilul lui Beth, Douglas St John Maloney, o creatură perfectă ce privea lumea cu ochi mari, strălucitori.

Pentru că venirea lui pe lume coincise cu sfîrşitul raidului, toată lumea se adună în jur, privindu-l cu încîntare şi admiraţie, în timp ce Antonina se ocupa de toaleta stăpînei ei, zîmbind fericită.

Kate îngenunche lîngă mamă, cu obrajii în palme, admirîndu-şi opera. Se simţea obosită, împăcată şi satisfăcută.

– E încîntător, zise ea. Absolut uimitor.

– Oh, Kate! Beth îi întinse mîna, iar Kate i-o strînse.

– Nu e nevoie. Stai liniştită, acum mă duc să fac un ceai. Bei o ceaşcă, după care încercăm să mergem sus.

– Mă simt atît de dezgustătoare şi de lipicioasă.

– Arăţi minunat. Stai aici.

Urcă scările, intră în casă şi se îndreptă către bucătărie. În timp ce făcu ceaiul, auzi deschizîndu-se uşa de la intrare. Probabil că era Lawrence, dar acum nu era pregătită să-l întîmpine. Lasă-l să se ducă să vadă cu ochii lui cît de bine se descurcase.

Apoi, venind cu tava din bucătărie, văzu sacul şi cascheta lui Lawrence lîngă perete. Simţi, ca de altfel întotdeauna în zilele acelea, o stare de nelinişte, de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului.

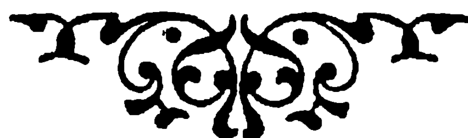
Însă, cînd ajunse în capul scărilor adăpostului, rămase şocată cînd văzu că de fapt Lawrence nu o căuta pe ea şi, aparent, nu se gîndea la ea absolut deloc. Tabloul pe care-l văzu o excludea complet. Lawrence, în uniformă şi nebărbierit, era aplecat desupra lui Beth, cu o mînă pe umărul ei, de parcă ar fi dorit să o apere,

să o protejeze. Se uita la Beth şi la copil cu o atenţie extraordinară, iar ea, la rîndul ei, îşi sărută fiul pe creştet şi apoi îi zîmbi lui Lawrence. Călugăriţele şopteau între ele, discret, pregătindu-se să se întoarcă sus; Connie şi Antonina îi priveau cu bunăvoinţă. Lawrence, Beth şi copilul formau între ei un cerc magic în care ea nu avea ce căuta.

Repede, încet, lăsă tava jos şi fugi înapoi în casă, apoi în grădină. Îşi dădu seama că tremură şi că nu se poate controla, mai mult furioasă decît supărată. Aici nu era nimeni care să o cunoască şi să o înţeleagă. Avea nevoie de Bill. Devenise conştientă de distanţa enormă care îi despărţea şi o constata cu durere. Era singură pentru că el nu era cu ea. Ar fi înţeles-o. Ar fi vrut să urle la lună, ca un lup.

Îşi dădu seama ce era: o creatură cu păr sălbatic, o femeie nebună, cu ochi ce priveau fix şi cu buzele strînse de durere şi neputinţă, cu muşchii braţelor încordaţi, cu pumnii strînşi şi cu degetele murdare de sînge închegat. Sîngele lui Beth.

Era o intrusă.

18

– Cînd te întorci?

– Sincer, nu ştiu. Cu adevărat, nu aş putea spune.

Sincer, cu adevărat, se gîndi Bill. De ce oare cineva trebuie să folosească aceste cuvinte cînd minte?

– O să ai grijă de tine, nu? întrebă Dulcie.

– Nu am avut întotdeauna?

– Nu prea. Dar acum trebuie, pentru mine.

– Dulcie... Bill îşi puse mîinile pe umerii ei. În staţie era întuneric şi frig şi zgomot.

– Da? Era pregătită pentru orice i s-ar fi putut spune.

– Fir-ar să fie, nu ştiu. Nu pot spune decît că nu-mi place nimic din toate astea.

– Nici mie. Chipul ei era palid şi luminos. Era îmbrăcată cu o haină de blană şi pe cap purta o pălărie roşie de catifea. Zîmbea cu obrazul ridicat, atît pentru a-l vedea mai bine, cît şi pentru a-i arăta că nu va ceda uşor. Altceva? întrebă ea, tachinîndu-l.

– Nu ştiu. Nimic. O luă de braţ, pentru a face împreună cîţiva paşi pe platformă. Era conştient de frumuseţea ei, observînd felul admirativ în care o priveau oamenii ce treceau pe lîngă ei.

Apoi deodată, fără să aibă legătură cu nimic, ea remarcă:

– Mi-au ieşit o mulţime de fire albe.

– Da, cîteva.

Ea rîse.

– Un gentleman perfect.

– Le-ai observat şi tu, nu? De ce să te mint. Dar nu sînt multe.

Îşi dăduse seama că Dulcie încerca din răsputeri să uşureze situaţia.

– Ştii, ar fi mai bine dacă un timp nu te-ai mai gîndi la mine, măcar cît sînt plecat.

– Oh? Mai bine pentru cine?

– Pentru amîndoi. Nu sînt obişnuit să fiu aşteptat, să ştiu că cineva îşi face griji din cauza mea – nu cred că pot face faţă unei asemenea responsabilităţi.

– Foarte rău, spuse ea, cu ton rece. Dar îşi reveni repede şi zîmbi. Înţeleg. Îţi promit că aşa voi face.

– Mulţumesc.

Nu o putea săruta, vocea conştiinţei nu-i permitea. O luă în braţe, privind peste umărul ei la perechile din jurul lor, care făceau la fel, dorindu-şi să fi plecat demult. Se desprinse din braţele ei şi-şi luă valiza. Obrajii lui Dulcie erau roz, ochii îi străluceau.

– Au revoir, Bill.

– La revedere, Dulcie.

Dulcie se îndreptă către hotelul Charing Cross, intră direct la toaletă, unde se încuie şi, imediat după aceea i se făcu rău, însă surprinzător de violent. După ce vomă, se aşeză şi îşi scoase oglinjoara, încercînd să facă toate reparaţiile posibile, ştergîndu-se la gură cu o batistă, parfumîndu-se şi refăcîndu-şi machiajul.

Cînd în cele din urmă ieşi, i se făcu frig şi îi venea să leşine. Aerul proaspăt îi făcu bine, activîndu-i circulaţia sîngelui şi restabilindu-i echilibrul. Merse puţin pe jos, dar era teribil de obosită. Îşi luase la revedere de la Bill, care acum se îndrepta către noi aventuri şi o lăsa în

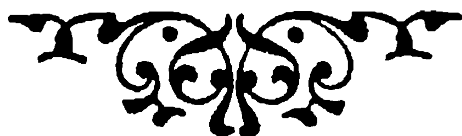
urmă pe ea, secătuită şi fără vlagă. Poate că pînă mîine îşi va reveni şi va putea ajunge pînă la fratele ei, unde urma să petreacă seara de Anul Nou, împreună cu Aubrey, Iris şi Joe – ba chiar aştepta petrecerea, savurînd cu plăcere gîndul la cît de ospitalieră era Iris, cît de expertă în arta culinară, în întreţinerea musafirilor şi în servirea lor. În seara asta, îşi zise ea, se va înapoia la apartament, îşi va pune vată în urechi şi va încerca să adoarmă devreme.

Vasul de mărfuri cu care călătorea Bill Maguire şi care se îndrepta către Malta conţinea, în primul rînd, echipamente aviatice, stocate în patru cale; în al doilea rînd îmbrăcăminte, săpun şi provizii medicale; şi în al treilea rînd, mărunţişuri, cum ar fi ace de cusut, cărţi, biberoane, stilouri, ţigări. Era un transport tipic către Malta – aşa se încărcau toate vasele, cu tot felul de mărfuri, astfel încît fiecare găsea tot ce avea nevoie.

Cîţiva dintre marinarii de pe „Marguerita" mai făcuseră cursa de cîteva ori, supravieţuiseră şi de fiecare dată o luaseră de la capăt. Aceştia nu prea tolerau prezenţa lui Bill la bord, indiferent de reputaţia de bun camarad pe care o avea. Însă toţi erau politicoşi şi, pe undeva, respectuoşi, în acele vremuri nebunia era la mare preţ. Deşi Bill avea o cabină numai pentru el, mînca cu restul echipajului, ţinîndu-şi gura şi ascultînd. Seara, dacă era invitat, juca cărţi, dacă nu, patrula pe punte ca o fantomă fără odihnă. Oamenii de pe „Marguerita" nu aveau de unde să ştie, dar de data asta nu munca era cea care-l adusese la bord şi care îl scotea în evidenţă întotdeauna. Pentru prima dată, în mintea

lui, presa era pe locul doi, nu dorea decît să ajungă la Kate. Şi, dacă ajungea la Malta, nu se gîndise ce s-ar putea întîmpla după. Faptul că viaţa lui atîrna de un fir subţire de aţă, îi satisfăcea simţul natural de dreptate.

În după-amiaza zilei de 11 ianuarie, Kate stătea în grădina casei de pe strada Bakery, nr. 58, privindu-l pe Douglas St john Maloney, care dormea în coşul lui de rafie, în timp ce mama lui se odihnea.

Îi plăcea Douglas. Uneori avea impresia că îl plăcea chiar mai mult decît Beth, dar ştia că asta este din cauză că nu e mama lui. Beth nu avea nimic de dovedit: Douglas era succesul ei. Naşterea fusese rapidă, naturală, fără complicaţii. Beth se ridicase după treizeci şi şase de ore şi mîncase, spre încîntarea lui Connie.

Afecţiunea lui Kate faţă de Douglas era un tribut adus drăgălăşeniei lui, pentru că nu reuşise încă să scape de ideea că era o paria. Imaginea lui Beth, a copilului ei şi a lui Lawrence complet fascinat de cei doi, încă o mai urmărea. Ar fi vrut şi ea să trăiască asemenea sentimente, să fie iubită complet. În noaptea în care se născuse Douglas se simţise trădată, dacă nu pierdută. Imaginea propriei pesoane, dată la o parte, părăsită, o obseda. Îl repezise pe Lawrence, se purtase rece cu Beth. Numai Douglas, se gîndi ea, care era prea mic pentru a şti, o putea accepta.

Dădu la o parte cuvertura albastră de satin cu care era învelit copilul şi se uită la el. Stătea acolo, liniştit, ca un şoricel, fără să facă nici cea mai mică mişcare. O bucăţică de om, o creatură a cărei apariţie pe lume nu o putea împiedica nici măcar un război.

Era linişte. Kate o auzea pe Connie din bucătărie, cîntînd încet, în timp ce spăla vasele. Antonina se întorsese acasă la cei doi Maloney, pentru a aranja totul în vederea revenirii lor acasă. Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi ştiu că e Lawrence, care veni direct către ea. Îşi lăsă sacul militar jos şi se aplecă să o sărute. Ea îşi întoarse aproape insesizabil obrazul, în aşa fel încît nu o sărută pe buze, ci pe obraz.

– Bună, şopti el, zîmbindu-i. Apoi se aplecă peste coşul de rafie şi atinse copilul cu un deget pe obraz. Kate îl urmări cu detaşarea aceea îngrozitoare, care o cuprindea de cîteva luni, precum o paralizie. Era uimită de felul în care dragostea adevărată se transforma în indiferenţă neruşinată. Iar el încerca să evite confruntarea directă, făcîndu-se că nu vede, sperînd să treacă de acel moment. Kate avusese întotdeauna impresia că e o persoană curajoasă, dar descoperi că nu putea să-i spună de existenţa lui Bill în sufletul ei. Astfel, viaţa lor decurgea mai departe, înecată în tăcere vinovată şi neînţelegere. Îi venea să plîngă cînd se gîndea la ce pierduse. Însă tăcea mai departe.

Se aşeză lîngă ea. Era îmbrăcat cu un şort kaki şi îi observă picioarele frumoase şi genunchii rotunzi. Mirosea a transpiraţie, a praf şi a explozibil.

– Ce mai faci? întrebă el, tot încet.

– Nu e nevoie să vorbeşti în şoaptă, nu se va trezi.

– Ce mai faci? întrebă el din nou, de data asta ceva mai tare.

– Bine. Folosesc acest copil ca scuză pentru a nu face nimic.

– A sosit convoiul, sau cel puţin ce a mai rămas din el.

– Adică?

– Exact cum îţi spun. Şi de acum va fi şi mai rău.

– De ce?

– Nemţii sînt în Sicilia. Au făcu praf acel convoi.

Acum mi se pare că în port a mai rămas un singur vas, „Illustrous“ parcă, care oricum e avariat şi se vor întoarce ca să încerce să-l termine.

– Înţeleg. Ca de obicei, Kate se simţea energizată de asemenea veşti. Orice pericol de război anihila starea ei personală depresivă.

– Aş vrea să fiu mai mult timp cu tine, zise Lawrence. Promite-mi că vei fi rezonabilă şi vei avea grijă de tine.

– Mă cunoşti, doar.

– Poate. Copilul oftă încetişor, ca un preludiu al trezirii.

Lawrence se uită la el.

– Unde e Beth? Se trezeşte puştiul.

– E sus, trage un pui de somn.

– A avut o noapte grea?

– Nu, nu cred, s-a trezit să-i dea să mănînce... ştii tu.

– Nu chiar, dar îmi pot imagina.

– Doamne, ce bine-mi pare că nu sînt în locul ei.

Uşurat evident, se uită în sus şi zise:

– Uite-o pe mămica!

Beth apăru, strălucitoare, îmbrăcată cu un halat alb. Se îngrăşase, dar îi venea bine. Era voluptoasă şi feminină. O făcea pe Kate să devină conştientă de oasele ei proeminente. Plus că stătuse la soare şi nu se bronzase, însă, în schimb, îi ieşiseră o grămadă de pistrui. Beth era bronzată şi avea pielea maronie, de piersică coaptă.

– Hei, voi doi de acolo, salut! Era veselă. Îmi pare rău că v-am deranjat!

Lawrence se ridică şi o salută, umbrind coşul lui Douglas, care se răsuci, de parcă ar fi simţit umbra.

– Bună ziua, luptătoareo. Beth ridică obrazul spre buzele lui Lawrence care o strînse uşor de umăr, sărutînd-o. Apoi se duse lîngă Kate şi se aplecă asupra coşului.

– Ce mai face?

– Nimic, doarme.

– A dormit destul, spuse Beth. Se întinse şi-şi ridică fiul din coş, sprijinindu-i căpşorul în curbura umărului şi adresîndu-i-se lui Lawrence.

– Vine şi Josh?

El dădu din cap.

– Diseară, dacă se va putea. După care nu se ştie dacă vreunul dintre noi va mai putea veni. Şi cred că e de părere să rămîi aici, avînd în vedere noua situaţie.

Continuă să-i explice despre nemţii din Sicilia şi despre faza nouă şi periculoasă în care urmau să intre. Beth ascultă, bătînd uşurel cu palma pe spatele copilului, mirîndu-se, rîzînd scurt, oftînd filozofic.

Uitîndu-se în gol, Kate spuse:

– Mîine mă voi duce cu bicicleta la Valetta, să văd dacă găsesc ceva prin magazine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kate! Lawrence rămase trăsnit. Zona portului va fi complet bombardată. Fii rezonabilă.

– Voi fi perfect rezonabilă, zise ea, rece.

– Kate, n-ar trebui, spuse şi Beth.

– Vreau să mă duc. Kate mai trecuse printr-o asemenea scenă, în seara în care discutaseră despre Dunkirk. Acum, ca şi atunci, devenea mai hotărîtă în proporţie inversă cu gradul de opunere ce i se arăta. Complicitatea lui Beth cu Lawrence o scotea din minţi. Amîndoi doreau s-o protejeze. Se simţea ca un animal în cuşcă.

Se ridică brusc.

– Mîine plec, zise ea.

– Bună, Kate

Se uită în sus. Avu impresia că visează. Stătea în

faţa ei, nu prea aproape. Părea mai slab decît şi-l amintea, deşi era tot lat în spate şi solid. Nu se putea mişca. Îl privea cu ochii mari, fără să facă nici un gest. Lacrimile care îi curgeau pe obraji îi tulburau vederea.

– Te-am chemat, şopti ea.

– Ştiu.

– Sper că imaginaţia nu-mi joacă o festă.

– Nu, Kate. M-ai chemat şi am venit.

Ea întinse o mînă, iar el o luă şi o strînse.

– Am reuşit. Te-am găsit.

– E groaznic, spuse ea. Atîţia morţi. Am făcut tot ce am putut să fiu de ajutor. Te rog, hai să mergem.

Plecară, strîns îmbrăţişaţi, atît de strîns încît ea îi simţea bătăile puternice şi insistente ale inimii. Acum era complet pierdută, nu mai ştia nici ce zi este, nici unde se află. Lumea se limita la îmbrăţişarea lui.

– Unde mergem? întrebă el.

– Nu ştiu.

– Am o cameră la Osborne.

– Nu, toată lumea se duce acolo, s-ar putea să mă întîlnesc cu cineva cunoscut.

Se hotărîră pentru un hotel mai mic. Intrarea acestuia părea intrare de magazin, cu pereţi din sticlă prin care se vedea perfect recepţia.

Îşi luară o cameră, mobilată spartan, dar căreia nu-i dădură nici o atenţie. Prima dată nici măcar nu se dezbrăcară. Bill îşi desfăcu pur şi simplu pantalonii, i-i dădu pe ai ei jos şi o luă sălbatic, repede, cu faţa lipită de gîtul ei, care îşi înfipsese degetele în părul lui. Dar chiar şi atunci îi simţi ferocitatea de femeie tînără, atît de diferită de modul sofisticat în care Dulcie savura plăcerea. După ce termină, ştiu că energia ei era abia la început. În momentul orgasmului strigă cuvinte de neînţeles, în timp ce ea era tăcută, tremurătoare şi fierbinte. Kate devenise languroasă, rotindu-se şi zvîrcolindu-se

ca o pisică în patul îngust, plină de viaţă şi periculoasă în mîinile lui.

Pentru Kate orgasmul veni ca o eliberare, însă fără să se liniştească. Ştia că după torentul de plăcere se va face auzită vocea conştiinţei. Ar fi vrut să dureze mereu. Nu se putea sătura de el. Ţinu ochii larg deschişi, privindu-l tot timpul, ca un copil care se uită în soare pentru a se încărca cu energia lui. Îl ţinu în braţe, frecîndu-se de el şi în el pentru propria ei plăcere, rugîndu-l, tachinîndu-l, hîrjonindu-se, pînă cînd se epuiză.

Rămase întinsă pe spate, savurînd fiecare moment. Undeva în hotel se auzi o uşă deschizîndu-se şi închizîndu-se, apoi paşi grei care o luaseră la fugă pe scări. Din camera de lîngă ei se auzeau rîsete.

– Ştii ce fel de loc este acesta, nu? întrebă el.

– Cred că da.

– Un magazin de carne vie. Fiice ale plăcerii, care stau la posturi în aşteptarea inamicului.

Ea se întoarse şi-l sărută pe frunte.

– Bine zis!

Începu să rîdă în hohote, cu faţa în pernă. Cînd se calmă, observă că o priveşte cu o expresie atît de nefericită, încît aproape că nu o putea suporta. Îl strînse cu braţele şi cu picioarele, torcînd şi sărutîndu-l cu dragoste oarbă, ca un animal, cerînd atenţie din partea lui, încercînd să-i şteargă din minte orice gînd rău.

– Oh, Kate, Kate a mea... Ce naiba o să facem?

– Nu pot să mă gîndesc la asta acum. Nu pot.

– Dar trebuie, dacă vrei ca viaţa să devină suportabilă.

Se ridică şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– E ceva în neregulă cu noi.

– Ai al dracului de mare dreptate. Trebuia să ajung aici, Kate, am ajuns la un punct din viaţă în care nu-mi mai permit să pierd nimic, bun sau rău, bine sau greşit.

Am venit cu convoiul acela, ştiind că în orice clipă aş putea fi făcut bucăţele, dar ştiind că merită. Nu mi-a păsat, Kate! Cinci vapoare au sărit în aer în jurul nostru. Au murit oameni, i-am văzut în apă şi nu am putut face nimic pentru ei. Şi tot ceea ce voiam erai tu şi am reuşit. Cum să trăiesc aşa, fără să iau nici o măsură? Am făcu o mie cinci sute de mile pentru cincisprezece minute de dragoste într-un hotel de mîna a treia?

Kate tăcu.

– Trebuie să facem ceva, trebuie să avem mai mult.

– Ştiu, ştiu.

– Am putea să-i spunem.

– Nu pot, nu sînt pregătită pentru asta.

– Problema este, spuse Bill, întinzîndu-se pe spate, pentru a nu se uită în ochii ei, că îl iubeşti. Nenorocitul ăla virtuos, nepătat – îl iubeşti.

Veni lîngă el, lipindu-şi obrazul pe pieptul lui.

– Ascultă-mă. Poate ai dreptate, dar nu ştiu cum voi putea trăi ştiind că-i fac rău. Ştii cum mă face să mă simt? De parcă mi-ar fi dăruit o rochie frumoasă, dar scumpă, care nu-mi vine bine. Trebuie s-o port pentru că este atît de generos şi dacă o rup, sau o dau, sau pur şi simplu nu o pun pe mine, îl rănesc şi mă simt vinovată. Şi nu e vina mea, nu e drept.

O luă în braţe şi-i ridică faţa, pînă se priviră în ochi.

– Şi eu, eu cum te fac să te simţi?

– Eu însămi, liberă. Îi sărută buzele, mai mult muşcîndu-l. Eşti un lacom. Se sui pe el, forţîndu-l să se întindă pe spate. Şi un egoist. Începu să se mişte în el şi el în ea, pierzîndu-se unul în celălalt.

19

Rămaseră la hotelul *Glory* pînă după-amiază tîrziu. În port avu loc un alt raid, dar nu se sinchisiră să meargă la adăpost. Proprietarul urcase scările, anunţînd tare:

– O faceţi pe pielea voastră, domnilor!

Însă nu se mişcară, îngropaţi unul în celălalt, făcînd abstracţie de lumea ce-i înconjura.

În cele din urmă Kate îşi aminti de Beth, care probabil îşi făcea griji şi spuse încet:

– Te vei întoarce la Osborne, unde ai lucrurile, nu?

– Şi tu ce vei face?

– O să văd eu. Deşi, dacă mă gîndesc mai bine, n-ar fi rău să vii să stai în casa lor, nu promit, dar te voi anunţa. Le vom spune adevărul, dar nu în întregime, că te-am întîlnit înainte de raid, în mod neaşteptat şi că ne-am adăpostit împreună. El nu va bănui nimic şi oricum, s-a întors la aerodrom.

– Cînd se va întoarce?

Kate clătină din cap.

– Nu ştiu, probabil peste cîteva zile.

– Eşti singură?

– Nu, sînt cu prietena mea, Beth, care tocmai a născut un copil. Soţul ei este la regiment, la compania HQ, lîngă Zemola.

– Înţeleg.

– E-n regulă, rezolvăm noi cumva şi e bine pentru noi că stă la mine, un alibi perfect. Dar acum trebuie să mă întorc.

Se ridică, iar Bill îi studie pielea fină şi spatele lung şi drept. Dar cînd întinse mîna s-o atingă, Kate se dădu mai încolo şi începu să se îmbrace.

– Să nu cumva să pleci, spuse ea. O să te sun.

Bill se ridică greoi din pat.

– Unde să mă duc? Faci doi paşi şi dai cu nasu-n mare.

Kate se îmbrăcă fără să se uite la el.

Cînd se întoarse, Bill îşi încheia nasturii la cămaşă. Era tăiat în nenumărate locuri şi abia se descurca. Se îndreptă către el să-l ajute şi, în loc de asta, se agăţă disperată de el.

– Aş vrea să mă absorbi în tine, şopti ea. Aş vrea să intru sub pielea ta şi să rămîn acolo.

– Ei bine, nu se poate, draga mea. Pentru tine îmi doresc un singur lucru, siguranţă, şi aceasta n-o să o dobîndeşti sub pielea mea.

Se îmbrăţişară încă un minut şi apoi plecară.

Lawrence stătea în umbra grădinii casei de pe strada Forni, aşteptîndu-şi soţia. Aerul era rece, uscat şi parfumat. Din casă auzea vocile lui Beth şi Connie şi scîncetul copilului.

Îi era teamă. Atît de teamă încît se întorsese din drum, fără să se gîndească ce scuză va găsi faţă de superiorii săi. Cele două raiduri avuseseră loc destul de aproape unul de celălalt şi era posibil să o fi prins pe Kate în drum spre casă.

Şi afară de pericolul fizic ce ar fi putut-o ameninţa,

se adăuga şi starea violentă a psihicului ei. Lawrence era perfect conştient de bătălia interioară ce se dădea de cîteva luni în sufletul soţiei lui.

Ştia că nu are cu ce s-o ajute, dar nu-i venea deloc uşor. Ar fi vrut s-o aline, s-o asigure de dragostea lui, dar ea se închisese complet în sine, distanţîndu-se de el. Îşi aminti vorbele ei, atunci cînd îi spunea că depinde de el s-o înveţe să iubească. Acum avea impresia că ratase. Rămase în întuneric, suspendat între speranţă şi îngrijorare.

Apoi o văzu venind.

Ea nu se uită în sus şi nu-l văzu pînă cînd nu se apropie şi atunci se opri brusc, dîndu-se jos de pe bicicletă şi sprijinind-o de perete.

– Nu mă aşteptam să te văd, spuse ea, cu voce epuizată. Îşi şterse fruntea cu încheietura mîinii

– Draga mea, mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors, începusem să cred că... nu pot să-ţi spun ce începusem să cred. O luă în braţe, simţind cît era de încordată şi fierbinte, ca un metal încălzit.

– Nu am păţit absolut nimic, zise ea.

– Nici n-ar fi trebuit să pleci.

Se dezlipi brusc din braţele lui, ca o pisică ce nu vrea să fie mîngîiată.

– Nu m-ai fi putut opri. Oricum, am făcut drumul degeaba, nu i-am găsit nimic lui Beth.

– Nu contează. Bine că ai revenit teafără acasă.

Intrară în casă, lăsînd bicicleta în grădină.

Ajunşi în hol, dădură nas în nas cu Beth, care ieşea din bucătărie.

– S-a întors?

– Da. Obosită, dar OK.

– Atunci vă las, dar vă anunţ că dacă aveţi chef să mîncaţi, cina e gata.

– Va trebui să plec.

În salon, Kate îşi turnă un gin cu tonic. Cînd se întoarse cu faţa la el, zîmbea.

– Să-ţi spun cu cine m-am întîlnit. Cu Bill Maguire.

– Bill? Lawrence rămăsese cu gura căscată. Da' ce, Doamne iartă-mă, caută pe-aici?

– A venit cu convoiul acela, pentru un reportaj.

– A fost norocos că a ajuns pînă aici. E bine?

– Aşa părea. Luă o înghiţitură mare de băutură şi se aşeză greoi pe canapea. El a fost unul dintre motivele pentru care am întîrziat. Am intrat în adăpostul St. John şi am stat de vorbă. Mi-a părut bine să-l revăd...

– Bineînţeles. Unde stă?

– Încă nu s-a stabilit, dar şi-a dus lucrurile la *Osborne.*

– Dar e o prostie. Nu putea veni aici pentru o noapte, două?

– Probabil. Nu l-am întrebat. Vorbea cu un ton perfect dezinteresat. Stai puţin, nu ar fi mai bine să se ducă acasă la Beth, odată ce ea va rămîne aici?

– Sună la *Osborne* şi întreabă-l.

– Da, aşa voi face. Îşi termină băutura, iar Lawrence se ridică.

– Uite ce e, Kate, trebuie să plec. Însă, repet, mă bucur enorm că te-ai întors sănătoasă. Se apleca şi o sărută. Eşti terminată, draga mea, să te odihneşti cît poţi de mult.

– Da. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea.

O sărută din nou, încurajat.

– Ne vedem cît de curînd. La revedere, draga mea.

Duminică seara, Primmy o sună pe Dulcie, care o invită la ea şi care, deşi îşi luase precauţia de a se înarma cu un Martini, izbucni înainte ca aceasta să

apuce să spună ceva.

– Sînt însărcinată, anunţă ea.

Primmy luă un pahar de pe masă şi trase o înghiţitură zdravănă.

– Eşti sigură?

– Da.

– Nu se întîmplă prea des unei femei de vîrsta ta.

– Dar nu e imposibil.

– Ai făcut un test?

Dulcie clătină din cap.

– Nu, dar nu e nevoie, sînt sigură.

– Nu văd cum...

– Primmy, am mai fost însărcinată şi ştiu cum este.

– Înţeleg. Cam în cît eşti?

– În cîteva săptămîni. Mi-e teribil de rău şi sînt foarte obosită, dar problema este că vreau să scap de el.

Primmy clătină din cap, cu buzele strîns lipite.

– Trebuie să mergi la un doctor.

– Nu, nu vreau. Nu vreau să mai fiu însărcinată.

– Al cui este?

Deşi ar fi vrut să o facă, Dulcie nu-i răspunse că nu era treaba ei.

– Al lui Bill. De ani de zile nu am mai avut pe altcineva, Primmy.

– El ştie? Dulcie clătină din cap. Ei bine, poate că ar trebui să-i spui; poate că te va cere de soţie.

– Da, poate. Dar nu m-aş căsători în condiţiile astea, Primmy. Ştii, îl iubesc. Majoritatea timpului mi-am petrecut-o fiind aici pentru el, fără să-l presez şi e vorba de prea mult timp pentru a arunca totul pe fereastră, tocmai acum.

– Înţeleg. Şi el ce simte pentru tine?

Dulcie ridică din umeri.

– Sinceră să fiu, nu ştiu. Cred că nu cine ştie ce, dar nu mă deranjează. Am putea continua aşa pentru tot-

deauna şi asta e tot ce vreau. Dacă i-aş spune despre sarcină ori s-ar căsători cu mine, ceea ce nu aş putea suporta, pentru că ştiu că ar face-o din bun simţ, ori l-aş pierde, ceea ce ar fi şi mai rău. Deci...

– Nu-i dai nici o şansă, nu? zise Primmy. Începuse să se enerveze, văzînd cum Dulcie refuza unul dintre cele mai preţioase lucruri de pe pămînt.

– Nu.

Primmy se ridică de pe sofa, pentru a ascunde furia ce o cuprinsese faţă de Dulcie. Se duse la fereastră şi zise cu răceală:

– Se pare că ai plănuit totul, de ce-mi spui mie.

– Am nevoie de ajutorul tău să scap de el.

Primmy presimţise că asta vroia, dar şi-aşa, auzind-o cît de detaşat vorbeşte, avu un şoc.

– Ce spui tu e o prostie. Nici nu-mi dau seama de ce te ascult. Ar trebui să te duci la un doctor. Şi chiar dacă n-o să-ţi facă plăcere, o să afli că ce vrei să faci e o nebunie pentru vîrsta ta...

– Te rog, nu-mi mai vorbi de vîrsta mea! izbucni Dulcie. Şi sînt sigură că se poate face şi acasă şi că nu am nevoie de doctor. Nu vreau decît să-mi văd în continuare de viaţa mea.

– Înţeleg. Primmy se reaşeză pe sofa. Pot să te întreb ce ai făcut cu cealaltă sarcină?

Dulcie îşi aprinse o ţigară.

– Sînt mai puternică decît par, am născut şi încă fără nici un fel de complicaţie.

– Şi copilul?

– A fost adoptat.

– Ai putea să o faci din nou.

– Nu, nu pot! Dulcie îşi pierduse răbdarea şi se ridicase brusc în picioare. În cîteva clipe se spulberară ani de prietenie şi egalitate. Dulcie redeveni tînăra răsfăţată, bogată, iar Primmy servitoarea discretă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi, da, te ajut, sau refuză-mă. Una sau alta! Nu vreau sfatul tău, Primmy, am nevoie de ajutorul tău şi dacă nu vrei să mi-l acorzi, poţi să te duci dracului!

– Nu vreau să fac decît ce e bine, zise Primmy rece.

– Atunci nu mă judeca! Dacă poţi face ceva pentru mine, bine. Dacă nu, spune-o!

Privirea lui Primmy reflecta o femeie între două vîrste care nu se maturizase niciodată, care, după o asemenea experienţă de viaţă nu învăţase nimic şi care vroia ca alţii să-şi asume responsabilitatea faptelor ei.

Zise:

– Nu e nevoie să ţipi.

– Deci? Cum rămîne?

– Îmi pare rău, nu pot.

– Bine! Vaca naibii ce eşti, ieşi afară din casa mea!

Nu auzi nici un răspuns. Primmy era deja pe hol, îmbrăcîndu-se. Dulcie se duse repede ca furtuna după ea, albă la faţă de furie. Fizic, se simţea mai bine ca niciodată.

– Pleacă, hai, mai repede.

– Îmi pare rău, Dulcie, dar îmi ceri prea mult. Sînt soră medicală de atîţia ani şi niciodată nu am profitat de poziţia mea şi nu voi începe acum. Te voi ajuta, dar numai în cazul în care faci totul cum trebuie. Dar altceva nimic. Nu te voi ajuta să faci rău copilaşului acela pe care-l porţi în pîntec. Acum plec.

– Da. Fă-o.

– La revedere, Dulcie.

Aceasta nu răspunse. Aproape că nu se putea uita la femeia aceea atît de cinstită.

Pe scări, Primmy începu să tremure. Nu era genul de om obişnuit să-şi exteriorizeze sentimentele, iar scenele de genul ăsta o copleşeau. Acum că o lăsase pe Dulcie, bunătatea şi dragostea pe care le avea pentru

ea o invadară.

Cînd ajunse în hol, îşi dădu seama ce făcuse şi, de asemenea, ce avea de făcut de acum încolo. Motivele pentru care refuzase să o ajute nu erau profesionale, ci personale, cauzate de gelozie şi invidie. Dulcie era unica ei prietenă, singurul om la care ţinea – nu erau mulţi oamenii care aveau nevoie de ea, afară de pacienţii ei. Şi totuşi, cînd cineva striga după ajutor, ce făcea? Se retrăgea în spatele unei cortine de aşa-zisă dezaprobare şi moralitate.

Rămase în holul întunecos, nemişcată, încercînd să se hotărască, încercînd să-şi calce mîndria.

Dulcie deschise uşa.

– Bună. Te-ai întors?

Primmy spuse:

– Aş putea să-ţi aduc ceva.

– Mulţumesc.

– Te va durea. Dar dacă nu eşti decît în cîteva săptămîni, nu va dura mult.

– Nu contează, atît timp cît îşi face efectul.

– Nici o problemă. Oricum, vin săptămîna asta să ţi-l aduc.

– Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Ernest era în bucătărie cînd sună telefonul. Gătea o mîncare ieftină şi bună, o plăcintă de cartofi cu morcovi, după o reţetă pe care o găsise într-o revistă pentru femei. De la un timp fusese ceva mai nervos, dar acum se simţea bine, gătind şi ascultînd muzică. Ştia că sentimentul acesta de mulţumire nu va dura mult timp, dar acum se bucura de el, savurîndu-l.

Îl auzi pe Giles dînd gramofonul mai încet şi răspunzînd la telefon. Discuţia era scurtă. Cel care sunase ori nu avea multe de spus ori nu ştia să facă conversaţie.

Ernest auzi tonul lui Giles schimbîndu-se de la amabilitate la atenţie şi seriozitate.

– Da...da...bineînţeles, nici o problemă...îi comunic imediat. Da, aşteptaţi.

Giles apăru în pragul uşii bucătăriei, fără să se uite la mîncarea lui, ci privindu-l în ochi.

– Ernest, la telefon e fratele tău.

– Tony? Deveni interesat. Era pentru prima dată cînd Tony folosea telefonul.

Giles veni şi-l luă de braţ, conducîndu-l către salon.

– S-a întîmplat un accident, Ernest, cu mama ta.

– Accident? Cum adică?

– Mai bine ai vorbi cu el.

Ernest luă receptorul.

– Tony?

– Fir-ai al dracului de ticălos!

– Tony, ce s-a întîmplat?

– E moartă, a sîngerat pînă a murit, a căzut pe scări!

Ernest nu realiză pe moment decît ultima parte a frazei.

– Ce scări?

– Mişcă-te dracului încoace, nenorocit egoist şi criminal ce eşti!

Ernest lăsă receptorul şi se aşeză pe braţul unui fotoliu.

– E moartă, repetă el, ameţit.

– Oh, bietul, bietul meu băiat. Sărăcuţul Ernest. Giles îl luă în braţe, legănîndu-l dintr-o parte în cealaltă.

– Trebuie să mă duc acolo, mormăi Ernest cu nasul în pulovărul de caşmir al lui Giles.

– Da. Giles îi dădu drumul la un taxi. Se îndreptă spre birou şi luă de pe spătarul scaunului o jachetă, în buzunarul căreia se afla un portofel. Scoase cîteva bancnote şi i le strecută părinteşte lui Ernest în mînă. Hai, grăbeşte-te şi vezi să-ţi iei paltonul, e frig. Între timp

îţi comand un taxi. Apropo, vrei să vin şi eu?

Ernest clătină din cap.

– Nu, e-n regulă.

După cîteva minute coborî, iar Giles era deja jos, lîngă taxi, ca un înger păzitor.

– Dragul meu Ernest... Giles îi atinse obrazul. Îmi pare atît de rău! Apoi îi deschise uşa şi-l întrebă:

– Care este adresa?

– Oh! Globe Road, Bethnal Green.

Giles dădu instrucţiunile şoferului, închise uşa după Ernest şi bătu de două ori în capotă.

Îl aşteptă pe Ernest, hotărît să facă tot posibilul ca băiatul să treacă pe cît posibil uşor peste acest moment. Cînd acesta intră în casă, se ridică de pe fotoliu şi-l luă pe după umeri.

– Dragul de tine. Şi mama ta, ştiu cît de apropiat erai de ea.

– Mda, bine... zise Ernest, fără să aibă chef de discuţii. De fapt îi părea bine că revenise în apartamentul lui Giles, singurul care-i asigura siguranţă, căldură şi confort – aproape că uitase de durere. Vreau să aibă o înmormîntare decentă, zise el.

– Bineînţeles, stai liniştit că mă voi ocupa de asta.

– Şi mai sînt cîteva formalităţi de pus la punct în legătură cu apartamentul pe care i l-am închiriat, cu femeia în casă...

– Da. Şi fratele tău.

– El se va descurca.

– Îmi dau seama că ţi-a vorbit urît, Ernest. Dar este numai un tînăr care a trecut prin multe. Va trebui să-l ierţi, acum are nevoie de tine mai mult ca niciodată.

– Hai că mă faci să rîd.

Giles avea răbdare.

– E adevărat. Dar încearcă să priveşti din punctul lui de vedere – viaţa ta s-a îmbunătăţit, a lui deloc. Ai fost

capabil să plăteşti pentru a le asigura un trai mai decent, dar fără să fii prin preajma lor.

– Nu am avut cum – lucram pentru tine. Ernest accentuă cuvîntul „lucram".

– Da, ştiu. Nimeni nu te învinovăţeşte de nimic, Ernest, întotdeauna ai fost un fiu bun pentru mama ta.

– Da? Zii! Ernest îl privi fix pe Giles. Poate că ce?

– Oh, dragul meu. Giles se ridică şi se îndreptă către bar pentru a-şi turna un pahar de coniac cu apă, privindu-l întrebător pe Ernest. Cum acesta clătină negativ din cap, Giles reveni cu paharul şi se aşeză din nou pe fotoliu, dar nu atît de aproape.

– Nu aş fi vrut discutăm acum, Ernest, dar toate acestea au cristalizat o problemă de care mi-am dat seama de mult timp şi la care m-am gîndit îndelung. Cred că te-ai izolat complet, aici, cu mine. Ar trebui să-ţi înapoiez viaţa.

– Şi asta, întrebă Ernest, ce vrea să însemne?

– Că, fără să vreau şi deşi aveam cele mai bune intenţii, am fost un egoist şi nu ţi-am creat decît probleme. Ţi-am retezat viaţa de la mijloc şi asta e jenant pentru toată lumea.

– Nu, nu este. Ernest se îndreptă către Giles şi-şi rezemă capul de umărul lui, simţind mîna lui Giles cum îi îndepărta părul de pe frunte. Acum *asta* e viaţa mea, nu alta şi nu vreau schimbări.

– Oh, Ernest, nu poţi vorbi aşa.

– Deci ce propunere ai?

– Să te gîndeşti dacă nu ar fi mai bine să-ţi găseşti un loc al tău, să te muţi singur, poate mai aproape de fratele tău.

– Vrei să plec. Ernest ridică faţă de pe umărul lui Giles, privindu-l cu ochii în lacrimi.

– Nu am spus asta. Nu vroiam decît să înţelegi că ar fi mai bine pentru tine.

– Vrei să scapi de mine

– Nu, nu, nu! Giles luă în mîini chipul lui Ernest, ţinîndu-l strîns. Încetează să interpretezi mereu vorbele mele, Ernest, maturizează-te. Am putea fi la fel de apropiaţi ca întotdeauna, vom lucra la fel ca înainte.

– Şi te-ai culca cu mine în timpul orelor de program, ca să nu trebuiască să dai explicaţii prietenilor tăi fandosiţi, cînd mă văd seara aici.

– Cînd am făcut asta? Nu te-am negat niciodată.

– Nu, dar nici nu m-ai recunoscut.

– De ce aş fi făcut-o? Nu e treaba lor, nu vor să ştie şi nu vreau să le spun. Nimeni nu-şi pune pe tapet viaţa particulară, aşa că de ce-aş face-o eu? Şi-apoi, adăugă el, mai sobru, nu e legal.

– Ah! Deci asta e! A venit timpul să o rărim!

– Ernest. Locuieşti aici de aproape patru ani. Ce spui nu are sens.

– Mie-mi spui!

– Mă faci fericit, nu vreau pe nimeni altcineva. Dar înainte de a te cunoaşte nu eram chiar celibatar, trebuia să-mi găsesc plăcerile undeva. Nu dau doi bani pe lege, atîta timp cît nu-mi rănesc şi nu-mi jignesc prietenii încălcînd-o. Nimic nu poate fi mai moral decît doi oameni care ţin unul la celălalt să stea împreună. Dar cred că am fost lacom, Ernest, şi i-am privat pe ceilalţi care aveau nevoie de tine. Eşti foarte tînăr, Ernest, ai nevoie de timp şi spaţiu pentru a fi pe picioarele tale.

– Porcule! şuieră Ernest. Ipocritule!

Giles se ridică şi încercă să-l ia în braţe.

– Nu te apropia de mine! Fugi în camera lui, trîntind uşa şi căzu pe pat, plîngînd.

Kate descuie uşa casei din strada Comina şi intrară înăuntru. Cînd Bill închise uşa căzură orbeşte unul în braţele celuilalt. Bill îi descheie rochia subţire de bumbac.

– Unde? întrebă el.

– Sus. Repede, repede.

Urcară scările spre dormitor. Jaluzelele erau trase. Căzură pe pat. Kate gemu, abia dacă îşi recunoscu vocea, răguşită ca a unui animal. Nu se simţi uşurată decît cînd intră în ea. Cînd făcea dragoste cu Bill, nu mai exista ruşine, era ea însăşi. Dar orgasmul lor, ca întotdeauna, veni repede, exploziv, urmat de o coborîre teribilă în neantul dezolării, aşa încît avea nevoie de mai mult. Era orbită, nu-l putea vedea sau auzi prea bine pe Bill, nu putea decît să-l simtă în jurul ei şi-n ea. Nu se opreau decît cînd cădeau epuizaţi. Tremurau, erau scăldaţi de transpiraţie şi salivă şi de fluidele ce ţîşneau din ei. După un timp, îşi amintiră unde se aflau, reintrară, dacă se putea spune aşa, în normal.

– Locul acesta pare să ne fi aşteptat pe noi, zise Bill.

– Şi va fi al nostru pînă va trebui să pleci.

– Nu mai am mult timp.

– Ştiu.

– Prietena ta Beth ştie?

– Probabil că a ghicit, dar nu va scoate un cuvînt. Iar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, au prea multe probleme pentru a se ocupa de subtilităţi. Cel puţin Lawrence.

Numele avu efectul unei pietre ce cade într-o apă liniştită. Dar o luă în braţe şi o sărută cu ferocitate, de parcă tocmai şi-ar fi trimis conştiinţa la dracu'. Trebuiau să se bucure de clipele pe care le petreceau împreună, poate ultimele. „Pentru totdeauna" nu exista.

– Fără speranţă, spuse el. Fără speranţă.

– Nimic nu e fără speranţă.

– Noi sîntem. Sîntem o cauză pierdută. Nu ne putem

face fericiţi, dar nici nu putem trăi despărţiţi.

Ea nu răspunse. Cînd o privi, îşi dădu seama că plîngea, plîngea pentru el.

Cînd se întoarse acasă, Kate o găsi pe Beth luînd cina şi o auzi pe Connie bombănind în bucătărie.

– Bună, spuse Beth. Te-ai întors. Sper că eşti pregătită să-ţi ceri scuzele de rigoare faţă de Connie.

– Îmi pare rău, ne-am luat cu vorba.

– E-n regulă. Beth o privi. Aţi aranjat totul?

– Da. Beth, e atît de frumos din partea ta şi a lui Josh că l-aţi lăsat pe Bill să stea acolo.

Beth ridică din umeri.

– E un aranjament bun, de ce să nu o fi făcut?

Connie intră cu un platou cu friptură de pui şi salată de roşii,

– S-a răcit! zise ea, trîntind o farfurie în faţa lui Kate.

– Pariez că e delicios, Connie, mulţumesc.

După ce plecă, Kate începu să mănînce înfometată, în timp ce Beth, care terminase, se uita la ea.

– Ce-o să facă? întrebă ea, în timpul cît va sta aici.

– Are de scris un reportaj despre convoi, zise Kate. Şi apoi vrea să se ducă la aerodrom cu Lawrence să vadă ce e pe-acolo, poate iese ceva.

– Înţeleg. Kate...

– Da?

– Scuză-mă că te întreb, dar ce anume...?

Întrebarea lui Beth rămase nepusă din cauza vocii de la radio:

– Twissija Ta Habit Mill Arja! Atenţiune, raid aerian!

20

La o săptămînă după conversaţia aceea ceva mai dură, Dulcie îşi dădu întîlnire cu Primmy pentru a lua prînzul împreună. Prînzul se rezumă la cîteva sandvişuri şi după aceea se duseră la un concert de la National Gallery, unde cînta Dame Myra Hess. Ideea fusese a lui Dulcie, deşi nu era devotată muzicii clasice, dar spera să se mai destindă puţin, mai ales că atmosfera dintre ele fusese tensionantă în ultimul timp.

Apoi s-au întors acasă, unde Primmy îi dădu lui Dulcie un plic în care se se aflau trei pastile.

– Cînd eşti pregătită, spuse ea, ia două. Jumătate de oră mai tîrziu, mai iei una.

– Da. Mulţumesc. Dulcie puse pachetul în poşetă. Primmy se îndreptă către uşă, spunînd:

– Ei bine, atunci eu plec. Sau vrei să rămîn cu tine?

– Oh, nu! Mulţumesc, dar o să mă descurc.

– Vei avea dureri.

– Ştiu. Dulcie era albă la faţă, dar liniştită.

– Ştii, nu e prea tîrziu ca să...

O întrerupse repede.

– Nu te mai reţin, Primmy. O să te sun curînd. La revedere!

Sîmbătă seară, Dulcie îşi pregăti tot ce avea nevoie.

Celine era plecată în oraş, iar ea nu trebuia să se scoale a doua zi dimineaţă să plece la lucru. Trase draperiile şi dădu muzica la radio tare, ca să poată auzi din baie.

În dormitor se dezbrăcă şi îşi aranjă hainele pe scaun, după care se îmbrăcă cu un halat de interior. Apoi îşi prinse părul cu un batic bleu de mătase şi se demachie. Aplică crema de seară, îşi scoase inelele şi cerceii, punîndu-i pe măsuţa de toaletă, lîngă peria de păr.

Luă paharul de Martini pe care şi-l pregătise din timp, puse pastilele pe limbă şi, privindu-se în oglindă, le înghiţi.

Durerea apăru peste o jumătate de oră, surprinzînd-o. Se pregătise pentru ceva şocant şi violent, însă tot ce simţea era abia sesizabil, ca un şarpe ce i se răsucea în pîntece. Apoi din ce în ce mai tare, pînă cînd căzu în genunchi. Se tîrî pînă la baie, dădu drumul la robinet şi după ce cada se umplu, se cufundă în apă; un instinct animalic, primitiv, îi spunea că apa era elementul cel mai bun. Dar, privindu-şi trupul micuţ şi palid, gemu. Trupul acela era destinat pentru plăcere, nu pentru dureri. Lacrimi de frică i se prelingeau pe obraz. Începuse şi acum nu mai avea nici o putere să oprească totul.

De la radio se auzeau rîsete – era un spectacol de comedie, cu Richard Murdoch, Arthur Askey şi Tommy Trinder – preferaţii ascultătorilor. Şi în apă apărură primele picături de sînge.

Totul dură două ore. Programul de comedie luase sfîrşit. Oricum Dulcie nu asculta. Auzi un ciocănit la uşă, probabil era doamna Comstock. O fi auzit radioul şi şi-a dat seama că este cineva acasă. Strînse din dinţi, sperînd că, oricine era, o să plece cît mai curînd, ceea ce se şi întîmplă. Dulcie se ridică din apă şi se aşeză pe un scaun, învelindu-se într-un prosop mare.

Trebuia să termine pînă să se întoarcă Celine. Cu picioare tremurătoare, se duse în dormitor, se îmbrăcă

cu o cămaşă de noapte, pe deasupra îşi puse un halat, se încălţă cu papuci, schimbă prosoapele la baie şi, epuizată, căzu pe sofa. Îşi imagina pîntecul ca o masă de carne, roşie şi dureroasă, căci de cîte ori se mişca, părea că e arsă pe dinăuntru cu fierul roşu. Luă o revistă, dar literele îi dansau în faţă, ca un roi de insecte. Ar fi vrut să bea ceva fierbinte, dar nu avea puterea să ajungă pînă la bucătărie. Se hotărî să o aştepte pe Celine şi să bea cu ea o ceaşcă de Ovaltine. Poate că dacă va sta cu ea îi va fi mai bine.

Însă adormi, dar se trezi la ora patru, după care mai aţipi de cîteva ori. Cînd la ora opt auzi uşa de la intrare deschizîndu-se, sări în sus, de parcă ar fi ameninţat-o cineva cu moartea. Dar Celine, cu vocea ei veselă, primi persoana cu bunăvoinţă. Se auziră voci în hol, apoi cineva aprinse lumina în dormitor.

– *Madame*, v-aţi trezit?

– Nu chiar. Ce e?

Celine intră pe vîrful picioarelor.

– Prietena dumneavoastră, domnişoara Dilkes, a venit de la spital să vă vadă.

– Oh... Primmy... Dulcie încercă să se ridice, dar nu reuşi, căzînd înapoi pe perne. Celine, mă doare capul îngrozitor. Trage draperiile şi pofteşte-o încoace.

– Bineînţeles.

Celine trase draperiile şi în cameră pătrunse lumina dulce a dimineţii. Observă că Celine era îmbrăcată cu pardesiul.

– Pleci undeva?

– Da, la biserică.

– Mda, ai dreptate, e duminică.

Primmy intră în dormitor, studiind-o atent şi aplecîndu-se desupra ei.

– Ai reuşit?

Dulcie dădu din cap, închizînd ochii, din cauza

luminii strălucitoare de afară.

– Vrei să îţi fac un control?

Dulcie oftă.

– Te rog.

– Mă duc să mă spăl pe mîini.

După ce o examină, Primmy scoase din geantă un alt flacon de pastile.

– Sînt calmante, să iei dacă ai dureri. Cum te simţi?

– De parcă aş fi alergat la maraton. Dar uşurată. Oh, Primmy, Atît de uşurată.

– E bine, răspunse Primmy scurt. E un mare şoc pentru sistem. Ar trebui să stai întinsă o zi-două, să te calmezi.

– Nu pot, trebuie să mă duc la lucru. Şi-aşa am întîrziat de cîteva ori şi am nevoie de slujba asta.

– Nu-i nimic, dar să ai grijă să te odihneşti măcar după-amiaza.

– Voi face tot posibilul.

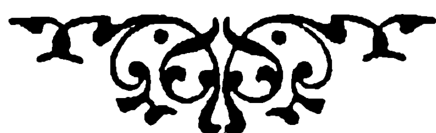
La o săptămînă după ce Bill se mutase în casa de pe strada Comina, i se comunică faptul că în cîteva zile va putea pleca acasă cu avionul. I se aranjase de asemenea ca Josh să vină să-l ia şi să stea un timp cu Lawrence la aerodrom. Părea că totul se va sfîrşi înainte de a începe.

În acele zile, între Kate şi el se stabilise un fel de ritual. Kate trecea dimineaţa pe la el, în drum spre centrul de binefacere unde lucra, înainte să sosească Antonina. La prînz se întorcea şi aveau două ore la dispoziţie. Uneori, dacă Beth se odihnea după-amiaza, pleca de acasă pe furiş şi stătea cu el, uneori privindu-l pur şi simplu cum scrie. Seara Bill şi-o petrecea la ele, iar

Connie le gătea cina, după care Kate, fără să-i pese de privirile bănuitoare ale lui Beth îl conducea acasă, unde mai furau cîteva clipe preţioase de intimitate.

Toate întîlnirile lor erau caracterizate de violenţa pasiunii lor fizice şi de disperarea fără cuvinte. Abia dacă stăteau de vorbă, plăcerea lor cea mai mare era de a se privi şi de a se cupla, pentru că ceea ce făceau ei nu se putea numi „a face dragoste". Apetitul lor lacom creştea cu fiecare zi şi uneori Bill era atît de nerăbdător încît o aştepta în hol şi se culca cu ea acolo, lipind-o de perete.

Dar dacă tandreţea lipsea, lipseau şi vina sau ruşinea. Trăiau în două lumi complet separate. În cea socială, în care erau veseli, făceau conversaţie spirituală, volubilă, şi în aceea a lor, în care erau tăcuţi, sălbatici, obsedaţi. Kate era o femeie nebună care nu vroia decît să-l simtă pentru totdeauna acolo, între picioarele ei, o parte din ea. Într-o noapte în care raidurile fuseseră continue, se iubiseră în grădină. Pereţii se zguduiau în jurul lor, cerul era fulgerat de explozii, aerul de gloanţe şi amîndoi sperau să moară aşa.

Bill era hotărît să se poarte simplu la întîlnirea cu Lawrence, ca la o reuniune de afaceri. Însă, ceea ce uitase, era că îl plăcea foarte mult pe Lawrence.

– Bill, prietene, ce bine-mi pare să te văd!

– Lawrence. Îţi mulţumesc că ai aranjat să pot veni.

– Nu am aranjat nimic. Te prezint celor de pe-aici şi apoi te descurci. Strălucea de bucurie că-l vede. Abia mi-a venit să cred cînd mi-a spus Kate că s-a întîlnit cu tine. Ai avut foarte mare noroc că ai ajuns întreg.

– Da, ştiu.

– Stai tot la casa lui Maloney?

– Da, îi sînt foarte recunoscător că mi-a dat voie. Mai ales că acolo pot scrie liniştit.

– Liniştit!

– Ei, uneori bombele sînt mai discrete decît oamenii.

Mergînd lîngă Lawrence, Bill se întreba de ce oare Kate îl preferă în locul soţului ei. Tipul era tînăr, frumos, bine educat, plăcea oricui. Avea simţul umorului şi era foarte inteligent. Era un tip care s-ar fi putut însura cu cea mai grozavă fată, dar în loc de asta, o alesese pe Kate. Încurcate mai erau căile Domnului.

Duminica următoare, după ce văzu tot ce avu de văzut şi puse toate întrebările posibile, Bill plecă.

– Îmi pare bine că ai fost pe-aici, zise Lawrence.

– Faceţi o treabă nemaipomenită. După ce voi ajunge acasă, voi încerca să fac dreptate pentru voi.

– Sînt sigur că aşa vei face. Ai grijă de tine.

– Mulţumesc. Se urcă pe bicicleta lui străveche şi plecă. Să-i spui lui Kate că o iubesc, ţipă Lawrence după el. Şi că abia aştept să o revăd.

Intrînd în casă şi închizînd uşa după el, Kate apăru în capătul scărilor. Stătea mai mult în întuneric, nu-i putea vedea expresia feţei.

Bill spuse:

– Mă duc să-mi strîng lucrurile.

Urcă în dormitor, iar ea veni după el. Cerceafurile de pe pat erau mototolite.

– Am venit numai ca să mă întind în patul tău, zise ea, încet.

Îi întoarse spatele – era dureros – şi începu să-şi strîngă hainele şi lucrurile. Inerţia ei teribilă, moartă, era mai agonizantă decît orice protest. Mişcîndu-se, îi simţea în spate prezenţa aproape fără viaţă. O omora şi se omora şi pe el. Dar dacă ar fi mers mai departe, ar fi distrus mult mai mulţi oameni care nu aveau nici o vină. Greoi, se întoarse cu faţa la ea.

– L-am văzut pe Lawrence.

– Bineînţeles.

– Te iubeşte.

– Da. Ştiau amîndoi, dar nu însemna nimic pentru ei, era o simplă înşiruire de vorbe.

– A spus că dacă te văd să-ţi spun că te iubeşte.

– Nu mă interesează! şuieră ea.

– Cred – făcu o pauză şi-şi trecu mîna peste faţă, încercînd să se adune – cred că trebuie să accepţi ideea. Nu putem face nimic momentan.

– De ce? îl apucă de cămaşă. Aş putea veni cu tine!

– Nu, nu se poate.

– Nu vrei. Te urăsc.

O lovi tare, dur, cu pumnul în obraz. Capul lui Kate zbură într-o parte, dar nu făcu decît să se dezechilibreze. Acum unicele culori de pe faţa ei erau auriul strălucitor al ochilor şi picătura de sînge de pe buză.

– Haide, urăşte-mă, strigă el, ai face mai bine să mă urăşti. Urăşte-mă! Urăşte-mă!

În timp ce ţipa la ea, o apucă de păr şi o trase tare, pînă îi simţi unghiile înfipte în carne, pentru a mai păstra ceva pentru ea. Se simţea efectiv sfîşiat, niciodată nu cunoscuse asemenea durere şi furie.

– Lasă-mă în pace! Cu un ultim efort, o împinse din faţa lui, pînă căzu pe spate, în pat. Rămase acolo, întinsă, fără să se mişte, cu picioarele desfăcute, cu capul într-o parte. Ar fi putut fi moartă şi o clipă crezu că a omorît-o, dar apoi îi văzu ochii, fixaţi asupra lui, strălucind de furie, provocîndu-l, în timp ce ieşea din cameră. Plecă, abia tîrîndu-şi picioarele, fără să se uite înapoi.

21

Dulcie era încîntată că reuşise să găsească banca ei preferată liberă, în parcul din faţa Palatului Parlamentului. Era 1 martie, o zi strălucitoare, friguroasă şi probabil aceasta era cauza pentru care banca ei nu era ocupată. Nimeni nu era atît de nebun încît să stea afară, nemişcat, pe vremea aceea friguroasă.

Dar lui Dulcie, care era foarte gros îmbrăcată, îi plăcea acolo. Venea deseori în weekend-uri. Ceilalţi oameni ce treceau prin parc fie că îşi plimbau cîinii şi pisicile, fie că îşi alergau copiii, asigurînd-o că nu e singură.

Venise aici să se gîndească. Nu ştia ce să facă în privinţa lui Bill. Cumpărase ziarul *Herald* o dată sau de două ori – ceea ce de obicei nu făcea, din principiu – şi citise articolul lui Bill despre convoiul maltez. Apăruse pe prima pagină, alături de fotografia lui Bill, ceea ce însemna că Bill revenise acasă. După aceea nu mai cumpărase ziarul, însă rămăsese în aşteptare. Faptul că avortase fără complicaţii o liniştise, îi crease o stare de seninătate. Era secretul ei, care-i dădea putere şi încredere în sine.

– Dulcie?

– Bill! Chiar mă gîndeam la tine. Nu-mi vine să cred...

Se aşeză lîngă ea şi o sărută pe obraz. Părea

îngrijorat.

– De ce stai aici, pe frigul ăsta?

– De cîteva zile vin des. Îmi place priveliştea.

– Ce-ar fi să ne ridicăm, să ne plimbăm puţin? Ai uitat că m-am dezobişnuit de temperaturi scăzute.

Se ridicară împreună, el o luă pe după umeri, frecîndu-i braţul cu mîna, de parcă ar fi vrut să-i restabilească circulaţia sîngelui. Răbdarea ei fusese răsplătită de apariţia lui aproape magică.

– Cînd te-ai întors? întrebă ea.

– Oh, de vreo săptămînă.

– De o săptămînă? Rămăsese cu gura căscată. Adică eşti de o săptămînă la Londra şi nici măcar nu m-ai sunat.

– Îmi pare rău. Aveam o grămadă de material şi am lucrat întruna. Oricum, mă bucur că te-am găsit aici. O strînse de umeri.

– Dar cum m-ai găsit? Îl tachina, încercînd să-l facă să nu se mai simtă jenat. Adică, cît timp ai hoinărit prin oraş, încercînd să dai de mine?

– Hei, nu e drept. De fapt, am fost la tine acasă şi am găsit-o pe Celine cu un admirator...

Dulcie începu să rîdă.

– E mai mult decît un admirator. Cred că e logodnicul ei. A fost o surpriză pentru mine, dar m-a anunţat că vrea să se mărite. Nu ştiu de unde a apărut. Oricum, săptămîna viitoare se vor căsători!

Bill rămase uimit.

– Deci, în cele din urmă, vei scăpa de domnişoara Defarge.

– Din păcate, da.

– Deci, ea a fost cea care mi-a spus că probabil voi da de tine aici, aşa că mi-am asumat riscul.

Se plimbară în tăcere, pînă ajunseră la marginea unui lac.

– Ţi-am citit articolul – atunci mi-am dat seama că te-ai întors cu bine. Dulcie se opri, privind apa, dusă pe gînduri. Şi Kate? întrebă ea. Ai ceva noutăţi despre ea?

– Da, am văzut-o pe Kate.

Se întoarse către el, cu chipul luminat de încîntare.

– Chiar ai văzut-o? Nu-mi vine să cred!

– Malta e un loc foarte mic, foarte parohial şi era aproape imposibil să nu dau de ea.

– Ce mai face? Şi Lawrence? Ce mai fac, sînt fericiţi?

Bill observă că pe Dulcie o preocupa în primul rînd fericirea, apoi sănătatea sau siguranţa. Se aplecă, luă un pumn de pietre şi începu să le arunce una cîte una în apă.

– Toată lumea este exaltată, zise el, alegîndu-şi vorbele cu atenţie. Cu cît situaţia e mai complicată, cu atît sînt mai îndîrjiţi.

– Oh, da. Răspunsul păru să o satisfacă. Întotdeauna fusese fascinat de cît era de mîndră de nepoata ei. Asta e bine pentru Kate. Nu poate sta o clipă locului.

– Ce-ar fi să plecăm din Londra cîteva zile? sugeră el. Sînt sigur că plecarea ne va face bine amîndurora, plus că avem de discutat anumite lucruri.

– Ar fi nemaipomenit.

– Ai vreo propunere?

Ea rămase pe gînduri.

– Sîmbăta viitoare trebuie să fiu la nunta lui Celine. Ce-ar fi să mergem la Joe la şcoală – i-am promis că o voi face – apoi vom putea petrece noaptea la o cîrciumioară drăguţă, sau ceva de genul ăsta, ce zici?

– Mă gîndeam să îmbinăm utilul cu plăcutul.

– Dar vom avea toată duminica la dispoziţie.

I se păru mai potrivit să renunţe.

– Bine, de ce nu?

– Voi anunţa la şcoală că după-amiază vom fi acolo. Ştii, aş vrea să o fac pentru Kate.

– Da, zise el, înţeleg.

Cînd Dulcie apăru la nunta lui Celine, arăta absolut răpitor, părînd că soarta complică lucrurile de la sine. Era îmbrăcată cu o rochie simplă şi elegantă, asortată cu un pardesiu, – toaletă pe care o mai văzuse de cîteva ori – dar tot farmecul îl dădea pălăria, superbă, extrem de şic, cu boruri mari şi decorată cu voal.

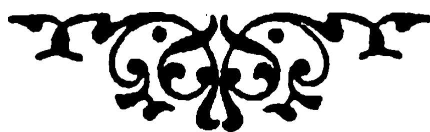
– Îmi place pălăria ta, comentă el, în maşină

– Mă bucur. I-am promis lui Joe că dacă-l vizitez, o să port o pălărie frumoasă, să-i dau gata pe colegii lui. Făcu un semn cu mîna.

– Ai fi venit la nuntă, dacă nu eram eu?

– Probabil că da. Dar dacă tot ai venit şi sîntem împreună, de ce mă mai întrebi?

– Aşa.

După ce plecară de la şcoala lui Joe, căutară pînă găsiră o cîrciumioară pitorească, pe gustul lor, unde să ia cina.

În drum spre casă, Bill deschise subiectul care îl ardea cel mai mult:

– Dulcie, trebuie să-ţi spun ceva.

Simţea, pentru că nu putea vedea, că se întorsese către el, zîmbitoare.

– Mmm, ce serios eşti.

Bill îşi drese glasul. Trebuia să o facă. Sentimentele lui pentru Kate erau atît de puternice şi totodată atît de confuze, încît îl înnebuneau. Poate că Dulcie va înţelege şi-l va lua în braţe, încercînd să-l ajute, să-l lumineze. Întotdeauna fusese acolo pentru el cînd avusese nevoie de ea. Da, trebuia să-i spună, sperînd că vor trece împreună peste această situaţie.

– Ei bine? întrebă ea.

– Dulcie. Trase maşina pe marginea şoselei şi opri motorul.

– Da. Ascult.

– Cînd am fost la Malta ţi-am spus că am întîlnit-o pe Kate.

– Da.

– A fost mai mult decît atît. Încerca să găsească cuvintele cele mai potrivite, însă fără succes. Am fost amanţi.

– Înţeleg. Răspunsese mult prea repede. Şi înainte? Înainte să pleci?

– S-a întîmplat doar o dată.

– Atunci înseamnă că ai fost la Malta s-o vezi?

El ezită.

– Da.

Privea fix volanul, fără să se uite la ea. Nu auzi decît clicul brichetei, cînd Dulcie îşi aprinse o ţigară.

– Ţi-ai riscat viaţa pentru a o vedea pe Kate... Părea să constate un fapt. Întinse mîna să o atingă, dar ea se smulse, ca electrocutată.

– Nu! Să nu îndrăzneşti!

– Aş vrea să încerc să-ţi explic...

– Sînt convinsă!

– Cred că amîndoi eram, sîntem puţin nebuni. Doream atît de mult să fiu cu ea, nu mă puteam gîndi la nimic altceva. De fapt mă urăsc pentru asta, pentru că sînt atît de dominat de asemenea dorinţe şi pentru că i-am pus fericirea în primejdie.

– Şi Kate? Ea ce simte?

Îşi acoperi faţa cu mîinile, clătinînd încet din cap.

– Acelaşi lucru. Nu cred că situaţia se va schimba sau va dispărea de la sine.

– Dar e căsătorită. Tonul ei cast părea ciudat, mai ales la o femeie ca ea. E căsătorită cu Lawrence.

– Ştiu. Amîndoi sînt tineri, au viaţa întreagă înainte şi ar putea reuşi. Dar pentru asta, eu şi Kate trebuie să păstrăm distanţa.

– În van, nu? Vocea ei era ascuţită, cu accente de gelozie. Nu putea, nu voia să înţeleagă. Spune-mi, zise ea, cum a fost cînd ai plecat? Ce a spus?

Întrebarea rămăsese în aer. Bill avea în imagine chipul alb al lui Kate, firişorul de sînge ce i se prelingea de pe buză, îşi auzea vocea, urlînd: „Urăşte-mă!" Cum putea să-i spună asta?

– Voia să-l părăsească pe Lawrence şi să vină cu mine, zise el. Dar nu era posibil. Malta e o fortăreaţă asediată şi e prinsă în capcană acolo.

– Deci, ai venit aici să aduni rămăşiţele, agăţîndu-te de mine şi sperînd să te accept cu braţele deschise, naiba să te ia! Era albă la faţă de furie şi neputinţă. Bill îşi dădu seama că făcuse o greşeală fatală, că niciodată nu-l va putea ierta sau înţelege, pentru că nu putea găsi cuvintele potrivite să exprime ce se întîmplase între el şi Kate.

– Pe tine te vreau, spuse el.

Dulcie rîse isteric.

– Cred şi eu! Probabil că ar trebui să te căinez pentru cît ai suferit, în numele sfintei seducţii.

– Nu a fost nici o seducţie. Era adevărul gol-goluţ.

– Du-mă acasă, zise ea. Nu sînt obişnuită să ascult confesiuni.

– Dulcie, îmi pare atît de rău.

– Da? Chiar aşa? Du-mă acasă!

– Te voi duce. Dar vreau să-ţi spun un lucru, puteam să tac, Dulcie. Am ales să vorbesc pentru că ţin la tine, pentru că avem încredere unul în celălalt. Kate şi cu mine sîntem ca o pereche de scorpioni, pentru care moartea e iminentă...

– În timp ce te culci cu ea.

Ignoră remarca.

– Dar am fost fericiţi, nu? Ne potrivim, Dulcie. Îţi promit, îţi jur că voi încerca să n-o mai revăd pe Kate, pentru că asta cauzează atîta durere. Nu pot spune că nu se va mai întîmpla niciodată, pentru că dacă o văd, sau o întîlnesc undeva... nu ştiu. Mă rog la Dumnezeu să nu se întîmple. Voi face tot posibilul să previn asta. Ţi-o promit, Dulcie, şi nu am mai promis nimic nimănui, niciodată, bărbat sau femeie. Vreau să înţelegi. Te rog.

Dulcie privea fix înainte, ascultîndu-l şi cînd termină nu spuse decît:

– Du-mă acasă.

Cînd ajunseră în Harrow Court, se auziră sirenele, iar ea spuse:

– Mai bine ai intra.

– Nu, e-n regulă...

– Nu fi ridicol, e raid aerian, izbucni ea.

Ajunşi înăuntru, îl întrebă:

– Vrei un ceai?

– Mulţumesc.

Îşi dăduse jos pălăria şi abia acum o vedea cît e de palidă şi obosită.

Aparent sirena fusese alarmă falsă, pentru că nu se auzi nici un zgomot de bombardament şi după cincisprezece minute totul încetă.

Îşi băură ceaiul la masă, amîndoi cu pardesiele pe ei, ca doi străini. După ce termină, ea îi luă ceaşca:

– Mai bine ai pleca.

– Da. Ne mai vedem?

– Posibil.

Ajuns în hol, se întoarse către ea.

– Dulcie, te rog...

– Asta e tot. Sînt groaznic de obosită.

A doua zi dimineaţă, telefonul sună, sună, dar Dulcie nu răspunse. Stătea cu motanul în poală, mîngîindu-l

automat.

Apoi sună iar, dar îl ignoră din nou. Dar cînd sună a treia oară, ridică receptorul, gîndindu-se că ar putea fi altcineva.

– ...nu vreau să te ştiu aşa. Vroiam să te întreb ce faci.

Ar fi putut să închidă.

– Ştii foarte bine.

– Te rog, pot trece pe la tine să te văd?

– Nu! Nu.

– Mîine seară?

– Nu, nici atunci. Niciodată.

Urmă o pauză.

– Chiar asta vrei?

Inspiră adînc.

– Da.

– Dar eram prieteni atît de buni! Ne-am simţit atît de bine împreună!

Nu răspunse.

– Dulcie? Dulcie, îmi pare rău.

– E-n regulă... te rog, nu spune asta... Îi dăduseră lacrimile, dar încă reuşea să-şi controleze vocea.

– Bine, atunci, la revedere.

– La revedere, Bill.

Dulcie nu putea decît să spere din toată inima, cu pasiune, că dacă Kate ar fi avut de ales, ar fi putut fi fericită. Pentru că dacă nu, toată viaţa va fi pentru ea un compromis.

Vineri seara Dulcie participă la o mică petrecere în apartamentul lui Giles. Cînd acesta o întrebase dacă vine şi Bill, reuşise să răspundă, cu calm aparent:

– Nu ştiu, nu ne-am văzut prea des zilele astea. Iar el, ca un prieten bun ce era, nu o mai întrebă nimic.

Era bucuroasă să iasă din casă. În timpul săptămînii făcuse un pas major, acela de a o înlocui pe Celine. Portarul, un om în vîrstă, îşi permisese să întrebe de Celine şi de cum decursese nunta. Apoi, după ce îi explică faptul că Celine plecase, portarul, pe care îl chema Manners, îi propusese s-o aducă pe soţia lui, dacă Dulcie era interesată. Conveniră să vină două ore în fiecare zi, începînd de miercuri. Doamna Manners era o femeie muncitoare, curată, discretă şi mămoasă. Avea doi băieţi mari, înrolaţi în marina militară. De asemenea, spre uşurarea lui Dulcie, îi plăceau pisicile şi avea întotdeauna grijă ca Fondant să fie bine hrănit şi îngrijit.

Începuse să trăiască pe picioarele ei, să se descurce, ceea ce îi dădea un sentiment de satisfacţie. Şi la petrecere ar fi vrut să se îmbrace mai în stilul unei femei de afaceri, dar se răzgîndi şi-şi alese din garderobă o rochie lila de tafta, care îi plăcuse întotdeauna lui Bill.

O întîmpină Ernest, aparent foarte bine dispus.

– Dulcie, arăţi minunat! Se învîrti în jurul ei, admirînd-o. Fără Bill?

– Fără. Îi zîmbi, aproape flirtînd.

– Nu pot spune decît că e mai bine pentru noi toţi ceilalţi. Intră, intră.

Tînărul se purta în stilul unui „enfant terrible", dar cu un asemenea şarm încît toată lumea îi zîmbea, iar Dulcie nu făcea excepţie. Ştia că în ultimul timp lucrurile nu mergeau chiar atît de bine între el şi Giles şi că moartea recentă a mamei lui fusese cauza multor certuri, dar în seara asta atmosfera era senină şi calmă.

În hol, după ce îi luă paltonul, Ernest îi şopti:

– Vino o clipă în camera mea, te rog.

– De ce?

– Am ceva de oferit, ceva ce se oferă numai

oaspeţilor de seamă.

– Ce anume? Rîzînd în continuare, îl lăsă pe Ernest să o conducă în camera lui. Acesta închise uşa după ei, îşi lipi un deget de buze şi păşi pe vîrful picioarelor, cu discreţie exagerată, către garderob, luă o cutie şi o puse pe pat.

– Uite.

Cutia era plină de ciorapi de mătase. Cîte perechi vrei, una, două?

– Ernest! De unde-i ai?

– Treaba mea.

– Eşti un drăguţ.

– Poftim, o invită el, oferindu-i trei perechi. Eu oricum nu-i voi folosi. Cel puţin nu în seara asta.

– Mulţumesc. Luă ciorapii. Ştia că Ernest are multe relaţii pe piaţa neagră, fără să ştie ce să creadă. Niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi de la el, părea a fi două persoane într-una singură. Ernest cel dur, ambiţiosul din East End şi Ernest cel dulce, amabil, glumeţ, încîntător. Îi plăcea asta, dar nu avea încredere în el.

Veni lîngă ea şi-i mirosi părul, închizînd ochii şi inspirînd adînc.

– Mmm, miroşi grozav.

– Iar noi ar trebui să fim deja la petrecere.

Spre uimirea ei, îi cuprinse sînii în palme şi-şi apropie faţa de a ei.

– Eşti atît de frumoasă, Dulcie. Dă-mi un sărut.

Calmă, îl apucă de încheieturile mîinilor şi-i puse mîinile la loc.

– Gata, Ernest. În ciuda calmului, era ciudat de vulnerabilă şi singură.

– Ce s-a întîmplat? Era mirat sincer, de parcă nu ar fi greşit cu nimic în comportament. Ea puse ciorapii la loc în cutie.

– Stai cuminte.

– Pot să le fac pe amîndouă, să ştii. O privi cu o sprînceană arcuită. Brusc lui Dulcie i se făcu frică şi se îndreptă către uşă.

– Nu mă îndoiesc, Ernest, dar nu trebuie să mi-o dovedeşti.

– Şi nu vrei ciorapii?

– Nu. Vreau să-l văd pe Giles.

– Bineînţeles, bineînţeles! Trecu pe lîngă ea şi deschise uşa cu un gest larg.

În salonul lui Giles erau în jur de douăsprezece persoane, printre care Dulcie, familia Southgate şi Mae Irving, însoţită de un impresar în vîrstă, binecunoscut. Mai erau doi ofiţeri, cu soţiile şi un grup mai mic de actori.

Giles o întîmpină cu băutura ei favorită, Martini sec, sărutînd-o cu căldură.

– E minuant să te revăd, dar am avut impresia că ai venit mai demult, ce ai făcut cu Ernest?

Ea optă pentru adevăr, dar nu complet.

– Mi-a plimbat pe la nas ciorapi de mătase de pe piaţa neagră.

Giles se încruntă.

– Aş fi preferat să n-o facă.

– Ei, haide, nu e om care să nu se ocupe de aşa ceva.

– Da, dar el e atît de... mă rog, nu contează. Hai să-i cunoşti pe ceilalţi.

Dulcie intră în vorbă cu Mae Irving şi cu impresarul ei, Wally Buxton. Era obişnuită să iasă singură, fără Bill. în ultimii doi ani fusese atît de mult plecat, astfel încît, în sinea ei nu-şi făcea griji de faptul că hotărîse să se

separe complet de el. Dacă se trezea gîndindu-se „abia aştept să-i spun asta lui Bill", schimba pur şi simplu repede subiectul.

Însă conversaţia lor a fost întreruptă de nişte voci ridicate ce se auziră din cealată parte a camerei. Cel puţin, vocea lui Ernest se auzea clar.

– Palpitant? spunea el. Cum adică palpitant? Sînt secretarul lui. I se adresa lui Patrick, unul dintre actori, un tînăr plăcut, liniştit, manierat, care acum părea a fi într-o situaţie mai mult decît jenantă.

– Mă gîndeam, zise Patrick, zîmbindu-le tuturor, că a vedea creaţia unui scriitor încă din prima fază de apariţie, ca să spun aşa, este un privilegiu. Oamenii reveniră la discuţiile lor, nevăzînd nimic nelalocul lui, dar Ernest începu şi mai tare.

– Privilegiu? Dulcie se uită la Giles, dar acesta era ocupat cu servitul băuturilor şi îl ignora pe Ernest.

– Poate că tu nu simţi asta, continuă actorul, bătînd în retragere. Dar pentru mine ar fi ceva extrem de palpitant.

Lui Dulcie îi părea rău pentru el. Bietul om, încercase să-i facă un complimet lui Ernest şi uite ce ieşise.

Mae interveni;

– Hai, Ernest, las-o baltă!, dar acesta deja îşi ieşise din pepeni, nu se ştia de ce.

– Oh, ar fi, nu? izbucni el, acoperind vocile tuturor. Păi de ce nu treci în locul meu, odată ce tot încearcă să scape de mine.

– Hei, Ernest, ştii că nu e adevărat, zise Giles, oferindu-i un gin lui Donald Southgate. Încă unul, Clara?

Dar Ernest continuă să-l pistoneze pe Patrick.

– Ernest! Mae veni ca furtuna către el. Mai taci din gură!

O împinse cu o mînă, fără să se uite la ea, vărsîndu-i băutura pe rochie. Giles se grăbi spre ea, întinzîndu-i o

batistă de mătase, iar pe chipul oamenilor apăru dezaprobarea.

– Despre asta e vorba, nu? zise Ernest retoric, adresîndu-se acum tuturor, fiind sigur că reuşise să capteze atenţia tuturor. Şi totul e perfect, atîta timp cît nimeni nu comentează. Trebuie să amintesc cît de privilegiat sînt să lucrez cu marele om de litere, eu, un amărît din East End.

Cei doi ofiţeri făcură un pas înainte, ştiind că e timpul să acţioneze, dar Ernest luă de pe un raft de cărţi un vas preţios, african şi trînti cu el de pămînt. Cioburile de porţelan îi opriră pe ofiţeri.

– El e o regină bătrînă! ţipă Ernest spre chipurile lor uimite. M-a luat de la Embankement şi să ştiţi că a fost prima dată. Dar e în regulă, pentru că este un nenorocit de gentleman. Slujbă? Ce slujbă? Sexul e slujba! Nu mă vrea la birou, mă vrea în patul lui, vrea să mi-o tragă pînă i se bulbucă ochii în cap!

În cele din urmă, rămînînd fără aer, Ernest se opri, alb la faţă, strîngînd din pumni. Dacă acuzaţiile lui nu ar fi fost atît de grave, ar fi arătat aproape comic, o parodie a furiei personificate.

Unul dintre ofiţeri zise:

– Hei, bătrîne, calmează-te.

Dulcie îşi ţinu respiraţia, Oamenii din încăpere îl simpatizau enorm pe Giles şi regretau incidentul. Iar Ernest nu se mai putea apăra, cu toţii îl priveau acuzator. Tăcerea era completă, ai fi putut auzi un ac căzînd.

– Mă faceţi să vomit! Se îndreptă către uşă. O deschise şi ieşi, trîntind-o după el. Se auziră paşii care traversau holul şi apoi linişte.

În tăcerea înfiorătoare, ruşinoasă, care se lăsase după plecarea lui Ernest, Giles îngenunche pentru a aduna cioburile vasului african. Numai Mae avu curajul să spună tare:

– Nebunaticul ăsta prostuţ. Cred că am nevoie de ceva tare de băut.

– E-n regulă, spuse el, scuzîndu-se. E-n regulă, va trebui să se întoarcă pentru că are toate lucrurile aici.

După ce plecară cu toţii – chiar şi Dulcie – Giles începu să strîngă paharele şi scrumierele, le spălă, aranjă totul prin casă şi după ce termină totul, se întinse pe pat, complet îmbrăcat şi aşteptă.

Pe la două dimineaţa îl trezi zgomotul uşii de la intrare. În cîteva secunde silueta lui Ernest apăru în pragul uşii.

– Giles...?

Nu răspunse.

– Giles, îmi pare rău... nu am vrut să spun lucrurile îngrozitoare pe care le-am spus. Mă cunoşti doar, mă enervez repede şi nu mă mai pot abţine. Băusem prea mult... Giles?

Ernest intră în cameră şi rămase cîteva clipe încercînd să se obişnuiască cu întunericul.

– Dormi?

– Nu.

Ernest îngenunche lîngă pat şi-şi puse obrazul lîngă al lui Giles, pe pernă.

– Mă ierţi?

– Nu.

Ernest rîse nervos, avea impresia că Giles îl pune la încercare, că vrea să-l vadă tîrîndu-se în faţa lui. Era pregătit să se tîrască.

– Ce vrei, sînge? Ce vrei să fac, Giles? Îl mîngîie şi-şi opri mîna pe coapsa lui.

– Vreau să pleci.

Ernest rîse din nou, de data asta mai încrezător.

– Nu, nu vrei, chiar tu ai spus-o.

Giles se ridică în capul oaselor şi se întinse să aprindă lampa de la capul patului.

– Vreau, Ernest. De data asta vreau. Ba chiar ţi-am făcut bagajul.

Ernest clătină din cap. Ochii negri, frumoşi, îi străluceau de lacrimi.

– Dar, Giles... e două dimineaţa, unde să mă duc?

– Ai bani în valiză. Du-te unde vrei. Du-te acasă. Du-te oriunde.

– Dar...

– Ieşi afară!

Deodată Giles se ridică. Ernest, căzu dezechilibrat pe podea, uimit.

– Grăbeşte-te, vreau să ieşi în cinci minute!

Ernest se ridică şi atacă.

– Sau ce? Cinci minute sau ce?

Giles încercă să se calmeze.

– Ieşi afară, sau te bat.

– Te-ai gîndit bine?

– Da, zise el, foarte bine. Te rog pleacă, sînt obosit şi nu uita să-mi laşi cheia.

Ernest căută în buzunarul pantalonilor şi îi dădu cheia.

– Eşti un nenorocit bătrîn, fără inimă şi ipocrit.

– Ai grijă de tine, Ernest.

În cele din urmă acesta plecă, iar Giles închise uşa după el. Rămase sprijinit de toc, privind apartamentul îngrozitor de gol.

Între plecarea lui Bill şi întoarcerea lui Lawrence trecu o noapte. În acest timp, Luftwaffe şi Regia Aeronautica au bombardat aproape încontinuu aerodromurile din Malta. Dar, incredibil, pe insulă atmosfera era optimistă, iar Malta nu numai că rezista atacurilor, dar începuse activitatea ofensivă. Oamenii îşi spuneau unii celorlalţi că mai rău de atît nu se putea şi că, dacă încă mai supravieţuiau în aceste condiţii, puteau face faţă la orice – erau invincibili.

Cînd Douglas împlini două luni, Beth, cuprinsă de starea dominantă de optimism, se mută înapoi pe strada Comina, iar Antonina plecă cu ea, încîntată de faptul că acum avea copilul numai pentru ea şi că scăpase de ochiul supraveghetor al lui Connie. Kate rămase singură.

Sentimentul de izolare era devastator. Văzuse în plecarea lui Beth o provocare, de parcă ar fi ştiut ceva şi ar fi lăsat-o singură, să se descurce, să încerce să iasă din capcana în care intrase benevol.

Ar fi putut şi ar fi vrut să o facă. Kate era genul de om care ducea bătălii cu sine, cu propriul psihic. Fără Beth, îşi petrecea întreaga zi trebăluind, ajutînd unde era nevoie, pregătind mese la cantina săracilor, predînd la şcoala din Zemola şi înconjurîndu-se permanent de copii. Muncea pînă cînd cădea jos, adormind buştean, atît de adînc încît nici sirena nu o trezea, iar Connie venea în camera ei, extrem de agitată, o scutura şi-i vorbea la ureche cît să nu o sperie:

– Doamnă Drake! Treziţi-vă şi haideţi să coborîm!

Era precum un drogat care încerca să se dezintoxice – făcea orice numai să nu se mai gîndească la Bill. Cît timp fusese acolo nu avusese timp şi energie decît pentru el, trăise prin el. Îşi umpluse orizontul cu prezenţa lui. Lîngă Lawrence putea sta, privind restul lumii, gata să dea piept cu orice. Însă Bill fusese lumea

ei şi afară de el nu mai exista nimic.

Nu avea la cine să se ducă, era aruncată faţă în faţă cu propria ei fiinţă. Reveniseră ceva rămăşiţe de conştiinţă şi, ciudat, îi era mai degrabă ruşine de Dulcie decît de Lawrence. Pentru el era uşor să iubească, se dăruia şi atrăgea dragoste din partea oamenilor. Dar pentru Dulcie dragostea venise tîrziu. Experienţa iubirii o schimbase pe Dulcie şi-i schimbase şi viaţa. Îşi pusese tot sufletul în relaţia ei cu Bill, cerînd foarte puţin în schimb. Nimeni nu ştia asta mai bine decît Kate şi totuşi se aruncase cu capul înainte, luîndu-i bărbatul lui Dulcie.

Deci Kate luă hotărîrea de a şi-l exorciza pe Bill din suflet. Dar nu era uşor, suferea. Cu un curaj pervers aproape, chiar sadic, nu-şi permisese să se gîndească la nici cea mai mică şansă de a fi cu el, nici o speranţă, nici o posibilitate de viitor. Bill nu mai exista.

Sîmbătă, cînd se întoarse Lawrence, trecuseră patruzeci şi opt de ore de singurătate. Şi exact în acea zi erau invitaţi la o petrecere organizată pentru membrii regimentului, în Valletta, la „Union Club". Josh aranjase să participe şi ei patru.

Kate făcu un efort special, îmbrăcîndu-se elegant şi machiindu-se, adăugînd o broşă dăruită mai demult de Lawrence, de parcă s-ar fi deghizat. Dar el îşi dădu seama imediat.

– Bună, tigreso. O sărută şi apoi o întoarse cu faţa la lumină.

– Kate! Ce ţi-ai făcut? Arăţi groaznic.

– Da? Se uită în oglindă. Şi eu care credeam că sînt chiar prezentabilă.

Veni lîngă ea şi amîndoi îşi priviră reflexiile, braţul lui înconjurîndu-i talia îngustă.

– Te iubesc, eşti frumoasă, dar pari a fi bolnavă. Ţi-e rău?

– Nu. Mai degrabă sînt obosită.

– Munceşti prea mult.

– Nu cît ar trebui.

Îşi lipi obrazul de al ei şi închise ochii. Cînd făcea aşa, chipul lui luminos părea trist şi mai bătrîn. Se întrebă oare ce-l făcuse s-o aleagă pe ea, din atîtea femei.

Ajunşi la petrecere, îl văzu din nou pe Lawrence în altă lumină, de fapt în cea în care îl cunoscuse şi-l ştia demult. Se distrau, toată lumea avea bună dispoziţie de vacanţă, se distrau cît puteau, la dracu' cu ziua de mîine. Era pentru prima dată de cînd venise la Malta că vedea atît de multă lume la un loc; era înconjurată de afecţiune, îşi crea din nou prin intermediul celorlaţi o imagine mai bună despre sine.

Şi privindu-l pe Lawrence, observă capacitatea lui de a fi fericit şi de a oferi fericire oamenilor din jurul lui. Acum, cînd dansa cu Beth –care-l lăsase pe Douglas în grija lui Antonina –, văzu că zîmbetul lui aprecia lucrurile bune din viaţă, printre care unul dintre ele era o prietenă drăguţă. Iar Kate nu avea energia de a se simţi mizerabil cînd toată lumea din jurul ei rîdea şi iubea.

Cînd dansă cu Lawrence, descoperi că nici ea însăşi nu poate sta de lemn în braţele lui. Era cald şi viu şi iubitor. Era *acolo*. Închise ochii şi încercă să-şi şteargă trecutul din minte, totul, alte locuri, alţi oameni, pentru a se concentra asupra acestei apropieri reale, acestei iubiri pentru care nu făcuse nimic ca s-o merite, sau s-o cîştige.

Cineva îi împinse puţin pe ringul de dans.

– Ia uite-i, ca doi porumbei. Voi doi nu vă schimbaţi! Şi cînd deschise ochii, văzu privirea lui Lawrence aţintită asupra ei.

– Aşa o fi? întrebă el.

– Ce să fie?

– Faptul că nu ne-am schimbat.

– Nu în modul la care se referă el.

– Sper că nu! O învîrti. Nici nu vreau să mă gîndesc de cînd nu te-am mai văzut rîzînd. Parcă ai fi fost plecată în altă ţară, Kate.

Ea nu răspunse. Era atît de aproape de adevăr, încît parcă i-ar fi citit gîndurile.

Apoi petrecerea se încheie. Imediat după aceea sunară sirenele, în timp ce se aflau în maşina celor doi Maloney, dar nu reacţionară – erau blazaţi, un raid pe timpul zilei însemna că se bombardează portul. Numai Beth era nerăbdătoare şi neliniştită.

– Hai, dragă mai repede! îi spunea mereu lui Josh, care era la volan.

– Pentru Dumnezeu, femeie! Josh era foarte bine dispus. Ajungem imediat. E pentru prima dată cînd ieşi din casă de două luni şi atunci plîngi că vrei înapoi.

– Aş prefera să fiu cu el, dacă va fi raid, insistă Beth.

– Nimeni nu va bombarda Zemola la cinci şi jumătate, sîmbătă după-amiază. Sînt convins că nu ai de ce te teme.

Însă o bombă – una singură – căzuse pe strada Comina şi nu fuseseră afectate decît două sau trei case. În cea de a treia, era Antonina, îmbrăcată în trenci şi cu copilul în coş. Auzind sirenele, fata fugise în casă să pregătească repede laptele copilului. În cele două minute cît lipsise, copilul amuţi, îngropat sub cîteva tone de dărîmături.

Noaptea fusese îngrozitoare. Şi cel care plînsese ca un copil fusese Josh, nu Beth.

– Nici măcar nu am apucat să-l cunosc! spunea

întruna, iar şi iar şi nu găseau nimic de spus, să-i mai aline durerea. Beth era nemişcată şi albă la faţă şi o lăsase pe Kate să o ia pe Antonina, care fusese cuprinsă de o criză de isterie şi să o ducă la Connie.

A doua zi dimineaţă, Kate şi Lawrence plecară acasă, obosiţi, dar mai uniţi ca niciodată.

Partea a treia
1945-1946

22

Stella Drake se ridică în picioare, în pielea goală, implacabilă, cum numai un copil putea fi. Încruntă din sprîncene. Îşi încordă maxilarul, ţinînd braţele drepte, pe lîngă corp.

– Vreau să fac baie! ţipă ea.

– Foarte bine. Nu poţi! răspunse Kate, încercînd să glumească. Nu în seara asta, nu e apă. Şi dacă nu vei face baie, vom avea mai mult timp pentru o poveste.

– Nu! Acesta era cel mai folosit cuvînt din vocabularul Stellei, cel pe care-l pronunţa cu cea mai mare forţă.

– Hai şi pune asta pe tine, zise Kate, ţinînd în mînă cămaşa de noapte a fetiţei ei, sau o să răceşti. Hai, Stella!

– Nu!

În uşa dormitorului apăru o siluetă.

– Uite! strigă Kate, uşurată, a venit mătuşica. Ce-o să creadă despre tine?

Stella fugi către ea cu braţele întinse, atît de tare încît Iris abia reuşi să o prindă. Apoi se aşeză pe marginea patului, luă cămaşa de noapte de la Kate, o strecură peste capul Stellei, apoi halatul, papuceii de

casă şi spuse:

– Hm? Ce părere ai?

Fetiţa uitase deja despre ce era vorba, dar explică Kate, trecîndu-i cu degetele prin păr:

– De fapt, mămica tocmai se înarmase cu o răbdare de fier, încercînd să explice acestei domnişoare de ce nu e apă caldă.

– Mda, ce bine că măcar ea nu ştie ce înseamnă economia de combustibil, zise Iris, privind-o cu drag. Ce minunat e să ai vîrsta asta, să fii atît de senin, continuă ea, cu un aer calm, indulgent. Deşi nu avea copii, era o femeie mămoasă. Şi după ce se mai gîndi puţin, continuă aproape pe acelaşi ton: Aubrey m-a trimis să-ţi spun că ruşii au ocupat Varşovia.

– Uraaa! Minunat, minunat! Kate sărise în picioare, gesticulînd fericită.

Stella o copie.

– Ura, ura, ura! Kate o luă în braţe şi începu să ţopăie cu ea prin cameră. După aceea se aşeză pe pat şi o sărută pe Iris.

– Oh, sfîrşitul pare să se întrevadă, nu? De acum nu ne mai amăgim singuri.

– Nu, într-adevăr. Iris îi zîmbi şi o luă în braţe pe Stella care venise lîngă ea, cu o carte în mînă. Cine ştie, păpuşa mea, probabil că la primăvară vei putea face baie în fiecare zi. Şi acum, ce zici, mergem jos să-i spunem o poveste unchiului Aubrey?

– Da, îi citim „Tom, motanul năzdrăvan"

Kate se uită cu recunoştinţă la Iris care o luase din cameră pe fiica ei, acum veselă.

– Iris, eşti sigură?

– Draga mea, cînd eşti gata să cobori şi tu. Pe la ce oră îl aştepţi pe Lawrence?

– Nu ştiu sigur.

– Ai tot timpul.

Se întorseseră în Anglia de un an. Înainte de asta, reuşiseră să treacă pe la Thea şi Jack pentru cîteva zile. Călătoria fusese un coşmar şi întîlnirea aproape un dezastru. Le-ar fi trebuit mult mai mult timp, luni, poate ani, pentru a se regăsi după ce se întîmplaseră atît de multe.

Cînd în sfîrşit se întorseseră cu adevărat în Anglia, au rămas mai întîi un timp în partea de vest a ţării, înainte ca Lawrence să primească un post în Aldershot. Ideea era ca Stella şi Kate să stea în siguranţă relativă într-o căsuţă închiriată, dar după cîteva săptămîni de separare, izolare şi plictiseală, Kate se hotărî pentru sud-estul periculos, lîngă Lawrence şi se mută pe strada Mapleton, ca oaspete autoinvitat. Aubrey şi Iris se supăraseră puţin pentru că avusese curajul să călătorească cu un copil atît de mic, însă fără să reuşească să-şi ascundă încîntarea de a le avea prin preajmă pe amîndouă. Îşi făcuseră o mulţime de planuri.Aubrey urma să vîndă totul, după ce se termina războiul, să cumpere teren undeva la mare, la Hastings sau Sandwich şi să-şi facă o casă frumoasă. Iar aceste planuri erau făcute cu încîntare şi entuziasm, deşi Kate nu prea îl vedea pe Aubrey în postura de bonhomme.

Joe terminase şcoala şi se înrolase în aviaţie. Se antrena ca operator radio la o bază aeriană din Sussex şi Kate aproape că nu-l recunoscu, cînd veni prima dată în vizită la nepoţica lui. Fusese la început mişcată, apoi impresionată, de tînărul serios, frumos, îmbrăcat în uniformă.

De Bill nu mai ştia nimic. Nici măcar nu mai cumpărase ziarul la care scria, pentru a-i citi articolele. Însă

nici prima întîlnire cu Dulcie nu decursese după cum se aşteptase. Şi-o imagina acum fericită, cu el alături, un tablou complet, armonios. Deşi ştia că dacă îl vedea, dacă îi atingea mîna, dacă îi auzea vocea, ar fi fost pierdută şi pasiunea ar fi răbufnit din nou la suprafaţă.

Dar cînd Dulcie veni la ei, nu era nici urmă de Bill. Părea mai degrabă obosită şi blazată şi bea prea mult. De cum intră, anunţă, parcă oficial:

– Dacă vrei să mă întrebi de Bill, află că ne-am despărţit.

– Oh, Dulcie, îmi pare rău. Kate se pregătise de mii de ori pentru scena asta, dar acum nu găsea cuvintele necesare să-şi exprime regretul şi părerile de rău. Dar de ce?

Dulcie ridică din umeri şi-şi plimbă degetele pe paharul cu Martini.

– Cred că, în cele din urmă, din cauza serviciului lui. Mă simţeam de parcă aş fi fost soţie de marinar, nu făceam decît să aştept şi să mă îngrijorez. Nu mi se potrivea. Îmi pierdusem toţi prietenii şi eram prea dependentă de el. După ce s-a întors de la Malta ne-am întîlnit din întîmplare,– nici măcar nu m-a sunat. Imaginează-ţi! Rîse într-un fel care îi dădu fiori lui Kate. Cred că atunci mi-am dat seama ce proastă am fost şi i-am şi spus. Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. Fără să mai menţionez că nu s-a opus cine ştie cît.

Kate şopti:

– Dar îl iubeai.

– Da, dar Dumnezeu ştie ce înseamnă asta, este cuvîntul cel mai folosit din lume, nu? Şi întotdeauna am ştiut că nu mă iubeşte. Aşa că, iată-mă aici, încă în putere, după cum vezi!

Îi zîmbi strălucitor lui Kate, care zise:

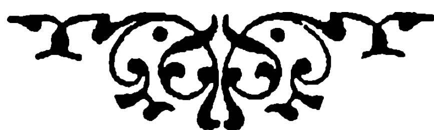
– Îmi pare teribil de rău.

– Gata. Fini! Aş prefera mai mult să-mi văd nepoata,

e mult mai interesantă.

De atunci nu mai pomeniră numele lui Bill. Relaţia lor era mult mai atentă, mai plină de tact decît fusese.

Cît despre Kate şi Lawrence, se luptaseră şi încă se mai luptau să se susţină unul pe celălalt în drumul printre negurile secretismului şi ignoranţei. Începuseră să-şi reconstruiască o prietenie bazată pe iubire din partea lui şi pe intenţii bune şi respect din partea ei. Respectul devenise afecţiune şi acum putea afirma cu fruntea sus că îl iubeşte. Trecuse prin multe şi întîmplările îşi lăsaseră amprenta asupra egoismului ei. Şi Stella, care creştea inexorabil, le amintea zilnic cît de recunoscători trebuie să fie. Dacă Lawrence avea bănuieli, nu le afirmase niciodată cu glas tare. Părea că furtuna se liniştise.

– Lawrence, bine ai venit... Aubrey îi deschise, uitîndu-se la el din cap pînă-n picioare. Dumnezeule, dar ce ai păţit?

Lawrence ridică mîna dreaptă şi-şi atinse obrazul, simţind sînge.

– Nimic, am căzut. Rîse, uşurat, pentru că păreau a fi bine cu toţii. Ştiţi, în caz că nu v-aţi uitat afară, acolo, e război.

Aubrey îl luă pe după umeri.

– Ştim foarte bine. Hai, intră.

Lawrence îşi puse geanta şi cascheta pe podea şi-l urmă pe Aubrey în bucătărie. Acolo erau în jur de optsprezece oameni, femei şi copii de toate vîrstele. Lawrence era atît de obosit încît nu-şi recunoscu nevasta şi fiica, care ţîşni de sub masa unde îşi amenajase o

„casă a ei“, ţipînd: Tati! şi sărindu-i în braţe.

Se apleca să o ridice pe Stella şi încercă să o săru-te, dar fetiţa se rotea şi se sucea, roşie la faţă de fe-ricire.

– Aici e o petrecere! Kevin a adus un şobolan!

– Hai nu mai spune, chiar aşa?

– Îm cheamă Micky.

– Foarte bine. Unde e mami?

– Acolo!

Kate era în cealaltă parte a camerei, cu un copil în braţe. Se vedea că e obosită, dar ochii tot îi străluceau.

– Hei, ţie de-acolo, bună, spuse el. Văd că ţii totul sub control.

– Ai dreptate! Ridică o sprînceană. Însă tu... Veni către el cu copilul în braţe şi o luă pe după gît.

– Puuh, spuse Stella, ce miroase copilul ăsta.

Lawrence o puse jos pe fiica lui.

– Da, aşa este.

Aubrey trecu pe lîngă ei, spunînd ceva de ceai. Lawrence se apleca peste capul copilului şi-şi sărută soţia.

– Nu ar trebui să fii aici, ţi-am mai spus, şopti el.

Ea ridică din umeri.

– Cu toţii sîntem.

– Pe ei nu-i iubesc.

– Va trebui să te obişnuieşti, zise ea. Ne trebuie mai mult de un bombardament, ca să fim despărţiţi.

Ştia că are dreptate. Era ceva, bănuia el, care i-ar putea despărţi într-o zi şi nu era vorba despre bombe.

Mai trecură cîteva ore pînă cînd strada Mapleton îşi reveni la normal, iar Kate şi Lawrence se duseră la cul-

care, însă fără a fi atît de obosiţi cît să nu facă dragoste. Într-adevăr, în această nouă fază a căsătoriei lor, „a face dragoste" avea un înţeles anume, de parcă prin asta s-ar fi regenerat şi şi-ar fi reconfirmat iubirea, unindu-şi trupurile, pecetluind încrederea pe care o aveau unul în celălalt. Iar Lawrence încă o mai putea aduce pe Kate la extaz, iubind-o şi creîndu-i plăceri dulci, rafinate.

Rămaseră întinşi în întuneric, stînd de vorbă.

– Mă iubeşti? întrebă el.

– Da.

– Ţi-ai făcut griji pentru mine?

– Da. Am fost foarte îngrijorată, mai ales că ştiam că raidul te-a prins pe stradă şi nu ştiam unde eşti.

Îl sărută.

– Se va termina curînd, nu?

– Aşa se pare. Însă se trage de timp. Dar aş fi fost mult mai fericit dacă tu şi Stella aţi fi fost în siguranţă.

– Dar atunci nu te-aş mai fi văzut. Am nevoie să te văd.

Spunea des asta. Îi dădea impresia lui Lawrence că nu ar fi putut crede în el decît dacă era prezent fizic.

O strînse în braţe, lipindu-şi faţa de umărul ei.

– N-o să ştii niciodată cît de mult te iubesc.

Străinii aveau un efect opus faţă de Giles Huxley şi Dulcie, care ieşeau de la cinema, într-o după-amiază de sîmbătă, la mijlocul lunii aprilie. Uşor ameţiţi de jocul magistral al lui Lawrence Olivier în „Henry V", acum West Endul li se părea un loc minunat şi vibrant. Locul era plin de oameni de toate naţionalităţile, veniţi pe mare – americani, polonezi, canadieni, francezi – de

parcă Londra ar fi fost centrul lumii.

Giles o invită la *Fortnum*, să ia ceaiul.

– Ţi-a plăcut? întrebă Giles, turnînd ceaiul.

– A fost minunat – a trebuit să-mi folosesc batista.

– Şi cînd te gîndeşti că mii de copii se maturizează cu gîndul că Shakespeare a fost un tip plictisitor, care scria în engleza veche.

– Îi înţeleg. Şi eu am avut aceeaşi impresie.

– Dar acum ştii mai bine!

Dulcie se uită într-o parte, întrebîndu-se dacă cumva Giles simţea acelaşi lucru ca ea. Era întotdeauna atît de plin de graţie, atît de demn, nu-l auzise niciodată plîngîndu-se, aşa că încercase să se poarte la fel. Dar suferea, oh, Doamne cum suferea, nu trecea o zi fără să se gîndească la Bill şi fără să-i fie dor de el. Giles îi vorbea despre viaţă şi lumină, iar ea nici măcar nu-l auzea cum trebuie.

– E adevărat, spunea el, încurajînd-o. După război va urma o stare depresivă generală. Lucrurile nu se vor schimba peste noapte. Important este să fim optimişti.

– Cred că da.

Giles se apleca înainte.

– Eşti frumoasă, Dulcie. Păcat că sala asta de ceai nu te pune în valoare.

Ea rîse veselă.

– Sală de ceai!? Dar sîntem la *Fortnum!* Şi nu mă plictisesc, chiar pot spune că am petrecut o după-amiază încîntătoare.

O privea cu tandreţe şi perspicacitate, cu capul puţin aplecat într-o parte.

– Întotdeauna eşti singură?

Ea clătină din cap, minţind cu naturaleţe.

– Nu. Mai ales de cînd Kate şi Lawrence sînt aici, împreună cu frumoasa mea Stella. Mă bucur de ei. Încerc să mă port cît mai bine.

– Da, cred, spuse el. Acum ai văzut că am avut dreptate în privinţa lui Kate.

– Dragă Giles, tu întotdeauna ai avut dreptate. Dar nu vei şti niciodată cît de îngrozită, cît de vinovată m-am simţit cînd a sosit prima dată. Nu ai fost niciodată într-o asemenea situaţie, aşa că nu poţi înţelege.

– Hm. Îşi aplecă fruntea în jos, în semn de acceptare, dar cînd se uită din nou la ea, o privi serios şi pătrunzător.

– Spune-mi, Dulcie, zise el. Ai simţit vreodată nevoia să-ţi împarţi viaţa cu cineva?

– Nu chiar. Îi zîmbi strălucitor, zîmbetul fiind scutul ei de apărare cel mai de preţ. Dar adăugă: Nu pentru mult timp.

– Dar chiar asta te rog acum, zise Giles. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Pentru că erau prieteni de atît de mult timp, nu ezită cînd răspunse:

– Nu, Giles. El deveni mai calm, mai insistent.

– Sîntem prieteni atît de buni, ţinem atît de mult unul la altul. Gîndeşte-te ce viaţă frumoasă am putea avea împreună.

Ştia că era adevărat. Frumoasă... părea un cuvînt din Biblie. Şi tocmai asta era problema. Relaţia lor era aproape dumnezeiască, păreau a fi aduşi pe lume pentru a se alina reciproc şi pentru a îmbătrîni împreună. Îşi aminti de Bill şi simţi cum i se rupe inima.

– Nu pot, Giles, spuse ea, marcată. Să nu încetezi să fii prietenul meu. Nu aş putea suporta să te pierd. Dar nu mă pot angaja într-o asemenea relaţie, indiferent cît de... plăcută şi...

Luă un şerveţel şi-şi acoperi gura. Giles îi mîngîie obrajii cu degetele.

– Nu plînge, draga mea, spuse el. Nu se va schimba nimic. Vom fi prieteni pentru totdeauna.

În ziua următoare, duminică, Kate o luă după-amiază pe Stella în vizită la Dulcie.

– Dulcie! ţipă Stella. Unde e Fondant?

– Doarme pe sofa, draga mea, nu-l deranja prea tare.

Kate începu să rîdă.

– Fii cu ochii pe ea.

– Vrei un pahar cu vin? Ceva mai tare?

– Nu, mulţumesc.

Stella se suise pe sofa şi acum încerca să-l urce pe Fondant pe genunchi. Motanul stătea în braţele ei, cu aer de martir. Dulcie se ridică şi se duse lîngă ei, o luă pe Stella pe după umeri, îmbrăţişînd-o şi sărutîndu-i căpşorul.

– Ce mai faci? întrebă Kate, în timp ce Dulcie îşi turnă ceva de băut şi-şi aprinse o ţigară. Se apropie sfîrşitul. Te gîndeşti să revii la o viaţă normală?

– Normală? Dulcie suflă fumul în sus, cu un aer afectat. Nu aş şti ce să fac cu ea.

– Stella, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai strînge de gît pe Fondant. Fetiţa îşi pusese ambele mînuţe de o parte şi cealaltă a gîtului motanului şi încerca să-l ridice. Pisoiul stătea nemişcat, ca mort, cu ochii închişi. Kate se duse repede să-l salveze. Draga mea, nu trebuie să-l omori.

– Îl iubesc pe Fondant, spuse Stella.

– Da, dar nu aşa. Încearcă să fii mai blîndă cu el. Uimitor, motanul se ridică pe lăbuţele din spate şi se mîngîie de picioruşele Stellei, alintîndu-se.

– Să-ţi spun ceva? întrebă Dulcie.

– Zi.

– Ieri, am primit o cerere în căsătorie.

Kate rămase cu gura căscată.

– Dulcie! De la cine?

– Giles Huxley. Ţi-am povestit despre el.

– Da. Kate nu putea deduce nimic de pe expresia chipului lui Dulcie, total impasibilă. Deci? Ce ai spus?

– Am spus nu, bineînţeles.

– Chiar aşa?

– Da. Dulcie oftă. Este unul dintre cei mai vechi şi mai buni prieteni ai mei, dar căsătoria nu e pentru prieteni, nu? Brusc, se uită pătrunzător la Kate. Este pentru amanţi.

Kate se simţi jenată de privirea mătuşii ei. De cîteva zile, părea artificială şi nu se mai controla. Ştia că e nefericită. Trebuia să se înarmeze cu mult tact.

– Sînt sigură că ai dreptate, zise Kate. Dar nici măcar nu ai fost tentată?

– Nu, draga mea. Deloc.

Se lăsă un moment de tăcere şi apoi Stella spuse:

– Dulcie, ai o surpriză pentru mine?

– Dumnezeule, lasă-mă să mă gîndesc...!

– Dulcie, o înveţi prost, zise Kate. Cît o vezi de mică, e o bestie mercenară.

Dulcie o ignoră şi continuă să se adreseze Stellei, al cărei cap era lipit de umărul ei.

– Du-te şi uită-te în dormitor, pe măsuţa de toaletă, ştii unde e. Lîngă peria de păr vei găsi o cutie mică. Adu-o la mine şi vom vedea ce e înăuntru.

Fetiţa îi dădu drumul repede lui Fondant pe podea şi o luă la fugă.

– Ce-i mai dai?

– Aşteaptă şi-ai să vezi. E ceva micuţ.

Stella se întoarse cu o cutie şi i-o dădu lui Dulcie, care ridică ceremonios capacul.

– Ia uite, mami!

Kate rămăsese mută.

– Dulcie, un inel!

– Ştiu ce e, dulceaţo.

Stella îşi puse inelul pe deget, admirîndu-l

– Uite! Era un diamant mare, înconjurat de altele mai micuţe, ca petalele unei flori.

– E încîntător, murmură Kate. Dar, Dulcie, nu pot să te las să-i dai aşa ceva, e mult prea valoros şi nu are decît doi ani şi jumătate. De unde-l ai?

Dulcie făcu un semn graţios cu mîna.

– E valoros, dar nu pentru mine, mi-a rămas de la Rex. Îl am de atîta timp şi nu l-am purtat niciodată. Vreau să fie al Stellei. Şi pînă creşte, să-l porţi tu.

– Nu cred! se strîmbă Kate. Nu e genul meu.

– Atunci pune-l deoparte pentru ea. Va fi un lucru care-i va aduce aminte de mine.

– Nu ţi se pare că eşti cam morbidă? Ce înseamnă asta?

– Nu ştiu... zîmbi Dulcie, apoi rîse. Cred că sînt o mătuşă indulgentă şi atîta tot.

23

Lawrence se schimbase. Avea în jur de treizeci de ani şi devenise mai grav. Timpul pe care-l petrecuseră la Berlin o făcuse pe Kate să-l vadă pe soţul ei în altă lumină. Rolul necesar, delicat, de armată de ocupaţie îi solicita mult pe toţi, iar lui Lawrence îi făcuse mult bine. Calităţile care înainte fuseseră luate drept şarm, abilitatea de a-i face fericiţi pe ceilalţi, se transformase acum într-un adevărat talent de diplomat şi, mai mult decît atît, în înţelepciune.

Lawrence era înţelept. Kate nu ştia nici la ora asta ce anume bănuia despre trecutul ei, despre Bill. Şi spera ca el să-şi ascundă în continuare presupunerile, pentru că dacă ar fi întrebat-o, nu ar fi putut nega.

Lawrence întorse pagina şi se uită la ea peste carte, conştient că îl priveşte.

– Mamă, ce mai privire, spuse el. Ia explică-mi, de ce te uiţi aşa?

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău, te admiram şi căzusem pe gînduri.

– Haide, tati! Stella îl trase de nas. Nu mai vorbi cu mami.

Kate se ridică.

– În curînd va trebui să-l laşi în pace pe tati, draga

mea, pentru că Gisela i-a pregătit cina.

– Oh, te rog, încă puţin...

Lawrence reveni la carte.

– Bine, mai citim puţin şi apoi mă duc să mănînc! declară el.

Kate ieşi din cameră.

Jos era totul pregătit, masa pusă. Gisela, fata în casă, o întîmpină în hol. Era îmbrăcată cu un şorţ alb, scrobit, pe care- l purta peste o rochie bleu.

– *Madame*, sînteţi gata pentru cină?

Kate îi zîmbi; ştia că abia aşteaptă să plece.

– Da, Gisela, poţi pleca, domnul maior vine imediat. Acum îi citeşte Stellei.

– Ah, ce mult îi plac cărţile, spuse Gisela.

– Bine, Gisela, o întrerupse Kate, poţi pleca, ne vom descurca şi singuri.

– Mulţumesc, *madame.*

– Bine, ne vedem dimineaţă.

– *Gute nacht, madame.*

După cină, Lawrence îi spuse:

– Îmi pare rău că am uitat să-ţi spun că mîine seară trebuie să particip la o recepţie. Fără soţii.

Ea ridică din umeri.

– Nu mă deranjează. Am o mulţime de treabă de făcut. Crezi că vă vor da şi ceva de mîncare?

– Presupun că sandvişurile obişnuite.

– Atunci o să-mi fierb un ou şi o să-i dau liber Gisellei.

Lawrence ridică din sprîncene.

– Dacă fata are nevoie de odihnă, atunci să stea acasă, nu să umble brambura.

– Ştiu, dar e Crăciunul şi e atît de drăguţă, nu-mi place să o ştiu la bucătărie.

– Nu, nu... Rîse de ea. O să mănînc, nu-ţi face griji, dă-i liber.

Seara următoare Lawrence reuşi să-i binedispună pe toţi cei din jurul lui, pînă cînd, deodată, prinse o privire familiară, din cealaltă parte a camerei. Şocul de a vedea chipul acela a fost atît de mare, încît pentru un moment nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Degeaba se grăbi să ajungă pînă la el, să vadă măcar dacă se înşelase sau nu, dar bărbatul deja plecase. De altfel, Lawrence era absolut sigur că nu se înşelase, că fusese el. Îşi lăsă jos paharul şi-şi ceru scuze de la cel cu care discuta:

– Cred că tocmai am văzut pe cineva cunoscut.

Îi era teamă că scuza suna cam ciudat, deşi era adevărată, însă persoana, spre fericirea lui, o luă de bună.

Se duse repede după el, însă nu-l mai prinse din urmă. Se întoarse la recepţie, unde se reîntîlni cu persoana oficială, un domn pe nume, Anstey.

– Ei, ai avut noroc? întrebă Anstey.

Lawrence clătină din cap.

– Nu, am ajuns prea tîrziu.

– E cineva cunoscut?

– Păi... s-ar putea. Era – sau cel puţin aşa cred – un tip pe nume Bill Maguire.

– Da, ai dreptate, zise Anstey, cu ton normal. Bill Maguire de la „Herald", a fost aici în seara asta. De unde-l cunoşti?

– Oh, de mult timp. Lawrence făcu un gest cu mîna, ca pentru a arată că persoana nu fusese prea importantă. A trecut prin viaţa noastră, a mea şi a soţiei.

– Mda, glumi Anstey. Şi nevastă-mea face la fel.

Lawrence zîmbi, aşa că Anstey adăugă:

– Dacă vrei să iei legătura cu Maguire, cred că stă împreună cu ceilalţi membri ai presei la hotelul *Ziegler* din Kaiserdamm.

– Mulţumesc. Dar nu ştiu dacă merită deranjul. Nu

ne-am mai văzut de foarte mult timp.

– E un tip ciudat, mustăci Anstey, servindu-se cu un pahar cu vin, adus pe o tavă de un chelner. În ultimul timp l-am întîlnit destul de des şi este absolut obsedat de ideea de a găsi nu ştiu ce femeie.

– Oh?

– Da, o idilă mai veche, crede că ea este în Berlin. De fapt cred că e puţin nebun.

A fost foarte bine că soţiile nu au fost invitate la recepţie, pentru că, în seara aceea, Stella se îmbolnăvi de gripă. Transpira şi tuşea şi încă nu adormise cînd se întoarse Lawrence. Kate coborî scările şi-l întîmpină în hol.

– Bună! Cum a fost la petrecere?

– Nu ai pierdut nimic. O luă în braţe şi o sărută, apoi o mîngîie pe gît, pe păr. Mirosea a parfum.

– Mmm, ce aromă sexy.

– Da de unde, momentan fac pe sora medicală, eram cu Stella cînd ai intrat.

– Mă duc sus. Tu ai fost azi toată ziua îngerul ei păzitor, iar eu abia dacă am văzut-o. Îl privi cum urcă scările, răpitor de frumos în costumul de seară. Plăcerea pe care o avea cînd venea seara, acasă, la ea, era un sentiment întotdeauna nou. Era norocoasă, atît de norocoasă.

– Vrei ceva de băut? o întrebă pe Stella.

Ea clătină din cap.

– Nu am chef.

El zîmbi.

– Nici eu.

– Arăţi foarte bine.

– Mulţumesc.

– De ce te-ai îmbrăcat cu pantalonii ăştia strîmţi?

– Am fost la o petrecere.

– Ce fel de petrecere?

– Plictisitoare.

Îl privi suspicioasă, fără să creadă că o petrecere putea fi plictisitoare.

– Îmi citeşti despre Mole şi Ratty?

– Bine. Luă cartea şi dădu puţin mai încolo picioarele fetiţei. Dar numai cîteva minute, după care încerci să adormi. Da?

– Da. Fetiţa îşi trînti ursuleţii pe jos, pentru a-i face loc tatălui ei.

Kate îl auzi făcîndu-şi numărul de seară. Cam după zece minute auzi uşa închizîndu-se şi scîrţîitul treptelor ce gemeau sub paşii lui.

Se aplecă în jos, lîngă ea, sărutînd-o din nou. Era foarte conştientă de puterea şi iubirea lui, de abilitatea lui de a o face să se simtă bine, prin simpla prezenţă acasă. Îi dădea o stare de linişte.

– Cred că a adormit, zise el. Se duse în salon, de unde reveni cu un pahar de whisky. Îmi pare rău, voiai şi tu unul?

Ea dădu din cap, negînd.

– Vino să stai lîngă mine.

Rămaseră tăcuţi, un timp, apoi el întrerupse tăcerea spunînd:

– În seara asta am văzut un chip cunoscut, din trecut. Spunînd asta, îi privi chipul cu atenţie, însă expresia feţei ei era calmă şi limpede. Nu ar fi vrut să strice această linişte, dar ştia că nu va mai avea pace dacă n-o s-o facă.

– Oh? Despre cine e vorba?

– Bill Maguire.

Expresia ei nu se schimbă cu nimic, dar o simţi că

se încordase.

– Ce mai spunea? întrebă ea, senină.

– Tocmai asta e partea proastă, nu m-am putut apropia de el să-i vorbesc. Cînd l-am zărit tocmai plecase. Însă cineva mi-a spus că ar sta la hotelul Ziegler. Putem să-l contactăm acolo.

– Mda, putem. Era imposibil să-şi dea seama după ton dacă ideea lui era provocatoare.

– Nu ştiu, a trecut atît de mult timp, oare mai merită? Şi s-ar putea să fie şi jenant, avînd în vedere moartea lui Dulcie. Cred că ar trebui s-o lăsăm baltă.

– Poate că da.

– Tipul ăsta mi-a spus că Bill e obsedat să găsească o femeie, o iubire mai de demult, despre care crede că e la Berlin.

– Oh. Acum, deodată, îl privi, iar el văzu pe chipul ei şocul şi disperarea. O luă în braţe şi ea se agăţă de el sălbatic, cu putere, înfricoşată şi atunci îşi dădu seama că avusese dreptate.

– Te iubesc, şopti ea. Nu uita că te iubesc.

A doua zi, ajuns înapoi la hotelul *Ziegler*, pe Bill îl strigă fata de la recepţie.

– Domnule Maguire, aveţi un mesaj telefonic.

– Oh? Luă hîrtia din mîna fetei. Probabil că rămăsese cu privirea aţintită tîmp, Dumnezeu ştie unde, pentru că recepţionera îl atinse uşor pe braţ.

– Domnule Maguire? V-a rugat să o sunaţi.

– Da, o voi suna. Mulţumesc.

Rămase tot acolo, privind bucata de hîrtie. Părea că energia îi dispăruse din corp, absorbită toată de această clipă. Mîinile îi tremurau. Fata se uită peste

umăr la el.

– Telefonul e liber, domnule.

– Mulţumesc.

Apoi, mai tîrziu, la telefon, spuse:

– Kate?

– Bună.

– El e acolo?

– Nu. În seara asta e la şcoală şi mîine va fi o petrecere a copiilor.

Bill închise ochii. Cuvintele nu-i spuneau nimic, erau doar sunete. Aproape că o simţea, toată, tensionată şi emoţionată.

– Ne vedem? întrebă el.

– Cînd?

– Mîine.

– Bine. După-amiază, Lawrence şi Stella vor trebui să se ducă la petrecere, găsesc eu o scuză...

– Spune unde, un loc pe care să-l ştim amîndoi, nu în centru.

Ea spuse numele locului.

– În regulă, zise el. Voi fi acolo.

Înainte ca Lawrence să plece, Kate îi spuse:

– S-ar putea să întîrzii puţin la petrecere, mă duc să mă întîlnesc cu Beth, avem de făcut ultimele cumpărături.

Se uită la ea, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie chipul ei, privirea. Asta în caz că era nevoie.

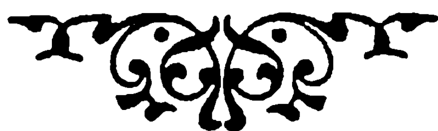
– Bine, distracţie plăcută. Ne vedem mai tîrziu.

Ea nu-i răspunse, dar îl sărută.

Mergînd spre maşină, Lawrence îi simţea sărutul pe obraz. Îl ardea.

Era Crăciunul, iar Lawrence se întrebă dacă nu cumva e o ipocrizie să dai o petrecere pentru copiii unor oameni atît de greu încercaţi, cînd ceea ce voiau ei cu adevărat era pîine şi cartofi şi cafea şi carne.

Însă Kate era cea care-i domina gîndurile, cu sentimentul teribil de ceva deja pierdut. Nu era prost, ştia scorul. Şi îi oferise în mod deliberat posibilitatea de a alege. Dar nu era întru totul egoist. Îşi aminti primele lor zile de căsnicie, cît de captivat era de aerul ei de libertate. Deşi ştia că zilele acelea trecuseră şi că Kate se schimbase, nu ar fi putut suporta să ştie că prezenţa lui Kate în viaţa lui nu este un rezultat al unei alegeri libere, benevole. Dacă procedînd aşa anticipa cu mult dezastrul, nu putuse să facă altfel. Cel puţin, din seara asta ştia ce-l aşteaptă.

Ajunse la stadionul Olimpia, luînd-o pe jos, deşi era drum destul de lung.

Îl văzu imediat pe Bill. Stătea nemişcat, în ciuda frigului, cu mîinile în buzunare.

O văzu şi se ridică s-o întîmpine. Prima reacţie a ei, cînd îl văzu mai în detaliu, a fost de şoc. Îmbătrînise atît de mult. Avea aproape cincizeci de ani, îşi aminti ea, numai cîţiva ani mai puţin decît Aubrey, dar părea mai în vîrstă. Era tras la faţă şi părul grizonat era ciufulit de vînt. Avea un aer de dezolare, de şanse ratate şi ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i spună: „Te vreau. Întotdeauna te-am vrut. Acum trebuie să fim împreună."

Dar nu o făcu.

– Kate... mă bucur că ai venit.

– Credeai că n-o s-o fac?

– Era posibil. Cum m-ai găsit?

Se uită la el, uimită.

– Am auzit că tu mă căutai.

Nu era adevărat. Ironia era perfectă. Nu o căutase, nici măcar nu ştia că e în Berlin. Probabil că auzise ceva, interpretase şi se hotărîse să ia iniţiativa. Modul ei direct de a pune problema îl mişcă. O luă în braţe şi o sărută.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise Kate, mai tîrziu.

Scoase cu atenţie din buzunar o scrisoare.

– Ce e asta?

– O scrisoare de la ma... Thea. Nu ştiu dacă ai auzit. Dulcie a murit.

– Dulcie? Cum s-a întîmplat?

– Scrisoarea aceasta am primit-o în urmă cu un an. A murit anul trecut, pe cînd se afla în vizită, la Thea şi Jack, în Kenya. A lovit-o o maşină.

– O maşină... nu-i venea să creadă.

– Ştiu, continuă ea. Ştiu... pare dur, teribil de arbitrar.

– Da. Da, aşa este. Dintre toţi oamenii, tocmai Dulcie...

– Dar mai este ceva ce ar trebui să ştii, ceva ce Thea mi-a spus în scrisoare.

– Da?

– Bill, Dulcie a fost mama mea. Sînt fiica lui Dulcie.

Pentru Bill, care clipea des, ca o persoană care deodată şi-a restabilit vederea, şocul de a vedea lucrurile cum erau într-adevăr părea a fi prea mult. Impresiile confuze pe care le avusese pînă atunci, deveniseră dintr-o dată clare. Nu era foarte mirat.

Se îndepărtă de ea. Era plin de repulsie într-atît, încît

simţi că-i vine rău, şi-şi puse mîna la gură. Încercă să se stăpînească, în timp ce ea stătea nemişcată, privindu-l fix. Cînd se întoarse, tremura, nu-şi putea controla vocea, iar cuvintele izbucniră din el.

– De ce nu mi-a spus? Isuse, de ce nu mi-a spus?

Îl privea fix în continuare, ba chiar provocator.

– Care ar fi fost diferenţa?

– Oh, Dumnezeule, nu ştiu! De unde să ştiu?

– Nu ar fi fost. Eu ştiu.

– Da, Kate, ai dreptate, eram o cauză pierdută. Ce i-am făcut?

Nu-i răspunse direct, dar vorbi calm, fără să citească scrisoarea, dar uitîndu-se la ea, de parcă de acolo i-ar fi venit puterea.

– A renunţat la copilul pe care-l aştepta, pentru a te păstra în continuare. Asta s-a întîmplat în timp ce tu erai la Malta...

– Dulcie aştepta un copil? Copilul meu?

– Da. Dar îi era teamă că te va pierde, dacă îţi va spune, că vei avea impresia că te presează. Vezi tu, era pregătită să facă orice ca să te păstreze.

– Oh, Cristoase. Isuse, iartă-mă. Vocea lui nu mai exprima nimic afară de vinovăţie şi supărare. Dar, chiar şi-aşa, Kate continuă:

– Dar atunci cînd te-ai întors, i-ai povestit despre noi. Nu, nu spune nimic, acum nu mai contează, indiferent care au fost intenţiile. Cînd i-ai spus şi-a dat seama că a rămas fără nimic. Afară de – era cît pe ce să-şi piardă vocea, dar continuă – afară de faptul că vroia să mă vadă pe mine fericită. Şi dacă tu mă puteai face fericită, atunci nu exista decît alternativa de a se despărţi de tine. Ar fi vrut mai mult decît orice ca eu să nu fac compromisuri. Să nu fac greşelile pe care ea a crezut că le-a făcut. Aşa că ţi-a spus să pleci.

Împături din nou scrisoarea şi o băgă în buzunar, de

parcă nu i-ar mai fi fost de nici un folos. Aerul ei de finalitate era înfricoşător, de parcă ar fi ajuns la un punct de unde nu mai exista cale de întoarcere.

– Mi-amintesc, spuse el. Mi-amintesc cînd îmi spunea că nu numai eu eram acela care ţinea la tine, că fericirea ta conta foarte mult... Se întoarse şi lovi cu pumnul într-un perete. Dacă măcar o singură dată s-ar fi lepădat de masca aceea de femeie fără probleme pe care o afişa...

– Nu a spus nimănui, continuă ea. Singurii care ştiau erau Giles, Thea şi Jack. Nici eu nu ar fi trebuit să ştiu vreodată. Cît trebuie să fi suferit în ziua în care m-am întors la Londra, ca să nu mai spun de aceea cînd am venit de la Malta. Întotdeauna spunea că e o laşă, dar nu era adevărat. Era incredibil de curajoasă.

Bill, cuprins de disperare, simţi un licăr de speranţă.

– Dar dacă ceea ce spui e adevărat, spuse el repede, şi a ţinut cel mai mult la fericirea ta, nu înseamnă că-i datorăm ceva?

Ea clătină din cap.

– Nu ştiu.

– Ba ştii! O luă în braţe, puţin speriat de şocul pe care-l simţi cînd se apropie de ea după atîta timp.

– A renunţat la dragostea ei pentru ca tu s-o poţi avea, a fost un schimb ciudat, nu? Şi totuşi vedea cum tu preferai ceva mai puţin...

– Nu! Ceva diferit!

– Kate, pentru Dumnezeu, ştim ce sîntem, ce avem. Vrei să spui că nu e aşa? Să negi? Îi încercui gîtul cu palmele, de parcă ar fi vrut să o sugrume, forţînd-o să-l privească.

– Nu. Dar nu a fost iubire. Şi nu eram fericiţi.

– Fericiţi! Fericire! Cui îi pasă de ea? Cînd eram împreună, *trăiam*, Kate, simţeam şi trăiam şi ardeam, eram desupra fericirii. Am dreptate, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Şi de ce ai venit azi? strigă el. De ce m-ai sunat după atîta timp?

– Am auzit că mă căutai, zise ea.

– Dar nu e adevărat! Triumfa. Nu te căutam pe tine, căutam pe altcineva şi am găsit-o pînă la urmă, o femeie pe care o cunosc de mult timp, Ilse Bauer. Nici măcar nu ştiam că eşti în Berlin. Şi totuşi, iată-te.

– Se spunea că era vorba de o iubire mai veche, şopti ea, copleşită de greşeala pe care o făcuse şi de implicaţii.

– S-au înşelat. Îmi era dragă, dar fără să fie iubire. Îi mîngîie părul. Tu eşti iubirea mea şi aşa vei rămîne pentru totdeauna. Tu m-ai găsit, Kate, pentru că m-ai aşteptat în tot acest timp, amîndoi am aşteptat şi, cu siguranţă că scrisoarea aceea îţi spune ce trebuie să faci!

– Îl iubesc pe Lawrence. Şi pe Stella, pe fiica mea, Stella.

– Poate că îi iubeşti, dar de *mine* ai nevoie! Striga la ea, care căzuse, slăbită, în braţele lui, sprijinindu-şi fruntea de umărul lui, zguduită, neajutorată.

– Nu-ţi ofer nimic, Kate, spuse el, cu buzele lipite de părul ei. Sînt pentru tine ca o uşă, întotdeauna deschisă. Nu trebuie decît să intri şi eşti liberă!

– Liberă...?

– Da! Gîndeşte-te la Dulcie şi apoi hotărăşte.

Se smulse din braţele lui.

– Dar mă gîndesc la ea, Bill.

– Atunci vei veni. V*ei veni* cu mine?

În drum spre casă, în maşină, Stella zise încetişor:

– Tati?

– Da?

– Nu a venit.

– Nu.

– De ce?

Se uita la el, iar Lawrence nu putea susţine privirea fiicei lui de patru ani. Lumea din afara maşinii părea vastă, neagră, rece şi goală.

– Nu ştiu. Zău că nu ştiu.

Ajunseră acasă. Era Crăciunul. Mîine trebuiau să vină Beth şi Josh şi alţi invitaţi, la masă, şi dacă Kate nu se mai întorcea? Ce le va spune celorlalţi a doua zi? Cum va trăi mîine? Poimîine? Îşi dădu abia acum seama ce risc mare îşi asumase. O făcuse pentru că fusese convins că se va întoarce. Şi îşi spusese că dacă Kate pleca, era mai bine decît dacă ar fi rămas, cu conştiinţa încărcată. Fusese un tîmpit. Acum îşi dădea seama că o voia şi că avea nevoie de ea, indiferent de termeni. Probabil că nu făcuse bine, tăcînd atîta timp, fără s-o confrunte cu propriile ei temeri. De ce se jucase, ce crezuse că va cîştiga? Nu voia s-o ţină în capcană, s-o posede, dar oare, dorind să-i acorde toată libertatea, nu cumva nu-i arătase toată dragostea lui?

Îi trase Stellei cămaşa de noapte peste cap. Simţea că aceste activităţi domestice îl împiedicau să se mai gîndească la tot felul de prostii.

Stella luă o carte, găsi locul unde rămăseseră cu o seară în urmă şi i-o dădu. Apoi îşi scoase ciorăpeii şi se lipi de el. Părea extrem de calmă şi încrezătoare.

– Înseamnă că va veni curînd, zise ea.

Lawrence nu-i răspunse, dar începu să-i citească.

După un minut se opri, avînd impresia că a auzit ceva, apoi continuă, citind cuvintele unui cîntec de Crăciun.

– Trebuie să-l cînţi, zise Stella.

– Dar nu ştiu melodia.

– Mami o ştie.

– Îmi pare rău.

Continuă, citindu-i fetiţei, care strigă:

– Uite, a venit mami. Fă-i loc şi ei.

Lawrence ridică ochii din carte şi o privi. Părea să strălucească, avea zăpadă pe păr, pe palton şi pe fularul pe care nu apucase să şi-l scoată.

– Hai, tati, spune mai departe.

Lawrence întinse braţul şi Kate veni lîngă el. Se întorsese.

– Aici scrie Dulcie, zise Stella, întinzînd o mînuţă.

– Nu, spuse Lawrence. Dulce. *Dulce domum.*

– Care înseamnă...

– Casă, zise Lawrence. Înseamnă *casă, dulce casă.*

SFÎRŞIT

„CARTEA PRIN POŞTĂ"

1.	AMANTA	Jackie Collins	2451
2.	AMANŢI ŞI JUCĂTORI I,II	Jackie Collins	6814
3.	CEEA CE MI SE CUVINE	Doris Mortman	4216
4.	DUBLU TESTAMENT	Kate Coscarelli	3872
5.	JURĂMINTE	Rebecca Forster	3186
6.	BOGĂŢII ASCUNSE	Nora Roberts	3431
7.	DIMINEAŢA, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
8.	INSULA	Ion Lilă	3000
9.	LACE 2	Shirley Conran	4608
10.	OBSESII	Stuart Woods	3137
11.	OAZA VISURILOR	Philip Shelby	3872
12.	TABU	Elizabeth Gage	4216
13.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey şi John Castle	2750
14.	A IUBI ŞI A PREŢUI	Joan Elliott Pickart	2157
15.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	2598
16.	BRĂŢĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
17.	BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ	Helen Mittermeyer	2157
18.	DUPĂ MIEZUL NOPŢII	Linda Warren	2549
19.	DRAGOSTE PERICULOASĂ	Victoria Leigh	2157
20.	DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE	Kay Hooper	2157
21.	E ATÎT DE TIMID	Linda Cajio	2157
22.	FERMECĂTOAREA	Gail Douglas	2157
23.	ÎNCREDEREA	Jan Hudson	2598
24.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
25.	ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tami Hoag	2598
26.	LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	2598
27.	NECAZURI ÎN DRAGOSTE	Tami Hoag	2157
28.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2157
29.	OCHII STRĂINULUI	Billie Green	2157
30.	PRINŢUL REBEL	Linda Cajio	2598
31.	PRINŢUL DEŞERTULUI	Iris Johansen	2549
32.	REGĂSIRE	Jan Hudson	2598
33.	SATIN NEGRU	Danna Kauffman	2598
34.	SE CAUTĂ UN SOŢ	Charlotte Hughes	2157
35.	ŞOAPTE DE DORINŢĂ	Joan Elliott Pickart	2157
36.	TANDREŢE	Billie Green	2598
37.	UN BĂRBAT DE NĂDEJDE	Deborah Harmse	2549

38.	ULTIMUL EROU AMERICAN	Ruth Owen	2157
39.	UMBRA LUI CASEY	Olivia şi Ken Harper	2157
40.	UN VIS FRUMOS	Mary Kay McComas	2598
41.	ARTIFICII	Marcia Evanick	2650
42.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
43.	SECRETE TANDRE	Francine Pascal	2353
44.	CLIPE FERICITE	Helen Mittermeyer	2650
45.	BĂRBAŢII DE LA HOLLYWOOD I,II	Jackie Collins	5000
46.	CHIPUL FĂRĂ MASCĂ	Sidney Sheldon	1500
47.	DADDY	Danielle Steel	2700
48.	LÉONIE	Elizabeth Adler	2400
49.	NEVESTELE DE LA HOLLYWOOD I, II	Jackie Collins	2200
50.	ROCK STAR I,II,III	Jackie Collins	4200
51.	VEDETA	Kate Coscarelli	3000
52.	FUGA DE CELEBRITATE	Sandra Brown	2000
53.	TENTAŢIA	Ruth Rendell	2200
54.	TOVĂRĂŞIE COMPROMIŢĂTOARE	Theresa Gladden	1200
55.	VALETUL ŞI STĂPÎNA LUI	Anne şi Ed Kolaczyk	1200
56.	INIMI RIVALE	Francine Pascal	1500
57.	FATA NEPOTRIVITĂ	Francine Pascal	1500
58.	BLESTEMUL PREOTESEI	R.L. Stine	1500
59.	PĂIANJENUL ATACĂ	R.L. Stine	1500
60.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
61.	O INVITATĂ SURPRIZĂ	Billie Green	2900
62.	MULT PREA CELEBRE	Joan Collins	4700
63.	DANSEAZĂ CÎT MAI POŢI	Susan Lewis	3500
64.	JOCURI PERICULOASE	Judith McNaught	3200
65.	PRIMELE IUBIRI	Jean Stone	3750
66.	DINCOLO DE IUBIRE	Britt Ekland	3950
67.	FIICA ENGLEZULUI	Peter Evans	2950
68.	CLIENTUL	Lois Battle	3950
69.	O VIAŢĂ SECRETĂ	Diane Chamberlain	4200
70.	STEAUA DE HÎRTIE	Marie-Rose Hayes	4700
71.	LA BINE ŞI LA RĂU	Norma Curtis	3500
72.	ILUZIILE TINEREŢII	Cindy Blake	4500
73.	MĂRTURIA	Craig A. Lewis	3250
74.	DULCEA MINCINOASĂ	Jude Deveraux	3950
75.	ELE STĂPÎNESC LUMEA	Susan Lewis	4250
76.	O IUBIRE IMPOSIBILĂ	Marcia Martin	2950
77.	PENTRU TOTDEAUNA	Maura Seger	2950

78.	AMANTUL LUI JESSICA	Louise Pennington	3250
79.	DORINȚĂ SECRETĂ	Linda Renée de Jong	3200
80.	INDISCREȚII	Elizabeth Adler	3950
81.	IUBIRI ȘI TRĂDĂRI	Nora Roberts	4200
82.	DULCE VA FI RĂZBUNAREA	Nora Roberts	3950
83.	CASA THURSTON	Danielle Steel	3950
84.	UN TIP DUR, DAR ELEGANT	Nora Roberts	2600
85.	E SUFICIENT SĂ CREZI	Nora Roberts	2600
86.	PARTENERA DE PAT	Trudi Pacter	5700
87.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
88.	CRINUL ÎNFLOREȘTE DUPĂ PLOAIE	Candace Camp	4200
89.	PASIUNEA DE A TRĂI	Roberta Latow	4700
90.	FOCURI DE OPAL	Linda Trent	4500
91.	ALEGEREA	Sarah Dunant	4200
92.	ȘARADA	Sandra Brown	5900
93.	VIOLUL	Sandra Brown	5900
94.	MĂTASE FRANȚUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
95.	FOCUL MOCNIT DIN PARADIS	Sandra Brown	5900
96.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
97.	DRAGOSTE MAI PRESUS DE RAȚIUNE	Sandra Brown	3200
98.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
99.	SECRETE BINE PĂZITE	Sandra Brown	5900
100.	NEAȘTEPTATA IUBIRE	Sandra Brown	3200
101	DE CEALALTĂ PARTE A MIEZULUI NOPȚII	Sidney Sheldon	5900
102.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
103.	ȘI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
104.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPȚII	Sidney Sheldon	4500
105.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
106.	STĂPÎNĂ PE SITUAȚIE	Sidney Sheldon	5900
107.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
108.	SECRETUL VILEI MIMOSA	Elizabeth Adler	5900
109.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
110.	BUCURII ȘI TRISTEȚI	Danielle Steel	5000
111.	UN CUPLU APROAPE PERFECT	Sandra Brown	3000
112.	NIMIC NU DUREAZĂ O VEȘNICIE	Sidney Sheldon	4700
113.	ÎNTOARCEREA ACASĂ	Danielle Steel	4300
114.	VIAȚĂ, DULCE VIAȚĂ	Sandra Brown	3200
115.	TOTUL PENTRU A CÎȘTIGA	Barbara T. Bradford	4700
116.	SĂ IUBEȘTI DIN NOU	Danielle Steel	4200

117.	FAIMĂ ŞI AVERE	Kate Coscarelli	6200
118.	MARTORA	Sandra Brown	6300
119.	PROPRIETATEA UNEI DOAMNE	Elizabeth Adler	6300
120.	MIREASA DE LA CASTEL	Iris Johansen	2900
121.	TRĂDARE	Susan Lewis	2900
122.	CHEMAREA DESTINULUI	Suzanne Elisabeth	4200
123.	DESTIN ÎMPLINIT	Helen Mittermeyer	2900
124.	DIMINEŢILE DE SÎMBĂTĂ	Peggy Webb	2900
125.	FRUMOASA CAPTIVĂ	Iris Johansen	2650

Lista se va îmbogăţi continuu cu noi titluri de succes, pe măsura apariţiei lor la Editura Miron.

Expedierea prin poştă este plătită de Editură.

Adresa:
Editura MIRON, *Str.Baiulescu 63A, sector 5, Bucureşti.*
C.P. 28 - 30

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

O femeie liberă

„Tulburător și imposibil de lăsat din mînă..."

Chicago Tribune

„Sarah Harrison este una din cele mai strălucite și mai sensibile autoare."

Affaire de Coeur

„Personaje atrăgătoare, pline de viață... Acțiunea se desfășoară în locuri elegante... Lectură foarte plăcută și rafinată..."

Glamour

Lei 4700